ΤΑ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ
ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ

ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ 1912

ΤΑ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Εισαγωγή R. Lambelin **4**

Κεφάλαιον Α'. **14**

Το δίκαιον εν τη ισχύι. Η ελευθερία, η φιλελευθερία, ο χρυσός. Η πίστις. Η αυτονομία. Η κεφαλαιοκρατία. Ο όχλος, η αναρχία. Η ιουδ. μασωνική εξουσία αήττητος. Αι διαφωνίαι των κομμάτων. Τα ισχυρά ποτά. Ο κλασικισμός. Η ακολασία. Ο τρόμος κλπ.

Κεφάλαιον Β'. **19**

Οι οικονομικοί πόλεμοι. Ο ρόλος του Τύπου. Η τιμή του χρυσού.

Κεφάλαιον Γ'. **20**

Ο συμβολικός όφις. Αι κοινοβουλευτικαί ομιλιομηχαναί, οι λίβελλοι. Η οικονομ. υποδούλωσις. Ο στρατός των Ιουδαίων μασώνων. Ο εκφυλισμός των Χριστιανών. Τα δημοτικά σχολεία των μασώνων. Γενική οικονομική κρίσις. Διατί είναι άτρωτος ο μασωνισμός κλπ.

Κεφάλαιον Δ'. **23**

Τα διάφορα στάδια της δημοκρατίας. Η εξωτερική όψις του μασωνισμού. Ο ρόλος της κερδοσκοπίας. Η λατρεία του χρυσού.

Κεφάλαιον Ε'. **24**

Δημιουργία ίσχυρας κυβερνητικής συγκεντρώσεως. Διατί τα Κράτη 8έν δύνανται να συνεννοηθώσι. Πως θα υποταχθή η δημοσία γνώμη. Η υπέρτατη Κυβέρνησις.

Κεφάλαιον ΣΤ'. **27**

Τα μονοπώλια. Η αριστοκρατία εστί ρημένη κτηματικού πλούτου. Το εμπόριον, η βιομηχανία και η κερδοσκοπία. Η αναρχία και η οινολογία.

Κεφάλαιον Ζ'. **28**

Διατί πρέπει ν' αυξάνωμεν τους εξοπλισμούς. Ζυμώσεις, διχόνοιαι και μίση εις όλον τον κόσμον. Καταναγκασμός της αντιπολιτεύσεως των Χριστιανών δια των πολέμων και του γενικού πολέμου. Ο Τύπος και η δημοσία γνώμη.

Κεφάλαιον Η'. **29**

Διφορούμενη χρήσις του δικαστικού δικαίου. Οι συνεργάται του μασωνικού καθεστώτος. Ιδιαίτεραι Σχολαί. Οικονομολόγοι και εκατομμυριούχοι.

Κεφάλαιον Θ'. **30**

Εφαρμογή των μασωνικών άρχων. Τα μασωνικόν σύστημα. Η σπουδαιότης του αντισιμητισμού. Η δικτατορία του μασωνισμού. Ο τρόμος. Ο φιλελεύθερος δεσποτισμός. Η εφαρπαγή της εκπαιδεύσεως και ανατροφής κλπ.

Κεφάλαιον Ι'. **32**

Η δύναμις των πραγμάτων εν τη πολιτική. Η μεγαλοφυία της ποταπότητος. Η καθολική ψηφοφορία. Ο μεγαλοφυής οδηγός του μασωνισμού. Το δηλητήριον της φιλελευθερίας. Το Σόνταγμα, σχολή κομματικών διχονοιών. Οι Πρόεδροι δημιουργήματα του μασωνισμού κλπ.

Κεφάλαιον ΙΑ'. **35**

Το πρόγραμμα του νέου Πολιτεύματος. Οι Χριστιανοί είναι πρόβατα. Ο μυστικός μασωνισμός και αι στοαι «επιφανείας»

Κεφάλαιον ΙΒ'. **37**

Μασωνική ερμηνεία της λέξεως «ελευθερία». Το μέλλον του Τύπου εϊς το βασίλειον των Μασώνων. Η αλληλεγγύη των Μασώνων εν τω συγχρόνω Τύπω. Το αλάνθαστον του νέου Πολιτεύματος.

Κεφάλαιον ΙΓ'. **40**

Η ανάγκη του επιουσίου άρτου. Τα πολιτικά και βιομηχανικά ζητήματα. Οι διασκεδάσεις. Οι οίκοι ανοχής. Τα μεγάλα προβλήματα.

Κεφάλαιον ΙΔ'. **41**

Η θρησκεία του μέλλοντος. Η δουλεία του μέλλοντος. Η πορνογραφία και το μέλλον του έντυπου λόγου.

Κεφάλαιον ΙΕ'. **42**

Παγκόσμιον πραξικόπημα εν μια ήμερα. Αί εις θάνατον καταδίκαι. Η μέλλουσα τύχη των

Χριστιανών μασώνων. Ο μασωνισμός, οδηγός όλων των οργανώσεων. Ο Κομμουνισμός. Αί θανατικαί καταδίκαι των μασώνων κλπ.

Κεφάλαιον ΙΣΤ'. **47**

Τα Πανεπιστήμια ακίνδυνα. Η αντικατάστασις του κλασικισμού. Κατάργησις της ελευθέρας εκπαιδεύσεως. Η διδασκαλία δια τον παραστάσεων.

Κεφάλαιον ΙΖ'. **49**

Το δικηγορικόν Επάγγελμα. Η επιρροή των Χριστιανών Ιερέων. Η ελευθερία της συνειδήσεως. Πατριάρχης και Πάπας. Μέσα πάλης κατά της υφισταμένης Εκκλησίας. Προβλήματα του συγχρόνου Τύπου κλπ.

Κεφάλαιον ΙΗ'. **51**

Μέτρα ασφαλείας. Επιτήρησις των συνωμοτών. Η φανερά φρουρά καταστρεπτική δια την Αρχήν κλπ.

Κεφάλαιον ΙΘ'. **53**

Το δικαίωμα του αναφέρεσθαι. Τα πολιτικά εγκλήματα κλπ.

Κεφάλαιον Κ' **54**

Οικονομικόν πρόγραμμα. Προοδευτικοί δασμοί. Ταμιευτικαί Τράπεζαι. Ελεγκτικόν Συνέδριον. Στασιμότης κεφαλαίων. Έκδοσις γραμματίων. Ανταλλαγή του χρυσού. Τα κρατικά δάνεια κλπ. Οι πράκτορες του μασωνισμού.

Κεφάλαιον ΚΑ'. **58**

Τα εσωτερικά δάνεια. Το παθητικόν και οι φόροι. Αι μετατροπαί. Κατάργησις του χρηματιστηρίου. Φορολογία των βιομηχανικών αξιών.

Κεφάλαιον ΚΒ'. **60**

Το μυστικόν του μέλλοντος κλπ.

Κεφάλαιον ΚΓ'. **61**

Μείωσις παραγωγής ειδών πολυτελείας. Η μικρά βιομηχανία. Η απεργία. Απαγόρευσις της μέθης. Καταδίκη της παλαιάς κοινωνίας και ανάστασις αυτής υπό νέαν μορφήν. Ο εκλεκτός του Θεού.

Κεφάλαιον ΚΔ'. **62**

Ενίσχυσις των ριζών του βασιλέως Δαβίδ. Απομάκρυνσις των απ’ ευθείας διαδόχων. Ο βασιλεύς - Πεπρωμένον. Το άσπιλον των εξωτερικών ηθών του βαοιλέως των Ιουδαίων.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εις διάφορα σημεία του μεμακρυσμένου ορίζοντος αντιλαμβάνεται τις τον σχηματισμόν κυμάτων αντισημιτισμού. Τούτο δεν είναι μεν εισέτι καταφανές, αλλ' από την έπήρειαν των ιουδαϊκών προκλήσεων, αίτινες εκδηλούνται πανταχόθεν, τα κύματα αυτά θα ογκωθώσιν άγρίως, θα έπιταχύνωσι την ορμήν των και θα αποβώσι φρικαλέα όταν θα συντριβώσι (με ένα λευκόν αφρόν διαλυόμενον πρός τον ουρανόν) επί των όχθων, εις ας ο Ισραήλ επίστευσεν ότι κατεσκεύασεν απόρθητους ακροπόλεις.

Τα κύματα αυτά τα αντισημιτικά οφείλονται εις αίτια επιπόλαια ή εις αφορμάς σοβαράς και βαθείας; Πρέπει οι Ιουδαίοι να θεωρώνται, κατά το πλείστον, ως υπεύθυνοι της παγκοσμίου μεταπολεμικής καχεξίας;

Μόνον γεγονότα ακριβέστατα επικυρωθέντα, συγκρίσεις ειλικρινώς γενόμεναι, συλλογισμοί λογικώς εξηγμένοι, δύνανται να δώσωσι την απάντησιν εις τα ερωτήματα ταύτα.

I

Επί της πρωθυπουργίας του Δαβίο Λόυο Τζώρτζ η Βρεταννική Κυβέρνησις είναι εντελώς υποτεταγμένη εις την πολιτικήν του Ισραήλ. Τούτο είναι αναμφισβήτητον. Εξ Ισραηλίται είναι ιδιαίτεροι μυστικοσύμβουλοι (Privycouncillors), δυο εδρεύουσιν εις το Υπουργείον, ο sir Alfred Mond και ο έντιμος Edwin Montagu, και δεν είναι ίσως αυτοί οι περισσότερον ιουδαϊζοντες εν το Υπουργείω τούτω. Όταν οι αρχηγοί του σιωνιστικού κινήματος, προβλέποντες την τελικήν νίκην της Άντάντ (Entente), ηθέλησαν να στερεώσωσι καλώς την Ίδρυσιν του μελλοντικού βασιλείου της Παλαιστίνης, ο Υπουργός των Εξωτερικών Μπάλφουρ εν ονόματι της Κυβερνήσεως της Αυτού Βρεταννικής Μεγαλειότητας, εγραψεν εις τον Λόρδον Ρώτσιλδ, ότι αναλαμβάνει την υποχρέωσιν να διευκολύνη δι' όλης της δυνάμεως του την δημιουργίαν της «Εθνικής Ιουδαϊκής Εστίας».

Ο ισραηλίτης Λόρδος Αρχιδικαστής (Chief Justice of England) Ρήντιγκ απεστάλη εις την Ουάσιγκτών ως ύπατος αρμοστής και έκτακτος απεσταλμένος, ίνα διακανονίση εκεί μετά των ισραηλιτών του προέδρου Ουίλσωνος: ήτοι του πρεσβευτού Μοργκεντάου, του τραπεζίτου Σίφ (Jacob Schiff), του δικαστού Μπράντεϊς (Brandeis), του καθηγητού Φραγκφοϋρτερ (Francfurter), τα πλέον λεπτεπίλεπτα πολιτικά και οικονομικά ζητήματα, τα οποία ανέκυψαν κατά τους τελευταίους μήνας του πολέμου, ως και τα προκαταρκτικά της ειρήνης.

Όταν η Αγγλία επέτυχε παρά της Κοινωνίας των Εθνών την προσωρινήν εντολήν επί της Παλαιστίνης, ένθα επί 700.000 κατοίκων δεν υπήρχον ίσως ούτε 65.000 Ιουδαίοι, ο ισραηλίτης Λόρδος Ερβέρτος Σαμουήλ (sir Herbert Samouel) ανέλαβε την απόλυτον εξουσίαν της διοικήσεως της Αγίας Γης και της εκεί εγκαθιδρύσεως ιουδαϊκού πολιτεύματος.

Όταν εις την Κουϊνσλάνδην της Αυστραλίας εκενώθη η θέσις διοικητού, πάλιν ισραηλίτης, ο Λόρδος Ματθαίος Νάθαν (sir Matthew Nathan) υπεδείχθη δια να την καταλάβη!

Η Κοινωνία των Εθνών εμπιστεύεται εις την Αγγλίαν την γενικήν γραμματείαν (= προεδρίαν - διεύθυνσιν) της διαρκούς οργανώσεως της. Ο Λόρδος Ε. Ντράμωντ (sir Eric Drummond) άμα ως έφθασεν εις Γενεύην επισκέπτεται τον μέγαν Ραββίνον της πόλεως, του συνιστά το προσωπικόν του, τον διαβεβαιοί περί του θαυμασμού του δια τους Ιουδαίους και περί της πλήρους αφοσιώσεώς του εις την υπόθεσιν των και τα ιδεώδη των. Μεταξύ των κυριωτέρων συνεργατών του ενδιαφέρει να αναφέρωμεν τον πρώην διερμηνέα λοχαγόν Mantoux, τμηματάρχην πολιτικών υποθέσεων, βοηθούμενον υπό του ταγματάρχου Abraham και της κ. N. Spiller.

Όταν οι απεσταλμένοι των ιουδαϊκών εταιρειών υπέβαλαν εις την Κοινωνίαν των Εθνών αίτησιν τείνουσαν εις το να εξάρτηση την παραδοχήν εν αύτη των νέων Κρατών εκ της προηγουμένης αποδοχής της ρήτρας περί μειονοτήτων —πράγμα το οποίον θα ηδύνατο τις να εκλάβη ως δικαίωμα των Ιουδαίων να σχηματίσωσι Κράτος εν Κράτεσι— ο Λόρδος Robert Cecil προσεφέρθη να υποστήριξη την αίτησίν των!

Όταν ο πρίγκιψ της Ουαλίας έκαμε το ταξείδιον ανά τας Βρεταννικάς Κτήσεις και τον Καναδαν, οι Ιουδαίοι, διοργάνωσαν, ευθύς άμα τη επιστροφή του, υπό τον τίτλον «Αυτοκρατορική περιήγησις εις ανάμνησιν του Πολέμου» (War Memorial Empire Tour), ταξείδιον περιέχον δρομολόγιον σχεδόν παρόμοιον. Εν ονόματι των ιουδαϊκών και σιωνιστικών οργανώσεων, ο μέγας Ραββίνος Hertz, συνοδευόμενος υπό του M.A.M. Woolf, μεταβαίνει και αυτός να επισκεφθή τας Βρεταννικάς Κτήσεις και τον Καναδάν δια να δώση οδηγίας εις τας διεσκορπισμένας ισραηλιτικάς Κοινότητας, να εξάψη τον θρησκευτικόν ζήλον των και να συλλέξη κεφάλαια, προοριζόμενα δια την ίδρυσιν εν Λονδίνω, ως ενθυμίου του Πολέμου, μεγάλου ισραηλιτικού ιεροδιδασκαλείου. Και ο επίσημος χαρακτήρ, τον όποιον η Κυ-βέρνησις απέδωκεν εις την αποστολήν ταύτην, επικυρούται δια του συμποσίου, το οποίον προσεφέρθη εις τους ταξειδιώτας την παραμονήν της αναχωρήσεως των. Οι υπουργοί, οι αντιπρόσωποι του Καναδά και των αποικιών αντεπροσωπεύοντο εις αυτό. Ο επικεφαλής του συμποσίου Λόρδος Ρώτσιλο (Rothschild), ήγειρε πρόποσιν: «υπέρ της Κυβερνήσεως της Αυτού Μεγαλειότητος» και διεκήρυξεν ότι μεταξύ των Κυβερνήσεων, αίτινες διηύθυναν τας τύχας της Μεγάλης Βρεταννίας, ουδεμία, ως η σημερινή, δεν είχε «δείξει τόσην ειλικρινή συμπάθειαν εις τα σχέδια και εις το ιδεώδες των Ιουδαίων». Απαντών, εν ονόματι της Κυβερνήσεως, ο Λόρδος Μίλνερ, ηΰχαρίστησε τον πρόεδρον δια τον έπαινον και προσέθεσεν αδιστάκτως, ότι η Βρεταννική Κυβέρνησις είχεν ευρέως ανταμειφθή δια την φιλοϊουδαϊκήν πολιτικήν της! Εις την πόλιν του Ακρωτηρίου της Καλής Ελπίδος της Ν. Αφρικής (Cape Town oj Good Hope), εις το Ντέρμπαν (Durban) της Νατάλης Ν.Α., εις την Ιωαννούπολιν (Johannesburg), την πρωτεύουσαν του Τράνσβααλ, εις τας αυστραλιανάς πόλεις, παντού, οι απεσταλμένοι του Ισραήλ εγένοντο δεκτοί με πριγκηπικάς τιμάς. Αι πολιτικαί και στρατιωτικαί αρχαί ήρχοντο πρός υποδοχήν των, τους ηΰχοντο το «ως ευ παρέστησαν» και ετίθεντο εις τας διαταγάς των.

Μήνας τινάς προηγουμένως ο κ. Lloyd George ειδοποιηθείς υπό τίνων, αμφιβόλου ειλικρίνειας πληροφορητών, ότι αντισημιτικαί εξεγέρσεις (pogroms) ανεφάνησαν εις την Πολωνίαν, απέστειλεν εξ ιδίας αυτού πρωτοβουλίας εις την Βαρσοβίαν ανακριτικήν επιτροπήν, προεδρευομένην υπό του Ιουδαίου Stuart Samuel. Τούτο δεν διελάλει ανά το σύμπαν (urdi et ordi) ότι η Αγγλία ηξίου να γίνη εις όλας τας χώρας ο πρόμαχος του Ισραήλ;

Άλλωστε, όταν ο λόρδος Chelmsford έφθασεν εις το τέρμα της αποστολής του, ως αντιβασιλεύς των Ινδιών, ο Ιουδαίος Rufus Isaacs λόρδος Reading, ο πρώην ανώτατος Δικαστής και ύπατος αρμοστής εις την Ουασιγκτών, εκλήθη να τον διαδεχθή εις υπούργημα, κατά τοσούτο μάλλον λεπτον και επίφοβον. καθ' όσον αι Ινδίαι, ένεκα πολιτικών και διοικητικών μεταρρυθμίσεων, είναι εν πλήρει αναβρασμό.

Εις τας Ηνωμένας Πολιτείας, επί της προεδρείας του Ουίλσωνος, η ιουδαϊκή κατάκτησις υπήρξε τόσον έκδηλος όσον και εν Αγγλία. Δεν πρέπει να λησμονή τις ότι τη υποβολή του Jacob Schiff και πολλών εβραιογερμανών τραπεζιτών, εν πλήρει συμφωνία μετά του Lioyd George, ο πρόεδρος Ούιλσων επέτυχε την εισαγωγήν εις την συνθήκην ειρήνης των σκοτεινών όρων των σχετικών προς τας Επανορθώσεις, προς το δημοψήφισμα της Άνω Σιλεσίας, προς τα πολιτεύματα τα αφορώντα την Sarre, Fiume, Dantzig.

Και όμως παρά την αποδοκιμασίαν των συμπολιτών του (αποποιηθέντων να υιοθετήσωσι την ιδεολογικήν φιλανθρωπίαν του και να την ακολουθήσωσιν εν τη επικινδύνω οδώ, εις ην είχε περιπλέξει την Ευρώπην) ο πρόεδρος των Ην. Πολιτειών εύρε τον τρόπον να εκδήλωση και πάλιν τας προς τους Ιουδαίους συμπαθείας του. Υπέδειξε δύο Ισραηλίτας δια να τον αντιπροσωπεύσωσιν εις δύο διαιτησίας, τας οποίας τω ανέθηκεν η Κοινωνία των Εθνών, και απαντών εις εν παράπονον του φίλου του Ραββίνου Βάϊς (Wise) περί της τύχης των Ισραηλιτών της ανατολικής Ευρώπης, διετύπωσεν εις επιστολήν, δημοσιευθείσαν την 10 Σεπτεμβρίου 1920, τον θαυμασμόν του προς τους Εβραίους, ως εξής «Ηξεύρομεν εις τας Ηνωμένας Πολιτείας, ένθα οι Ιουδαίοι, απολαύουσι της πληρεστέρας ισότητος, με ποίαν εντιμότητα υπηρετούσι και με ποίαν πίστιν υπερασπίζονται τα συμφέροντα και το ιδεώδες του ιδίου ημών Έθνους».

Εάν οι Ιουδαίοι κατεδιώχθησαν άλλοτε εν Ρωσσία, η Επανάστασις, παρασκευασθείσα υπ' αυτών από πολλού χρόνου, ανέτρεψε παραδόξως τους κύκλους. Η κατάρρευσις του Τσαρισμού, η συνθήκη του Brest - Litovsk, καταπαύσασα τας εχθροπραξίας με την Γερμανίαν, και το πολίτευμα των Σοβιέτ υπήρξαν έργον των Ιουδαίων. Ο Kerensky, όστις εχρησίμευσε» ως γέφυρα μεταξύ της

δημοκρατικής Δούμας και του αιματηρού κομμουνισμού, είναι Ισραηλίτης. Ο Λένιν ήτο, λέγουν, σύζυγος Ιουδαίας, ο Trotsky, ο Radek και ο Zinoview και τα τρία τέταρτα των επιτρόπων του λαού είναι Ιουδαίοι.

Ο ερυθρός στρατός, όταν κατέκλυσε την Πολωνίαν, μετεχειρίσθη ως συμμάχους τους Ισραηλίτας των καταλαμβανόμενων πόλεων και οι Ισραηλίται άλλωστε αυτοί, σχεδόν πανταχού συνηνώθησαν με τα στρατεύματα ταύτα, οσάκις ο ερυθρός στρατός εξηναγκάζετο να υποχωρή.

Κατά την στιγμήν της ανακωχής και των πρώτων διεθνών συνεννοήσεων, οι Ιουδαίοι παρέσχον μεγίστην εκδούλευσιν εις την Γερμανίαν, μεταβαλόντες τα Κράτη της εις Δημοκρατικάς ή Σοσιαλιστικάς χώρας. Μετά την φυγήν του Αυτοκράτορος Γουλιέλμου εις την Ολλανδίαν, η νέα Κυβέρνησις του Ράϊχ έπεσεν εις τας χείρας του Ισραήλ. Ο υπουργός των Εξωτερικών Haase, ο των Οικονομικών Schiffer, ο των Εσωτερικών Preusse, ήσαν Ιουδαίοι·εις την Πρωσίαν το Υπουργείον απετελείτο από μόνον Ισραηλίτας. Ό Kurt Eisner εκυβέρνα την Βαυαρίαν. Εις την Ούγγαρίαν εβασίλευσεν ο Bela Kuhn η Kohen, αλλ' η τυραννία του υπήρξε τόσον φρικαλέα, ώστε έσχε μόνον εφήμερον την διάρκειαν.

Εκτός της Αυστρίας, θυσιασθείσης και καταστραφείσης, τα δημοκρατικοποιηθέντα Κράτη προσήλκυσαν την εύνοιαν των Ιουδαίων και των Αγγλοσαξώνων Πουριτανών κυρίως διορισθέντων δια την σύνταξιν της συνθήκης της ειρήνης.

Η εις Παρισίους γερμανική αποστολή περιελάμβανε σχεδόν μόνον Εβραίους, μεταξύ των οποίων ο Oscar Oppenheimer και ο Marx Warburg, αδελφός του γαμβρού του τραπεζίτου της Ν. Υόρκης, και ο Jacob Schiff.

Τα δεκατέσσαρα άρθρα του προέδρου Ουίλσωνος —των οποίων το τελευταίον εξαπέλυε την ιδέαν της Κοινωνίας των 'Εθνών— και τα πέντε συμπληρωματικά τοιαύτα, τα προστεθέντα εις τα προηγούμενα εις λόγον εκφωνηθέντα εις την Νέαν Υόρκην κατά Σεπτέμβριον του 1918, δια να ορίσωσι τας βάσεις αυτού, ενεπνεύσθησαν υπό του πρίγκηπος Max της Βάδης, Καγκελαρίου του Ράιχ, ευθύς ως η Γερμανία, νικηθείσα και καταρρεύσασα, εξητήσατο την είρήνην.

Η παράξενος αυτή ειρήνη, ευνοϊκή μάλλον δια τους ηττημένους παρά δια τους νικητάς —πλην των Αγγλοσαξώνων—, με τον λεπτοφυά και περίπλοκον μηχανισμόν, απαιτούσα έλεγχον σοβαρόν και μακροχρόνιον, κινδυνεύουσα να θραυσθή μόλις εν μόριον θα παρεισέφρυεν εντός των τροχών της, διέσωσε την ενότητα της Γερμανίας και άφηκεν εις αυτήν ευρύ μέρος της δυνάμεως της, αλλ' η ειρήνη αυτή έσχε και το προνόμιον να ανταποκρίνεται προς τας επιθυμίας, προς τας φιλοδοξίας και προς το ιδεώδες των Ισραηλιτών. Η ειρήνη αυτή, εμποδίζουσα την οικονομικήν επανόρθωσιν των εμπολέμων Κρατών, ήτο ευμενής εις τας μεγάλας Τραπέζας, τας οποίας διευθύνουσιν Ισραηλίται, εις τα διεθνή κερδοσκοπικά συνδικάτα, τα πλουτήσαντα δια του πολέμου και τα κατέχοντα τα οικονομικά ταμιεύματα του κόσμου.

Δεν πρέπει να εκπλήσσεται τις αν η Κοινωνία των Εθνών εκηρύχθη «ουσιωδώς ιουδαϊκής εμπνεύσεως» υπό του Israel Zangwill. Και ο Λουκιανός Βόλφ, αντιπρόσωπος των ιουδαϊκών εταιρειών, αφού παρεστάθη εν Γενεύη εις την συ-νέλευσιν της Κοινωνίας των Εθνών, δεν εδίστασε να επικύρωση και αυτός ότι η «Κοινωνία» αυτή ήτο εν αρμονία με τας ευγενείς και ιερωτάτας παραδόσεις του Ιουδαϊσμού και ότι όλοι οι Ισραηλίται ώφειλον να θεωρώσιν ως ιερόν καθήκον των να την υποστηρίζωσι δι' όλων των δυνατών μέσων.

II

Φαίνεται ότι ο ιουδαϊκός κίνδυνος, ο οποίος εξεδήλουτο δια τόσων συμπτωμάτων και δια τόσων γεγονότων, δεν απεκαλύφθη πλήρως, παρά όταν εκυκλοφόρησεν η μετάφρασις αποσπάσματος εκ ρωσσικού βιβλίου, εξασφαλισμένου εις το British Museum, κατ' Αύγουστον του 1906 και το οποίον είχεν ως τίτλον : «Το Μέγα εν τω Μικρώ, και ο Αντίχριστος ως άμεσος πολιτική δυνατότης» (Σημειώσεις ενός Ορθοδόξου, Β' εκδοσις, διορθωμένη και επηυξημένη. Tsarkoie - Selo, 1905).

Η μετάφρασις αυτή εξεδόθη κατά Δεκέμβριον του 1919 παρά των Eyreand Spotteswoode, και έφερε τον τίτλον : «Ο Ιουδαϊκός κίνδυνος. Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών» (The Jewish Peril. Protocols of the Learned Elders of Zion). Αυτή θα έμενεν επί πολύν χρόνον άγνωστος εις την

Αγγλίαν, εαν συντάκτης των «Τάιμς» δεν είχε σκεφθή να αφιέρωση εις αυτήν εν άρθρον και να δώση περί αυτής αρκετά λεπτομερή περιγραφήν, προκαλούσαν την αγωνιώδη ερώτησιν εαν αυτό το βιβλίον αληθεύη, μήπως δεν διεφύγαμεν μίαν γερμανικήν ειρήνην παρά δια να υποκύψωμεν εις μιαν ιουδαϊκήν τοιαύτην;

Εν ευθέτω χρόνω εκυκλοφόρει εν Λονδίνω η αγγλική μετάφρασις των «Πρωτοκόλλων», γερμανική τοιαύτη εδημοσιεύετο εις το Charlottenburg (Berlin) υπό του Gottfried Zur Beele: Τα Μυστικά των Σοφών της Σιών (Die Geheimnisse der Weisen von Zion) και διεδίδετο αρκετά ταχέως εις τα κράτη του Ράϊχ ως και εις την Αυστρίαν.

Το άρθρον των Τάιμς επροκάλεσε την προσοχήν επί του ιουδαϊκού κινδύνου (Jewish Peril). Αμέσως το βιβλιάριον έγινε δυσεύρετον — εξηφανίσθη — και, πράγμα παράδοξον, οι εκδόται Eyre Spottisuoode εδήλωσαν, οτι δεν θα έκαμνον νέαν έκδοσιν αυτού. Αλλά εως ώτου, τη φροντίδι εθνικιστικής τίνος εταιρείας «The Brilons», δημοσιευθή νέα αγγλική έκδοσις, η μεγάλη ημερησία εφημερίς «The Morning Post» εδημοσίευεν υπό τον τίτλον : «Η αφορμή της παγκοσμίου ανησυχίας» (The Cause of Mord Unrest), σειράν άρθρων πολύ ζωηρών, βασιζόμενων επί των κειμένων των «Πρωτοκόλλων» και επί εγγράφων προγενεστέρως ανακαλυφθέντων και αποδεικνυόντων, ότι οι Ιουδαίοι είναι εκείνοι, εις τους οποίους έπρεπε να απεδίδομεν την παγκόσμιον καχεξίαν, την παρατείνουσαν τας μεταπολεμικάς οικονομικάς και πολιτικάς δυσκολίας.

Είς τας Ηνωμένας Πολιτείας εδημοσιεύθη, παρά τοις κ.κ. Small Magnard et Cie της Βοστώνης, άλλη μετάφρασις, επιγραφομένη «Τα Πρωτόκολλα και η Παγκόσμιος ανατροπή» (The Protocols and world revolution). Και Πολωνική μετάφρασις ανεφάνη επί πλέον κατά το 1920. Εις την Γαλλίαν πρακτικά τίνα, συνοδευόμενα εκ περικοπών του βιβλίου του Σεργίου Νείλου, κατεχωρίσθησαν εις τας εφημερίδας: Correspondant, la Vieille France, & Urbain Gohier, Action Frangaise, Oqinion. Πρώτη μετάφρασις εδημοσιεύθη εις την Libre Parole, αλλά μόνον κατά Σεπτέμβριον του 1920 και αρχομένου του 1921, εκυκλοφόρησεν η έκδοσις μετά προλόγου του Σεβασμ. Juin[1] και η έκδοσις της la Vieille France μετά σχολίων εις την αρχήν και εις το τέλος[2].

Είναι δύσκολον να γνωρίζωμεν τας διαφόρους εκδόσεις τας γενομένας εν Ρωσία. Φαίνεται ότι η πρώτη, ήτις οφείλεται εις τον καθηγητήν Σέργιον Νείλον, εγένετο κατά το 1902, αλλ' αυτή θα ηξηγοράσθη και εξηφανίσθη υπό των Ιουδαίων, καθ' όσον τα αντίτυπα αυτής είναι δυσεύρετα.

Επανεξεδόθη κατά το 1903; Ίσως, αλλά η πρώτη της •οποίας κατέχομεν αντίτυπον, είναι η του 1905 ήτις εμφαίνεται εις τον κατάλογον του British Museum.

Ο Ρώσσος συγγραφεύς G. Butmi εδημοσίευσε μετάφρασιν αυτών το 1907 με την συνδρομήν του αδελφού του A. L - Butmi ύπο τον τίτλον: «Ο εχθρός της ανθρωπότητας». Τα βιβλίαν, εκτυπωθέντα υπό της Σχολής των Κωφαλάλων της [Ιετρουπόλεως, αφιερούται εις την «Ένωσιν του Ρώσικου Λάου», πατριωτικήν Εταιρείαν, ήτις κατεπολέμει τους Ιουδαίους και τας απόκρυφους εταιρείας, τας τόσον διαδεδομένες τότε εν Ρωσία.

Το έργον του Σεργίου Νείλου ίσχε νέας εκδόσεις κατά τα έτη 1911, 1912, 1917 και 1920. Η αμερικανική μετάφρασις εγένετο εκ της εκδόσεως του 1911, της εκτυπωθείσης εις το μοναστήριον του Αγίου Σεργίου. Η έκδοσις του 1912 δεν μνημονεύεται ούτε εις τον πρόλογον του Σεβασμ. Jouin, ούτε εις τους προλόγους της γερμανικής και της αμερικανικής εκδόσεως- αλλ' ημείς επετύχαμεν αυτήν εν υπόδειγμα του εξωφύλλου της υπάρχει εις την αρχήν του παρόντος τόμου, ο οποίος δίδει την πρώτην γαλλικήν μετάφρασιν, την γενομένην απ' ευθείας εκ του ρωσικού κειμένου. Η έκδοσις του 1917 κατεστράφη σχεδόν εξ ολοκλήρου υπό των μπολσεβίκων, η δε του 1920 έξετυπώθη εις το Βερολίνον. Η μετάφρασις των «Πρωτοκόλλων» έξετυπώθη υπό τον τίτλον: Η Ακίς του Φωτός, και ο εκδότης συντάκτης Pierre Schabelski Bork την συνώδευσε με σχόλια σχετικά πρός την ρωσικήν Επανάστασιν, δια των οποίων κρίνονται αυστηρώς αι πράξεις του υπουργού Tchernoy και του Kerenski, «ο όποιος, τεθείς επί κεφαλής της Ρωσίας επί εξ μήνας, δια των λόγων του και των πράξεων του, ηπάτησε και επρόδωσε την πατρίδα του».

Ποία λοιπόν είναι η καταγωγή και η αξία αυτών των «Πρωτοκόλλων»; Όπως ο ηλεκτρικός σπινθήρας στους κερατοειδείς σωλήνας προκαλεί χημικά καθιζήματα, ούτω και τα «Πρωτόκολλα»

---

[1] Le Lerril Judeo massonnique: «Le Protocols des Sages de Sion» (Emile Paul).
[2] «Le Protocols» (ed. de la «Vieille France»).

εσχον ως συνέπειαν να προκαλέσωσιν αντιϊουδαϊκάς κρίσεις και σχόλια, αποκαλύπτοντα εις τους διαφόρους λαούς ένα αγωνιώδη κίνδυνον και γνωστοποιούντα.το σχέδιον εκστρατείας, το επινοηθέν υπό του Ισραήλ, δια, να πραγματοποιή το μεγαλειώδες όνειρόν του, το αντικείμενον των προαιώνιων φιλοδοξιών του, ήτοι την παγκό-σμιον κυριαρχίαν.

Αι σιωνιστικαί εταιρείαι συνεκρότησαν συνέδριον εις την Bale κατά το 1897 και έρριψαν εν αυτό τας βάσεις προγράμματος κατακτήσεων, του οποίου αι προηγούμεναι επιτυχίαι εδικαιολόγουν την ευρύτητα. Το πρόγραμμα τούτο δεν·υπεδείκνυε μόνον τους διαδοχικούς αντικειμενικούς σκοπούς και τας ακολουθητέας μεθόδους και τους τηρητέους τακτικούς κανόνας. Τα διάφορα τμήματα του Συνεδρίου συνέτασσον πρακτικά των Συνεδριάσεών των, ονομαζόμενα «Πρωτόκολλα», προωρισμένα ν' άνακοινωθώσιν εις τινας μεμυημένους και διατηρήσωσι το σχέδίον των αποκρύφων αυτών και παρανόμων συμβουλίων.

Ο Σέργιος Νείλος, εις την είσαγωγήν της εκδόσεως του 1917, δήλοι ότι τα φυλλάδια τα περιέχοντα αποσπάσματα αυτών των πρακτικών, συντεταγμένων εις την γαλλικήν (διότι πλείστοι Σιωνισταί ηγνόουν την εβραϊκήν), του πάρε δόθησαν κατά το 1901 υπό του Alexis Nicoiajevitch Souchotin, στρατάρχου της ευγενείας του Chern. τά φυλλά δια ταύτα εγένοντο γνωστά και εις τον δεύτερον Ρώσον μεταφραστήν των, C. Butmi.

Πώς ο Alexis Nicoiajevitch τα είχε προμηθευθή; Δύο διαδόσεις υπάρχουν περί τούτου· η αντεγράφησαν υπό γυναικός τίνος, συζύγου η ερωμένης ενός εκ των συνταξάντων αυτά μεμυημένων, και η οποία εθεώρησε καθήκον της να μεταβίβαση τα αντίγραφα ταύτα εις χριστιανόν, δυνάμενον να θέση τους ομοθρήσκους της εις προσοχήν εναντίον των σκότιων και απειλητικών προθέσεων του Σιωνισμού· η υπεξηρέθησαν από χρηματοκιβώτιον, το οποίον είχον οι Σιωνισταί εις τίνα πόλιν της Αλσατίας. Δεν είναι βέβαιον αν η μία εκ των δύο τούτων υποθέσεων είναι ακριβής, καθ' όσον οι κάτοχοι των φυλλαδίων θα προσεπάθησαν να απαλλάξωσιν από πάσαν υπόνοιαν και πάσαν εκδίκησιν τον δράστην ή τους δράστας της υπεξαιρέσεως η των διαπραχθεισών ακριτομυθιών.

Οι Ρώσοι μεταφρασταί είναι αμφότεροι έντιμοι άνθρωποι και φιλόθρησκοι. Αί μεταφράσεις των είναι, εκτός μερικών λεπτομερειών, σύμφωνοι. Μ' όλα ταύτα όταν ο Alexis. N. Souchotin παρέδωσεν εις τον Σέργιον Νείλον τα φυλλάδια, του συνέστησε να κάμη την καλλιτέραν χρησιν αυτών πρός υπεράσπισιν των συμφερόντων της θρησκείας και της πατρίδος, του όπερ και επέτρεπεν εις τον ενεργήσαντα την δημοσίευσίν των «Πρωτοκόλλων» ποιάν τίνα ελευ-θερίαν ερμηνείας και συντάξεως.

"Οσον δια την πραγματικότητα της υπεξαιρέσεως εγγράφων εκ των ισραηλιτικών αρχείων, αυτή επιβεβαιούται εξ εγκυκλίου του Σιωνιστικού Κομιτάτου, χρονολογουμένης από το 1901, εις την οποίαν ο δόκτωρ Hertzl παραπονείται δια τας υπεξαιρέσεις, αι οποίαι επέτρεψαν εις τους βέβηλους (Gentils) να γνωρίσωσι τα μυστικά των «Πρωτοκόλλων».

III

Τα «Πρωτόκολλα» είναι είκοσι τέσσαρα τον αριθμόν. Είναι μάλλον διδασκαλίαι και γνωμικά παρά ανακοινώσεις. Φαίνεται ότι ο συγγραφεύς των η οι συγραφείς των, ίσχον ως κυριωτέραν φροντίδα να εκθέσωσιν εις είκοσι τέσσαρα. μαθήματα τα δόγματα του Ισραήλ, τους αντικειμενικούς του σκοπούς, ους επιδιώκει από των αρχαιοτάτων χρόνων και τας λεπτομέρειας του τελικού σχεδίου εκστρατείας πρός κατάκτησιν της παγκοσμίου εξουσίας, οπότε τα πάντα θα. εφαίνοντο παρασκευασμένα δια να αρχίσωσι τον αποφασιστικόν αγώνα.

Δια τους Ιουδαίους δεν υπάρχει άλλο δίκαιον παρά το της ισχύος· η φιλελευθερία κατέστρεψε παρά τοις Goym την τε θρησκείαν και την εξουσίαν ο χρυσός είναι εις χείρας του Ισραήλ και, δια του χρυσού, εγένετο ούτος κύριος του Τύπου και της κοινής γνώμης, δι' ων και διευθύνονται αι κυβερνήσεις εις τα δημοκρατικοποιηθέντα Κράτη.

Αι τεκτονικοί στοαί διευθύνονται υπο των Ιουδαίων οι οποίοι κατευθύνουσι τας εκδηλώσεις και την προπαγάνδαν αυτών.

Οι χριστιανικοί Λαοί θα είναι ημέραν τινά τόσον απογοητευμένοι, ώστε θα απαιτήσωσιν υπερκυβέρνησιν παγκοσμίαν, πηγάζουσαν εκ του Ιουδαϊσμού. Ιδιαίτεροι πέλεμοι και μία

παγκόσμιος ρήξις, ην ο Ισραήλ θα δυνηθή να εξαπολύση, θα επισπεύσωσι την βασιλείαν αυτού. Η ιουδαϊκή μοναρχία θα αντικαταστήση την φιλελευθερίαν των χριστιανικών Κρατών. Όλαι αι θρησκείαι θα καταργηθώσι πλην της του Μωϋσέως (δηλ. του Ταλμούδ).

Δια να δείξωσι την δύναμίν των οι Ιουδαίοι θα καταβάλωσι και θα υποδουλώσωσι δια της δολοφονίας και του εκφοβισμού ένα των λαών της Ευρώπης. Προοδευτικός φόρος επί του κεφαλαίου και δάνεια κρατικά θα αποκαταστρέψωσι τους Χριστιανούς, τους οποίους άθεος διδασκαλία θα ανηθικοποιήσει και η επί τόσου χρόνου αναμενόμενη ώρα θα σημάνει. Ο Βασιλεύς των Ιουδαίων, ενσάρκωσις του Πεπρωμένου, θα βασιλεύση επί του καταδαμασθέντος σύμπαντος.

Τοιούτον είναι εν συντόμω το περιεχόμενον των «Πρωτοκόλλων». Είναι καλόν να μελετήση τις τα διάφορα κεφάλαια και, να συγκρίνη το κείμενόν των προς άλλα έγ-γραφα εβραϊκής προελεύσεως και να παρατηρήσει αν έχουσι πραγματοποιηθή, κατά και μετά τον πόλεμον, τα προβλεφθέντα γεγονότα και αναγγελθέντα συμβεβηκότα εις φυλλάδια γεγραμμένα προ είκοσιν ετών.

Το τρίτον κεφάλαιον αυτών των διδασκαλιών των Σοφών του Ισραήλ περιέχει υπαινιγμόν εις τον Όφιν, ο οποίος συμβολίζει την προοδευτικήν πορείαν του Ισραήλ προς την παγκόσμιον κυριαρχίαν.

Ο Σέργιος Νείλος, εις τον επίλογον του βιβλίου του, το οποίον η αμερικανική και η γερμανική μετάφρασις δεν είχεν υπ' όψει της, παρέχει περιέργους λεπτομέρειας περί του συμβόλου τούτου της ιουδαϊκής δυνάμεως, αείποτε νικηφόρου, όταν θα έχει περικλείσει τα ευρωπαϊκά Κράτη, Κατά τας ιουδαϊκά; παραδόσεις, η πρόρρησις αυτή ανέρχεται εις τους χρόνους του Σολομώντος. Η κεφαλή του όφεως παριστάνη τους ιθύνοντας, τους μεμυημένους του Ισραήλ. Εισδύη εις την καρδίαν εκάστου των εθνών δια να τα διαφθείρη, να τα καταστρέψη και αναχωρήσασα εκ Σιών, οφείλει να επανέλθη εις αυτήν, αφού θα έχει εκπληρώσει τον κύκλον των κατακτήσεων της.

Οι Σιωνισταί έχουσιν από πολλού χρόνου ερίσει τον χάρτην, εις τον οποίον είναι εγκεχαραγμένον το δρομολόγιου του ερπετού, και επί του χάρτου αυτού σημειούνται οι μεγάλοι σταθμοί του δρομολογίου, οι διανυθέντες και οι μέλλοντες να διανυθώσιν. Ο πρώτος σταθμός το οδηγεί εις την Ελλάδα, κατά την εποχήν του Περικλέους (429 π.Χ.)· επί βασιλείας του Αυγούστου, ολίγον προ της γεννήσεως του Ιησού Χρίστου, η κεφαλή του Οφέως εισέδυσεν εις την Ρώμην. Η Μαδρίτη την είδεν εμφανιζομένην επί Καρόλου του Ε', οι Παρίσιοι κατά την παρακμήν Λουδοβίκου του 14ου, το Λονδίνον κατά την πτώσιν του Ναπολέοντος, το Βερολίνον κατά το 1871, μετά τας αποθεώσεις της συνθήκης των Βερσαλιών, η Πετρούπολις κατά το 1881.

Είναι άξιον σημειώσεως ότι όλα τα Κράτη, επί των οποίων ο Όφις αφήκε το γλοιώδες ίχνος του, εκλονίσθησαν μέχρι των θεμελίων των υπό πολιτικών και κοινωνικών κρίσεων.

Ο χάρτης δεικνύει δια βελών τους τελευταίους σταθμούς: την Μόσχαν, το Κίεβον, την Οδησσόν, την Κωνσταντινουπολιν και τέλος την Ιερουσαλήμ, την αφετερίαν και το τέρμα του μοιραίου δρομολογίου. Ο Σέργιος Νείλος είς έκδοσιν των «Πρωτοκόλλων» του 1922, ανάφερει επί πλέον πολλά έγγραφα, τα οποία έρχονται να τονώσωσι τας διδασκαλίας και τας προρρήσεις των Σοφών της Σιών. Τον Νοέμβριον του 1910 τα «Νέα της Μόσχας» (Moskovskia Viedomosti) έδημοσίευον άρθρον, του K. J. Tour, επιγραφόμενον «Τα απόκρυφα ιουδαϊκά προγράμματα», δεικνύον τάς πραγματοποιηθείσας προόδους υπό των Ιουδαίων είς την ρωσικήν Αυτοκρατορίαν: «Κατά το διάστημα των 50 τούτων τελευταίων ετών πολλαί καταστροφαί επήλθον, και εκάστη τούτων των καταστροφών επέσπευσε δια γιγαντιαίου βήματος το ιουδαϊκό έργον...

«Είς την Ρωσίαν, η Έπανάσιασις δεν επέτυχε τελείως, αλλ' εν τούτοις οι Ιουδαίοι εκέρδισαν πολύ, χάρις είς τα συμβάντα του 1905 και 1906. Τα τελευταία συνέδρια των απεκάλυψαν όλας των τας ελπίδας. Η Δούμα κατεπλάγη εξ ένός νομοσχεδίου υπογεγραμμένου υπό μεγάλου αριθμού βουλευτών, χορηγούντος πλήρη ισότητα δικαιωμάτων είς τους Ιουδαίους, οίτινες απολαύουσιν ήδη πράγματι πολλών πλεονεκτημάτων. Από της εποχής του υπουργείου του Witte τα όρια της διαμονής των Ισραηλιτών, κακώς τηρούμενα άλλοτε, απέβησαν μάταια δια σειράς εγκυκλίων, και αί ταραχαί, αίτινες κατέστρεψαν και ανηθικοποίησαν τους αύτόχθονας πληθυσμούς, απέβησαν και αύται προς όφελος των Ιουδαίων.

Σύγχρονος συγγραφεύς (ο M. Damtschanko) εξέφρασε την εξής γνώμην είς βιβλίον δημοσιευθέν κατά το 1911 : «Λαμβανομένου υπ' όψει του σχετικώς μικρού αριθμού των Ιουδαίων,

ούτοι μόνοι των είς μίαν ευρείαν πάλην δεν δύνανται βεβαίως να νικήσωσι το πλήθος, εν τω μέσω του οποίου ζώσιν ως παράσιτα. Δι' ο επενόησαν εν είδος αυτοκτονίας δια τους Χριστιανούς, προκαλούντες επιτηδείως παρ' αυτοίς εμφυλίους διαφωνίας και παρασκευάζοντες εντέχνως κακοδιοικήσεις και ακυβερνησίας».

Αφού έχουσι περισυλλέξει τον χρυσόν και καταλάβει εις χείρας των τα κυριώτερα όργανα του Τύπου, επετέθησαν κατά των μοναρχών, διότι ούτοι είναι «μία ανωτέρα δύναμις, πλήρης αυταπαρνήσεως και διατεθειμένη επομένως να υπερασπίζη πάν ό,τι είναι ασθενές». Δια τούτο οι Ιουδαίοι έχουσι πανταχού διευκολύνει την υ-ποκατάστασιν του δημοκρατικού πολιτεύματος εις τα μοναρχικά τοιούτα.

Όσον άφορα τον Μπολσεβικισμόν, οι Ιουδαίοι της Ρωσίας δεν αρνούνται, ότι είναι οι υπεύθυνοι αυτουργοί αυτού. Εις εφημερίδα της Charkow, δημοσιευομένην εις Yeddisk, Der Kommunist, ο Ισραηλίτης M. Kohen, έγραφε την 12ην Απριλίου του 1919 «Δύναται τις να είπη άνευ υπερβολής, ότι η μεγάλη ρωσική κοινωνική επανάστασις, υπήρξεν έργον των Ιουδαίων και ούτοι όχι μόνον κατηύθυναν την υπόθεσιν, αλλά και έλαβον εις χείρας των το ζήτημα των Σοβιέτ. Δυνάμεθα να είμεθα ήσυχοι ημείς οι Ιουδαίοι, εφ' όσον η υπέρτατη διεύθυνσις του ερυθρού στρατού θα είναι εις χείρας του Λέοντ. Τρότσκι[1]».

Δεν είναι ίσως παράτολμον να φρονή τις, ότι εάν εσχάτως η Αγγλία έχη συνάψει ειρήνην με τα Σοβιέτ, τούτο εγένετο, διότι Ισραηλίται του Υπουργείου και οι οπαδοί του Lloyd George εσχον αρκετήν επιρροήν επί της Βρεταννικής Κυβερνήσεως δια να την αγάγωσιν, υπό το πρόσχημα εμπορικών ωφελειών, εις το να υποστήριξη αυτη το ιουδαϊκόν καθεστώς της επαναστατικής Ρωσίας.

Αι θεωρίαι αυταί και τα σχόλια του Σεργίου Νείλου δύνανται να διαφωτίσωσιν ή να δικαιολογήσωσι χωρία τινά των «Πρωτοκόλλων», αλλ' αυτό τούτο το κείμενον δεν στερείται ούτε σαφήνειας ούτε βάθους. Φέρει εν εαυτώ μίαν αποδεικτικήν δύναμιν ου την τυχούσαν, και δια τούτο οι Ιουδαίοι, αφού είς μάτην προσεπάθησαν να εξαφανίσωσι το βιβλίον τούτο και να καταπνίξωσι τας αδιακρίτους φωνάς, τας αποκαλύπτουσας το σχέδιον της εκστρατείας του Ισραήλ, αφωσιώθησαν εις την προσπάθειαν του να παραστήσωσιν, ότι τα πρακτικά των Σοφών της Σιών ήταν απόκρυφα και δεν εστηρίζοντο επί κανενός σοβαρού δεδομένου.

IV

Ό Salomon Reinach είναι ο πρώτος, ο οποίος είς την «Oqinion» της 26 Ιουνίου 1920 εδήλωσεν, ότι τα «Πρωτόκολλα» δεν ήσαν παρά καθαραί και απλαί επινοήσεις. Ο «ψευδολόγος Νείλος» είχεν αντλήσει τάς φαντασιοπληξίας του «από την Μαρξιστικήν επαναστατικήν φιλολογίαν» και οι Ιουδαίοι, όπως οι Μασώνοι, εσυκοφαντούντο φρικαλέως, ως είχον συκοφαντηθή άλλοτε οι Ιησουίται δια της δημοσιεύσεως των δήθεν Manita Secreta.

Δεν ηδυνήθη ουχ ήττον να ώθηση περαιτέρω τους ισχυρισμούς του. Πέραν της Μάγχης λόγω του ότι το κύριον άρθρον των «Times» και η παρατεταμένη εκστρατεία του «Εωθινού Ταχυδρόμου» (Morning Post) είχον παραγάγει ζωηράν και βαθείαν εντύπωσιν οι Ισραηλίται εσκέφθησαν ότι επεβάλλετο να επιχειρήσωσι ν' αποδείξωσιν ως αβάσιμα και φανταστικά τα αποκαλυφθέντα έγγραφα και να προσπαθήσωσι ν' αναιρέσωσι κατά τον μάλλον πιστευτόν τρόπον τα επιχειρήματα τα αντληθέντα εκ των «Πρωτοκόλλων» δια να καταδειχθή φανταστική η απειλή του ιουδαϊκού κινδύνου. Το συμβούλιον των αντιπροσώπων των[2] δια του δημοσιογραφικοΰ οργάνου του Κομιτάτου των, επεφόρτισε τον Lucien Wolf με την λεπτεπίλεπτον ταύτην αποστολήν.

Όπως ο Reinach ούτω και δ L,. Wolf δεν ήτο σιωνιστής προ του πολέμου, δεν είχε συνεπώς παραστή είς το συνέδριον της Bale (πόλεως της Ελβετίας) του 1897, αλλ' ήτο πεπειραμένος δημοσιογράφος, παλαιός συνεργάτης του «Daily Graphic» επί του δελτίου της εξωτερικής πολιτικής, άλλοτε ανταποκριτής εν Λονδίνω της ημερησίας γαλλικής εφημερίδος «Le Journal»,

[1] Le Peril - maconique, par Mgr Jouin, σελ. 144.
[2] The Jewish Board of Deputies.

πολύ γνωστός είς τον τύπον, καθ' όσον είχε χρηματίσει μέγας διδάσκαλος της μασωνικής Στοάς των συγγραφέων και πρόεδρος του Ινστιτούτου των δημοσιογράφων. Η εκλογή λοιπόν εφαίνετο επιτυχής από πάσης απόψεως. Εν τούτοις το αποτέλεσμα δεν ανταπεκρίθη σχεδόν καθόλου εις τας ελπίδας, τας έπ' αυτού βασισθείσας, των ιθυνόντων ισραηλιτικών κύκλων.

Ο L Wolf έγραψε τρία άρθρα καταχωρισθέντα εκ περιτροπής εις τας εφημερίδας «Μαγχεστριανος Φύλαξ» (Manchester Guardian), «θεατής» (Spectator), «Ημερήσιος Τηλέγραφος» (Daily Telegraph) έπειτα εδημοσίευσε ταύτα είς φυλλάδιον, διηνθισμένον με αρκετά άνοστα ευφυολογήματα υπό τον σχοινοτενή τίτλον: «Ο ιουδαϊκός κίνδυνος και τα ανύπαρκτα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών» (The Jewish Bogey and the forged Protocols of the Learned Elders of Sion).

Ανέγνωσα επισταμένως το φυλλάδιον αυτό. Αρχίζει με αρκετά συγκεχυμένην κριτικήν των δέκα επτά άρθρων των δημοσιευθέντων είς τον «Εωθιν6ν Ταχυδρόμον» του Λονδίνου ύπο την επικεφαλίδα «Τα αίτια της παγκοσμίου ταραχής» (The Cause of World Unrest). Ο L. Wolf προσπαθεί να απόδειξη δια τεκμηρίων, εις τα οποία αποδίδει ιστορικήν αξίαν, ότι η ιουδαϊκή προπαγάνδα δεν είναι ούτε αντιμοναρχική, ούτε αντιχριστιανική! Διακηρύσσει επίσης ότι η «Ιουδαϊκότης» του Μασωνισμού είναι καθαρά επινόησι ενώ τω προσώπω του επιβεβαιούται με τον πασιφανέστερον τρόπον, η εβραϊκή διείσδυσις εν τη μασωνία!

Εις τας πατριωτικάς εκδηλώσεις του συντάκτου του «Εωθινού Ταχυδρόμου» αντιτάσσει λίαν ασθενή επιχειρήματα Κατ' αυτόν ο Marx δεν είναι δυνατόν να θεωρηθή ως αντιπρόσωπος των κοινωνιολογικών ιδεών του Ιουδαϊσμού· αι διδασκαλίαι του προέρχονται απεναντίας εκ των αντιλήψεων του Hegel και του Fenerbach, οίτινες ήσαν βέβηλοι (Gentils) και εισίν εν αντιθέσει προς τον συνδικαλισμόν και τον μπολσεβικισμόν.

Συμπεραίνων λέγει, ότι εκείνο το οποίον ο «Εωθινός Ταχυδρόμος» χαρακτηρίζει ως «φρικαλέαν αίρεσιν» (Formidable secte) απεργαζομένην την παγκόσμιον κακοδαιμονίαν, αποτελεί μύθον, αποκύημα της φαντασίας αντισημιτιστών και Αγγλόφοβων Γερμανών.

Ο κ L. Wolf επιχειρεί είτα ν' αποδείξη το πώς επινοήθη η συγγραφή των «Πρωτοκόλλων» και πράττει τούτο περιστρεφόμενος κατ' αρχάς περί το ζήτημα. Άρχεται με υπαινιγμούς, αφορώντας τας μυστικάς εταιρείας και τας αποκαλυπτικάς βίβλους, αίτινες μνημονεύονται εις τα Χρονικά του ΙΖ' και ΙΗ' αιώνος, κατόπιν προσπαθεί ν' ανασκευάση τα δημοσιευθέντα υπο του Γερμανού Hermann Goedsche έγγραφα κατά το 1868. Συγγραφεύς του ενός εκ τούτων εθεωρείτο ο Άγγλος sir John Retcliffe, ώστις διεπραγματεύετο εν αυτώ περί των προ δεκαετίας πολιτικοϊστορικών συμβάντων. Έτερον, το οποίον άνεδημοσίευσαν αι γερμανικαί εθνικιστικαί εφημερίδες και η γαλλική επιθεώρησις «Le Contemporain»[1], έδιδε το κείμενον ομιλίας την οποίαν είχεν εκφωνήσει εις τους οπαδούς του ο μέγας ραββίνος εις το νεκροταφείον της Πράγας. Εκ του ότι ο sir John Retcliffe δεν υπήρξε ποτέ και εκ του ότι ο λόγος του Ραββίνου φαίνεται μυστηριώδης (απόκρυφος), ο L. Volf καταλήγει εις επιχειρήματα, τα οποία θεωρεί αναμφισβήτητα.

Εν τούτοις ο Edouard Drummont δεν έδωσε σοβαράν προσοχήν εις τας εκδηλώσεις αυτάς του γερμανικού αντισημιτισμού και ούτε καν έκαμε λόγον εις τα σχετικά κεφάλαια της France juive.

Αλλά ο κ. Wolf ευρεν αναλογίας τινάς μεταξύ των αποκαλύψεων του Goedsche και ενός χωρίου των «Πρωτοκόλλων», εις το οποίον εξηγείται η υπο των Ιουδαίων ακολουθουμένη πολιτική δια να διοικήσωσι τας εργατικάς μάζας υποσχόμενοι την χειραφέτησιν των. Δεν χρειάζεται τι πλέον δια να εξαγάγη το συμπέρασμα, ότι αφού τα λεγόμενα υπο του Goedsche αποτελούν μύθον και τα ύπο του Νείλου λεγόμενα εχουσι πασιφανώς τον αυτόν χαρακτήρα! Εν άλλο επιχείρημα του αυτού είδους παρουσιάζεται. Ι Constantin Petroviche Pobyadonoszeff, άλλοτε επίτροπος παρά τη Ί. Συνόδω της Ρωσίας, εις τας δημοσιευθείσας παρ' αυτού «Σκέψεις ενός Ρώσου πολιτικού» (Refflexions d' un homme d' Etat russe), επέκρινεν αυστηρώς τα δημοκρατικά πολιτεύματα και εχαρακτήρισε την καθολικήν ψήφον ως την «μεγαλυτέραν πλάνην της εποχής μας».

Συμπεραίνει δε εκ τούτου ότι η αυτοκρατορία παρέσχεν εις τους λαούς τας πλέον ασφαλείς εγγυήσεις καλής διοικησεως· και επειδή η ίδια σκέψις ανευρίσκεται και εις κεφάλαιον των «Πρωτοκόλλων», ο συγγραφεύς των κατηγορείται επί λογοκλοπία.

Ασφαλώς, η υπόθεσις της οποίας ανέλαβε την υπεράσπισιν είναι δυσχερής επί τοσούτον,

[1] Livraison du 1 Juillet 1880.

ώστε πληρεξούσιος δικηγόρος της περιωπής του Λ. Βόλφ, του και συγγραφέως της «Ιουδαϊκής υποθέσεως κλπ.», να μη ευρίσκη επιχειρήματα σοβαρώτερα των παρ' αυτού προβαλλομένων.

Περαιτέρω αφηγείται, ότι, κατά την εν Γαλλία παραμονήν του, το 1919, έλαβε γνώσιν μιας απόπειρας, ήτις εγένετο τότε πρός παρεπιδημούσαν εν Παρισίοις ιουδαϊκήν αποστολήν.

Λιθουανός τις ανήκων εις την ιουδαϊκήν μυστικήν αστυνομίαν, παρουσιάσθη εις τα μέλη της επιτροπής και μετα διαβεβαιώσεις αφοσιώσεως τοις εδήλωσεν, οτι ήτο εις θέσιν να παρεμπόδιση την δημοσίευσιν λίαν επικινδύνου βιβλίου το οποίον, εαν ήρχετο εις δημοσιότητα, θα ηδύνατο να καταστρέψη τον οίκον Ισραήλ. Επειδή δε πασά εκδούλευσις είναι άξια αμοιβής, ο επισκέπτης εζήτει μετριοφρόνι 10.000 λίρας στερλίνας. Τον παρεκάλεσαν να υποδείξη, περί ου ο λόγος βιβλίον· επρόκειτο περί των «Πρωτοκόλλων». Ο Λιθουανός απεπέμφθη ευγενώς και μετά τινας μήνας εδημοσιεύοντο εις το Λονδίνον και εις το Charlottenburg η πρώτη αγγλική και η πρώτη γερμανική μετάφρασις του βιβλίου του Σεργίου Νείλου!

Ασφαλώς ο Βόλφ δεν ηδύνατο να φθάση εις ανοητότερον και πλέον παιδαριώδες συμπέρασμα. Με το να δώση τις 10.000 λίρας εις πρόσωπον κατέχον εν αντίτυπον των «Πρωτοκόλλων». ήτο δυνατον να παρεμπόδιση την μετάφρασι και δημοσίευσιν συγγράμματος, το οποίον προ του πολέμου και της ρωσικής επαναστάσεως είχεν αριθμήσει πέντε η εξ εκδόσεις, και του οποίου εν αντίτυπον ευρίσκετο εις την βιβλιοθήκην του British Museum;

Τέλος ο πληρεξούσιος της Ιουδαϊκής Επιτροπής αγωνίζεται δια να εμπνεύση εις τους αναγνώστας του την πεποίθησιν ότι οι Ιουδαίοι της Ρωσίας και της Πολωνίας δεν έχουσι καμμίαν σχέσιν με τον μπολσεβικισμόν. Οι Γερμανοί εθνικόφρονες και οι τσαρισταί εξαπέλυσαν τοιαύτας συκοφαντίας και δια να δείξει ότι τα πάντα ακούει και μανθάνει ο Ιουδαϊκός μασωνισμός ο Lucien Wolf, ευφυολογών, εμνημονεύει μετά περιφρονήσεως ανώνυμον λίβελλον, μυστηριώδους εμπνεύσεως, «εκτυπωθέντα εις Παρισίους το παρελθόν έτος ύπο των Ιησουϊτών της οδού Garanciere» υπό τον τίτλον «ο Μπολσεβικισμός»[1].

Το γεγονός όμως τούτο, ότι με τόσην σοβαρότητα γίνεται λόγος περί τυπογραφείου Ιησουϊτών, λειτουργούντος εις την οδόν Garanciere, αρκεί να κλονίση και εκμηδενίση όλα τα επιχειρήματα, τα οποία παραθέτει ο επίσημος πληρεξούσιος δικηγόρος της εν Αγγλία Ισραηλιτικής Επιτροπής.

Αλλ' ιδού ότι η «Vieille france» εις πολύ περίεργον μελέτην, υπογεγραμμένην υπο L. Fry[2], ισχυρίζεται, ότι είναι εις θέσιν να αποκάλυψη τον συγγραφέα των «Πρωτοκόλλων». Ονομάζεται Asherinzberg και εβραϊστί Achad Haam, όπερ σημαίνει «είς εκ του λάου».

Γεννηθείς εις την Skvira (διοίκησις Κιέβου) εμελέτησε το Ταλμούδ εις τας ιουδαϊκάς σχολάς, συνεζεύχθη την εγγονήν Ραββίνου της Lubowitz, εισήλθεν εις το Kahal, ίδρυσεν ομιλον «νεοσιωνιστών», έπειτα μυστικήν εταιρείαν «οι υιοί του Μωυσέως» (Bne Moshe), παρίστατο εν το σιωνιστικόν Συνέδριον της Bale, ανέπτυξεν εν αυτώ τα μαθήματα τα αποτελούντα τα είκοσι τέσσαρα «Πρωτόκολλα», αλλά δεν ηδυνήθη να συνεννοηθή ούτε με τον δόκτορα Hertzl, ούτε με τον Max Nordau, οίτινες τον εχαραχτήρισαν ως υπεραδιάλλακτον εν τω εθνικισμώ του.

Φαίνεται ότι ο Asher Ginzberg ενεφανίσθη επικεφαλής του ιουδαϊκού πολιτικού Κομιτάτου, του σχηματισθέντος εις την Αγγλίαν κατά το 1917 και ότι μεταξύ των ομογενών του απήλαυε μεγάλου γοήτρου. Ο ποιητής, Chaym Bialik τον χαρακτηρίζει ως «προφήτην», ως έκτακτον αστέρα, και τον σέβεται ως «τον διδάσκαλον, ο οποίος μόνος ήδυνήθη να δείξη εις τα τέκνα της εξορίας την οδόν των πρός την ελευθερίαν».

Εάν ο Ginzberg διέμενεν εν Λονδίνω, ως νομίζει ο L. Fru, θα ήτο ο μόνος αρμόδιος να εκφέρη γνώμην επί του φυλλαδίου του L. Wolf και επί των «Πρωτοκόλλων» του Σεργίου Νείλου, αλλ' οι Ισραηλίται δεν έχουν την συνήθειαν να κατηχούν τους βέβηλους εις τας υποθέσεις των, εις τα μυστικοσυμβούλιά των, εις τας διαφόρους απόψεις των. Άπαξ έτι αντιλαμβάνεται τις τούτο καλώς, άμα ως σκεφθή ότι από της εποχής της δηλώσεως Μπάλφουρ και της διοργανώσεως «της Εθνικής Εστίας» της Παλαιστίνης, κανείς Ιουδαίος δεν τολμά να κηρυχθή εχθρός πρός τον Σιωνισμόν, ενώ προηγουμένως οι μη σιωνισταί ήσαν ουκ ολίγοι.

---

[1] The fewish Bogey, σελις 4.
[2] No 21 du 31 mars 1921.

—¤—

Είναι, βεβαιότατα, πολύ ενδιαφέρον να ηξεύρωμεν ποίος είναι ο συγγραφεύς ή συγγραφείς των «Πρωτοκόλλων», άλλα το ζήτημα τούτο είναι ούχ ήττον δευτερευούσης σημασιάς, δύναμαι να ειπώ μάλιστα, ότι η αυθεντικότης των «Πρωτοκόλλων» δεν έχει ειμή σχετικήν αξίαν.

Αναλύων τις ταύτα, χωρίς να λαβή υπ' όψιν τα σχόλια των εκδοτών των και όλων των πολεμικών των προκληθέντων εκ της δημοσιεύσεως των, διακρίνει τρία ουσιώδη σημεία συχνάκις περιπλεκόμενα.

1. Φιλοσοφικήν κριτικήν των φιλελευθέρων αρχών και απολογίαν του μοναρχικού πολιτεύματος.

2. Έκθεσιν σχεδίου προπαγάνδας μεθοδικώς διενεργουμένης δια να εξασφάλιση εις τους Ιουδαίους την παγκόσμιον κυριαρχίαν.

3. Προφητικάς προβλέψεις περί της προσεχούς πραγματοποιήσεως των ουσιωδών μερών του σχεδίου τούτου.

Είναι άραγε δυνατόν ο Σέργιος Νείλος, όστις, κατά την ιδίαν αυτού ομολογίαν, είχε λάβει παρά του Alexis Souchotin τα περιβόητα φυλλάδια με την ρητήν σύστασιν να χρησιμοποίηση ταύτα κατά τον μάλλον επωφελέστερον τρόπον, από θρησκευτικής απόψεως, να μη εθεώρησεν υποχρέωσίν του να τα μετάφραση κατά γράμμα και τα ατομικά του αισθήματα, ως Ρώσου πατριώτου και ενθέρμου ορθοδόξου, να τα εξεδήλου κατά διαφόρους τρόπους εις την σύνταξιν των φιλοσοφικών περιόδων; Αλλά τα δύο τελευταία στοιχεία παρουσιάζουσιν αναμφισβήτητα στοιχεία ομοιότητας· είναι εν ακριβεί συμφωνία με όλα τα εβραϊκά Εγγραφα, τα οποία κατέχομεν. Η κατάρρευσις της Ρωσίας, τα ανώμαλα άρθρα της ειρήνης, η δημιουργία της υπερκυβερνήσεως, ήτις ήδη καλείται Κοινωνία των Εθνών, η αποκατάστασις του Ιουδαϊσμού εις την Ιερουσαλήμ, πάντα ταύτα αποτελούσι την πλέον έκδηλον απόδειξιν της πραγματικότητας του σχεδίου κατακτήσεως, του αποφασισθέντος υπό των Σοφών της Σιών.

Ο Sainte Beuve μελετών το Εργον του Joseph de Maistre εις τας Διφτέρας του, είχεν εκφράσει την εξής γνώμην περί των Les Considerations sur la France: «Η εντύπωσις την οποίαν προεκάλεσε το βιβλίον τούτο, όπου εκυκλοφόρησεν, υπήρξε ζωηρότατη, άλλα η μεγάλη του έκρηξις δεν έλαβε χωράν παρά είκοσιν έτη βραδύτερον, ότε τα συμβεβηκότα επεβεβαίωσαν τα μάλλον αξιομνημόνευτα σημεία αυτού».

Τα «Πρωτόκολλα» έχουσιν εν κοινόν σημείον με τας Les Considerations sur la France, τον προφητικόν, δηλονότι, χαρακτήρα των. Ίσως δυνηθώμεν βραδύτερον[1] να διατυπώσωμεν περί αυτών κρίσιν όμοίαν προς την του Sainte Beuve.

ROGER LAMBELIN

---

[1] Σ. Ε. Ο κ. Roger Lambelin είχεν υπ' όψει του την επί τη βάσει δεδομένων ακλόνητων αποκάλυφιν όλων των σκοτίων σχεδίων του Σιωνισμού. Το κατά το 1924 δημοσιευθέν παρ' αυτού περισπούδαστον και αποκαλυπτικώτατον βιβλίον «L' Imperialisme d' Israel» (ούτινος έχομεν την άδειαν της εν μεταφράσει αναδημοσιεύσεως) χύνει πλήρες φως επί των προθέσεων τούτων του Ιουδαϊσμού με επιχειρήματα ακαταμάχητα και ακλόνητους επισήμους αποδείξεις.

ΤΑ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : Το δίκαιον εν τη ισχύι. Η ελευθερία είναι αφηρημένη έννοια. Η φιλελευθερία. Ο χρυσός. Η πίστις. Η Αυτονομία. Η Κεφαλαιοκρατία. Ο εσωτερικός εχθρός, Ο όχλος. Η αναρχία, Η πολιτική και η ηθική. Το δίκαιον του ισχυρότερου. Η ιουδαϊκή μασωνική εξουσία είναι αήττητος. Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Ο όχλος είναι τυφλός. Το πολιτικόν αλφάβητον. Αι διαφωνίαι των κομμάτων. Η μορφή της Κυβερνήσεως, η οδηγούσα καλλίτερον εις τον σκοπόν, είναι η Μοναρχία. Τα ισχυρά ποτά. Ο κλασικισμός. Η ακολασία. Η αρχή και οι κανόνες της ιουδαϊκής και μασωνικής Κυβερνήσεως. Ο τρόμος. Ελευθερία, Ισότης, Αδελφότης Η αρχή της δυναστικής Κυβερνήσεως. Τα προνόμια της αριστοκρατίας των καταστραφέντων Χριστιανών. Η νέα αριστοκρατία. Ψυχολογικός υπολογισμός. Η αφηρημένη έννοια της Ελευθερίας. Το μεταθετόν των αντιπροσώπων του λάου.

Ας αφήσωμεν κάθε φρασεολογίαν και ας μελετήσωμεν •καθ' εαυτήν έκαστην ιδέαν, διασαφηνίζοντες την κατάστασιν δια συγκρίσεων και συλλογισμών.

Μέλλω λοιπόν να διατυπώσω το σύστημα μας περί της απόψεως σας και της απόψεως των Χριστιανών.

Προ παντός δέον να παρατήρηση τις ότι οι άνθρωποι οι έχοντες κακά ένστικτα είναι πολυαριθμότεροι των εχόντων καλά τοιαύτα. Τούτου ένεκα επιτυγχάνει τις τα καλλίτερα αποτελέσματα, διοικών τους ανθρώπους δια της βίας και του τρόμου, και ουχί δι' ακαδημαϊκών συζητήσεων. Έκαστος άνθρωπος ποθεί την έξουσίαν, πάς τις προσπαθεί να γίνει δικτάτωρ, εάν δύναται, και εν ταύτω ολίγοι υπάρχουσιν οι μη όντες έτοιμοι να θυσιάσωσιν όλην την περιουσίαν των άλλων δια να εξασφαλίσωσι την ιδικήν των.

Τι συνεκράτησε τα άγρια θηρία, τα οποία ονομάζομεν ανθρώπους; Τι τους καθωδήγησεν έως τώρα; Κατά την έναρξιν της κοινωνικής τάξεως οι άνθρωποι υπετάχθησαν εις την κτηνώδη και τυφλήν ισχύν, αργότερα εις τον νόμον, όστις δεν είναι παρά η ίδια ισχύς, αλλά μετημφιεσμένη. Συμπεραίνω εκ τούτου, ότι συμφώνως προς τον νόμον της φύσεως, το δίκαιον είναι εν τη ισχύ.

Η πολιτική ελευθερία είναι μία ιδέα και ουχί εν πράγμα. Πρέπει να ηξεύρη τις να εφαρμόζη την ίδέαν ταύτην όταν εχη ανάγκην να παρασύρη τας λαϊκάς μάζας εις το κόμμα του δια του θέλγητρου μιας ιδέας, εάν το κόμμα τούτο έχη θέσει ως σκοπον να κατασυντρίψη το εν τη εξουσία, κόμμα. Το πρόβλημα τούτο αποβαίνει εύκολον εαν ο αντίπαλος κατέχη την εξουσίαν ταύτην εκ της ιδέας της ελευθερίας, ην ονομάζομεν φιλελευθερίαν, και εάν θυσιάζη μέρος της δυνάμεως του υπέρ της ίδέας ταύτης. Και εδώ ίσα - ίσα θα εμφανισθή ο θρίαμβος της θεωρίας μας: Τα χαλαρωθέντα. ηνία της εξουσίας εφαρπάζονται αμέσως, δυνάμει του νόμου της ζωής, υπό άλλων χειρών, διότι η τυφλή ισχύς του λαού δεν δύναται να μείνη ούτε μίαν ημέραν άνευ οδηγού, και διότι η νέα εξουσία δεν κάμνει άλλο παρά να καταλαμβάνει την θέσιν της πρώην, εξασθενησάσης (φθαρείσης) δια της φιλελευθερίας.

Εις τας ημέρας μας η δύναμις του χρυσού αντικατέστησε την εξουσίαν των φιλελευθέρων Κυβερνήσεων. Υπήρξε καιρός καθ' ον εκυβέρνα η πίστις. Η ιδέα της ελευθερίας είναι απραγματοποίητος, διότι κανείς δεν ηξεύρει να κάμη χρήσιν αυτής με το πρέπον μέτρον. Αρκεί να αφήση τις επί τινα χρόνον τον λαόν να αυτοκυβερνηθή, ίνα η αυτονομία αυτή μεταβληθή πάραυτα εις αναρχίαν. Και τότε αναφύονται διχόνοιαι, αίτινες μεταβάλλονται τάχιστα εις κοινωνικάς διαμάχας, αι οποίαι υποσκάπτουν και αφανίζουν τα Κράτη.

Εάν εν Κράτος εξαντλήται με διαμάχας και ταραχάς πολιτικάς η με εμφυλίους έριδας, περιπίπτει εις το έλεος των εξωτερικών εχθρών και δύναται να θεωρήται ως ανιάτως χαμένον: είναι τότε εις την εξουσίαν μας. Η κυριαρχία του κεφαλαίου, το οποίον είναι εντελώς εις χείρας μας, του εμφανίζεται ως μία σανίς σωτηρίας, εις ην εξαναγκάζεται εκών άκων να στηριχθή ίνα μη καταποντισθή.

Εκείνον τον οποίον η φιλελευθέρα ψυχή του θα ήγεν εις το να ονομάση τους συλλογισμούς τούτους ανηθίκους, θα τον ηρώτων: Εάν παν Κράτος έχη δύο εχθρούς, και εάν του είναι επιτετραμμένον να μεταχειρισθή εναντίον του εξωτερικού εχθρού, χωρίς τούτο να θεωρήται ως ανήθικον, όλα τα μαχητικά μέσα, ως λ.χ. το να μη του γνωστοποιήση τα επιθετικά η αμυντικά μέσα

του, το να το καταλάβη αιφνιδιαστικώς την νύκτα, η με δυνάμεις ανωτέρας· διατί αυτά ταύτα τα μέτρα, χρησιμοποιούμενα εναντίον εχθρού χειροτέρου, ο οποίος θα κατέστρεφε την κοινωνικήν τάξιν και την ιδιοκτησίαν, θα απεκαλούντο παράνομα και ανήθικα;

Εν ισορροπημένον πνεύμα δύναται να ελπίζη ότι θα άγη μετ'επιτυχίας τα πλήθη δια συνετών προτροπών και δια της πειθούς, όταν η οδός είναι ανοικτή εις την αντιλογίαν, έστω και παράλογον, αρκεί μόνον αυτή να φαίνεται επαγωγός εις τον λαόν, ο οποίος αντιλαμβάνεται τα πάντα επιπολαίως; 0ι άνθρωποι είτε είναι εκ του όχλου είτε μη, οδηγούνται αποκλειστικώς υπό των μικρών παθών των, υπό των δεισιδαιμονιών των, υπό των εθίμων των, υπό των παραδόσεων των και των αισθηματικών θεωριών των: είναι δούλοι, της διαιρέσεως των κομμάτων, τα οποία ανθίστανται και εις την λογικωτέραν συνεννόησιν. Πάσα απόφασις του πλήθους εξαρτάται εκ μίας πλειοψηφίας τυχαίας η, το κάτω - κάτω επιπολαίας· ο λαός εν αγνοία των πολιτικών μυστικών λαμβάνει αποφάσεις παραλόγους· εν είδος αναρχίας εξολοθρεύει, την Κυβέρνησιν.

Η πολιτική δεν έχει τίποτε το κοινόν με την ηθικήν. Η Κυβέρνησις ήτις αφήνεται να οδηγήται δια της ηθικής, δεν είναι πολιτική και επομένως η εξουσία της είναι εύθραυστος.

Εκείνος ο οποίος θέλει να επικρατήση, οφείλει να είναι και πανούργος και υποκριτής. Τα μεγάλα λαϊκά προτερήματα - η ειλικρίνεια και η τιμιότης - είναι ελαττώματα εις την πολιτικήν, διότι ανατρέπουσι τους βασιλείς εκ του θρόνου των ευχερέστερον από τον ισχυρότερον εχθρόν. Τα προτερήματα ταύτα οφείλουσι να είναι τα προσόντα των χριστιανικών Βασιλείων, ημείς δεν οφείλομεν καθόλου να τα λαμβάνωμεν ως οδηγούς.

Ο σκοπός μας είναι να κατέχωμεν την ισχύν. Η λέξις «δίκαιον» είναι αφηρημένη ιδέα, την οποίαν τίποτε δεν δικαιολογεί. Η λέξις αυτή σημαίνει απλούστατα : «δότε μοι ό,τι θέλω δια να δύναμαι να αποδεικνύω δι αυτού του τρόπου ότι είμαι ισχυρότερος από σας». Που αρχίζει το δίκαιον και που τελειώνει;

Εις Κράτος, του οποίου η εξουσία είναι κακώς διωργανωμένη, του οποίου οι νόμοι και η Κυβέρνησις έφθασαν να είναι ίσοι δι' ολους ένεκα των απειραρίθμων δικαιωμάτων, τα οποία η φιλελευθερία εδημιούργησε, βλέπω ότι δύναμαι. να επιπέσω, δυνάμει του νόμου του ισχυροτέρου, να επιβάλω χείρα επί των νόμων, να ανατρέψω το παν εν αύτω και να γίνω ο κύριος των εγκαταλειψάντων τα δικαιώματα, τα οποία η ισχύς των τους έδιδε και οι οποίοι τα απηρνήθησαν εκουσίως, φιλελευθέρως.

Λόγω της παρούσης αστάθειας όλων των εξουσιών, η δύναμις μας θα είναι διαρκεστέρα πάσης άλλης, διότι θα είναι ακατανίκητος μέχρι της στιγμής καθ' ην θα ερριζωθή τόσον καλά, ώστε καμμία πανουργία να μη δυνηθή ποτέ να την εξολόθρευση...

Εκ του παροδικού κακού, το οποίον είμεθα τώρα υποχρεωμένοι να κάμωμεν, θα γεννηθή το καλόν ακλονήτου κυβερνήσεως, το οποίον θ'αποκαταστήση την κανονικήν λειτουργίαν του μηχανισμού της εθνικής υπάρξεως, του διαταραχθέντος δια της φιλελευθερίας. Το αποτέλεσμα θα δικαίωση τα χρησιμοποιηθέντα μέσα. Εις τα σχέδια μας ας προσέξωμεν ολιγώτερον επί του καλού και του ηθικού, παρά επί του αναγκαίου και του ωφελίμου.

Έχομεν ενώπιον μας σχέδιον, εις το οποίον εκτίθεται σιρατηγικώτατα η γραμμή, εκ της οποίας δεν δυνάμεθα ν' απομακρυνθώμεν χωρίς να διακινδυνεύσωμεν να ίδωμεν κατεστραμμένους τους αγώνας πολλών αιώνων.

Δια να εύρωμεν τα μέσα, τα οποία άγουσι προς τον σκοπόν τούτον, πρέπει να λάβωμεν υπ' όψιν μας την δειλίαν, την αστάθειαν, την παλινωδίαν του πλήθους, την ανικανότητα του εις το να εννοήση και να εκτιμήση τους όρους του ιδίου αυτού βίου και της ευημερίας του. Πρέπει να εννοήσωμεν, ότι η δύναμις του πλήθους είναι τυφλή και άφρων. Το πλήθος δεν λογικεύεται, ακούει δεξιά και αριστερά.Ό τυφλός δεν δύναται, οδηγών άλλον τυφλόν, να μη τον οδηγήση εις τον κρημνόν. Ωσαύτως οι άνθρωποι του πλήθους, οι εκ του λάου προερχόμενοι, έστω και πεπροικισμένοι δι' εξαιρετικής ευφυίας, εάν δεν εννοούν από πολιτικήν, δεν δύνανται να έχουν την απαίτησιν να οδηγώσι το πλήθος, χωρίς να καταστρέψωσιν ολόκληρον το έθνος.

Μόνον άτομον, προειτοιμασθέν από της παιδικής του ηλικίας εις την μοναρχίαν, δύναται να γνωρίζη την πολιτικήν διάλεκτον και την πολιτικήν πραγματικότητα. Λαός αυτοδιοικούμενος, ούτως ειπείν, δηλ. διοικούμενος δια των αναδεικνυομένων παρ' αυτού κυβερνητών του, είναι προωρισμένος να καταστραφή εκ των διαφωνιών των κομμάτων, τας οποίας διεγείρει η δίψα της

εξουσίας, και εκ των ανωμαλιών και ατασθαλιών, αίτινες προέρχονται εκ τούτου. Είναι δυνατόν εις τας λαϊκάς μάζας να σκέπτωνται ήρεμα, χωρίς εμφυλίους αντιζηλίας, να διευθύνωσι τας υποθέσεις της χώρας, αι οποίαι δεν δύνανται να συγχέωνται με τα ατομικά συμφέροντα; Δύνανται να υπερασπισθώσιν εναντίον των εξωτερικών εχθρών; Αυτό είναι αδύνατον. Σχεδόν κατανεμόμενον εις τόσας κεφαλάς, όσαι υπάρχουσι τοιαύται εις το πλήθος, χάνει την ενότητα του, αποβαίνει ακατανόητον και απραγματοποίητον.

Μόνον ο μονάρχης δύναται να επεξεργάζεται ευρέα και σαφή σχέδια, να δίδη εις κάθε πράγμα την θέσιν του εν τω μηχανισμώ της διοικητικής μηχανής. Συμπεραίνοντες λοιπόν λέγομεν, ότι κυβέρνησις ωφέλιμος εις την χώραν και ικανή να επιτύχη τον σκοπόν αυτόν, τον οποίον προτίθεται, οφείλει να συγκεντρώνηται εις τας χείρας ενός μόνου υπευθύνου ατόμου. Άνευ απολυταρχίας πολιτισμός δεν δύναται να υπάρξη· ούτος δεν είναι έργον των μαζών, αλλά του οδηγού των, οιοσδήποτε και αν είναι ούτος. Το πλήθος είναι βάρβαρον, δεικνύον την βαρβαρότητα του εν πάση ευκαιρία. Άμα το πλήθος λαμβάνη εις χείρας του την ελευθερίαν, την μετατρέπει τάχιστα εις αναρχίαν, ήτις είναι ο ύψιστος βαθμός της βαρβαρότητος.

Προσέξατε αυτά τα εξ οινοπνεύματος μεθυσμένα ζώα, απεκτηνωμένα υπό της απεριορίστου πόσεως, το δικαίωμα της οποίας εδόθη συγχρόνως με την ελευθερίαν. Δεν δυνάμεθα να επιτρέψωμεν όπως οι ημέτεροι εκπέσωσιν εις τοιούτον βαθμόν... Οι χριστιανικοί λαοί απεκτηνώθησαν δια των ισχυρών ποτών, η νεολαία των απεβλακώθη δια των κλασικών σπουδών και δια της προώρου ακολασίας, εις την οποίαν την έχουσιν ωθήσει οι πράκτορες μας - οικοδιδάσκαλοι, υπηρέται, γυναίκες παιδαγωγοί εις τους οίκους των πλουσίων - οι υπάλληλοι μας αλλαχού, αι γυναίκες μας εις τους τόπους διασκεδάσεων των χριστιανών. Εις τον αριθμών των τελευταίων τούτων, δέον να προσθέσωμεν και τας ονομαζομένας «γυναίκας του κόσμου» μιμουμένας εκουσίως τας ακολασίας των και τας ηδυπαθείας των.

Το σύνθημά μας είναι η ισχύς και η υποκρισία. Μόνη η ισχύς δύναται να θριαμβεύση εν τη πολιτική και προ πάντων εάν εμφωλεύη εις τα προτερήματα τα αναγκαία εις τους πολιτευομένους. Η βία οφείλει να είναι μία αρχή, η πανουργία και η υποκρισία κανών δια τας κυβερνήσεις, αίτινες δεν θέλουσι να παραδώσωσι το κύρος των εις χείρας των πρακτόρων νέας ισχύος. Αυτό το κακόν είναι το μόνον μέσον δια να επιτυχή τις τον σκοπόν, δηλ. το καλόν. Δια τούτο δεν οφείλομεν να σταματώμεν ενώπιον της διαφθοράς, της απάτης και της προδοσίας, οσάκις αύται δύνανται να μας χρησιμεύσωσι προς επιτυχίαν του σκοπού μας. Εν τη πολιτική πρέπει να ηξεύρωμεν να παίρνωμεν την ιδιοκτησίαν των άλλων άνευ δισταγμού εφ' όσον δυνάμεθα να επιτύχωμεν, δια του μέσου τούτου, την υποταγήν και την έξουσίαν.

Το Κράτος μας, εν τη ειρηνική ταύτη κατακτήσει, έχει το δικαίωμα να αντικαταστήση τας φρικαλεότητας του πολέμου δια καταδικών εις θάνατον ολιγώτερον ορατών και περισσότερον ωφελίμων, αναγκαίων προς διατήρησιν του τρόμου εκείνου, ο οποίος κάμνει τους λαούς να υπακούωσι τυφλώς. Άκρα αυστηρότης, αλλά και άκαμπτος, είναι ο μεγαλύτερος παράγων της ισχύος ενός Κράτους. Και δεν είναι λοιπόν μόνον οφελός μας, είναι καθήκον μας, δια να επιτύχωμεν την νίκην, να ακολουθώμεν αυτό το πρόγραμμα της βίας και της υποκρισίας. Τοιούτον δόγμα, βασιζόμενον επί υπολογισμού, είναι τόσον αποτελεσματικόν, όσον και τα μέσα τα οποία μεταχειρίζεται. Και θα θριαμβεύσωμεν και θα υποδουλώσωμεν όλας τας κυβερνήσεις εις την υπερτάτην κυβέρνησίν μας ουχί μόνον δι' αυτών των μέσων, αλλά και δι' αυτού του δόγματος της αυστηρότητας. Θα αρκέση να γνωρίζουν οι άνθρωποι οτι είμεθα άκαμπτοι, διότι ούτω παύει πάσα ανυποταξία.

Ημείς είμεθα εκείνοι, οι οποίοι πρώτοι έχομεν ρίψει εις τον λαόν τας λέξεις: «Ελευθερία, Ισότης, Αδελφότης», λέξεις επαναλαμβανόμενες τοσάκις μετά ταύτα υπό ανόητων ψιττακών, οίτινες προσελκυόμενοι πανταχόθεν, δι' αυτού του δελεάσματος, δεν χρησιμοποιούνται δι' άλλο τι παρά δια να καταστρέψωσι την ευημερίαν του κόσμου, την αληθή ατομικήν ελευθερίαν, την άλλοτε τόσον καλώς προφυλασσομένην εναντίον του εξαναγκασμού του συρφετού. Άνθρωποι, οίτινες ενόμιζον εαυτούς ευτυχείς, δεν ηδυνήθησαν να κατανοήσωσι καλώς την κεκρυμμένην έννοιαν αυτών των λέξεων, δεν είδον ότι αι λέξεις αύται αντέφασκον προς αλλήλας, δεν είδον οτι δεν υπάρχει ισότης εν τη φύσει, ότι δεν δύναται νσ υπάρχη ελευθερία, ότι αυτή αύτη η φύσις συνέστησε την ανισότητα των πνευμάτων, των χαρακτήρων και διανοιών, άτινα είναι τόσον

ισχυρώς υποτεταγμένα εις τους νόμους της· οι άνθρωποι αυτοί δεν εννόησαν ότι το πλήθος είναι δύναμις τυφλή, ότι αυτοί τους οποίους εκλέγει δια να το κυβερνήσωσι, δεν είναι ολιγώτερον τυφλοί από αυτό το ίδιον, οτι ο μεμυημένος, έστω και ηλίθιος, δύναται να κυβερνήση, ενώ η πληθύς των μη μεμυημένων, έστω και ευφυών, δεν εννοεί τίποτε από πολιτικήν. Όλαι αυταί αι θεωρίαι δεν ήλθον εις τον νουν των Χριστιανών· εν τούτοις επ' αυτών εστηρίζετο η αρχή της δυναστικής Κυβερνήσεως· ο πατήρ μετεβίβαζεν εις τον υιόν του τα μυστικά της πολιτικής, άγνωστα εις τους μη όντας μέλη της βασιλευούσης οικογενείας, ίνα μη κανείς δυνηθή να προδώση το μυστικόν. Βραδύτερον η έννοια της κληρονομικής μεταβιβάσεως των αληθών αρχών της πολιτικής εχάθη, Η επιτυχία του έργου μας έπηυξήθη δια τούτου.

Εις τον κόσμον όμως αι λέξεις «Ελευθερία, Ισότης, Αδελφότης», έφερον εις τας τάξεις μας δια της μεσολαβήσεως των αφωσιωμένων πρακτόρων μας, ολοκλήρους λεγεώνας ανθρώπων, οι οποίοι ύψωναν μετ' ενθουσιασμού τας σημαίας μας. Και όμως αι λέξεις αυταί κατέτρωγον την ευημερίαν όλων των μη Ιουδαίων, καταστρέφουσαι όλα τα θεμέλια των Κρατών των. Θα ιδήτε κατωτέρω ότι τούτο εχρησίμευσεν εις τον θρίαμβόν μας. Τούτο μας έδωσε μεταξύ άλλων την δυνατότητα του να επιτύχωμεν το σπουδαιότερον αυτού, ήτοι να καταργήσωμεν τα προνόμια και αυτήν την ουσίαν της αριστοκρατίας των Χριστιανών και το μόνον μέσον της αμύνης, το οποίον ηδύναντο να έχωσιν εναντίον ημών οι Λαοί και τα Έθνη. Επί των ερειπίων της κληρονομικής και της φυσικής αριστοκρατίας ανηγείραμεν την διανοητικήν και οικονομολογικήν αριστοκρατίαν μας. Ελάβομεν ως κριτήριον της νέας ταύτης αριστοκρατίας τον πλούτον, όστις εξαρτάται εξ ημών, και την επιστήμην, ήτις διευθύνεται υπό των σοφών μας.

Ο θρίαμβος μας διηυκολύνθη προσέτι δια του γεγονότος, ότι εις τας σχέσεις μας με τους ανθρώπους, των οποίων έχομεν ανάγκην, ηδυνήθημεν πάντοτε να θίξωμεν τας ευαισθητοτέρας χορδάς του ανθρωπίνου πνεύματος, τον υπολογισμόν, την απληστίαν, το ακόρεστον των υλικών αναγκών του ανθρώπου· εκάστη των ανθρωπίνων τούτων αδυναμιών, λαμβανομένη κεχωρισμένως, είναι ικανή να καταπνίξη το πνεύμα της πρωτοβουλίας, θέτουσα την θέλησιν των ανθρώπων εις την διάθεσιν του αγοράζοντος την δραστηριότητα των.

Η αφηρημένη ιδέα της ελευθερίας παρέσχε την δυνατότητα του να κάμνη τις τα πλήθη να πιστεύωσιν ότι κυβέρνησις δεν είναι άλλο παρά διαχειριστής του ιδιοκτήτου της χώρας, δηλαδή του Λαού, και ότι δύναται τις να την αλλάξη, όπως αλλάζη το υποκάμισόν του.

Το αμετάθετον των αντιπροσώπων του Λαού έθετε τούτους εις την διάθεσίν μας, εξηρτώντο εκ της εκλογής μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : Οι οικονομικοί πόλεμοι είναι το θεμέλιον της ιουδαϊκής υπεροχής. Η ορατή διοίκησις και οι μυστικοσύμβουλοι». Η επιτυχία των καταστρεπτικών διδασκαλιών. Η αφομοίωσις εν τη πολιτική. Ο ρόλος του Τύπου. Η τιμή του χρυσού και η αξία των ιουδαϊκών θυμάτων.

Είναι δι' ημάς απαραίτητον όπως οι πόλεμοι μη δίδωσιν, όσον τούτο είναι δυνατόν, εδαφικά πλεονεκτήματα. Ο πόλεμος δέον να μεταφέρεται ούτω επί του οικονομικού εδάφους, ίνα τα Έθνη ίδωσι την ισχύν της υπεροχής μας και ίνα το τοιούτον θέση και τα δύο αντίπαλα μέρη εις την διάθεσιν των διεθνών πρακτόρων μας, οίτινες έχουσι μυρίους οφθαλμούς, τους οποίους κανέν σύνορον δεν σταματά. Τότε τα διεθνή μας δίκαια θα απαλείψωσι τα εθνικά δίκαια, κατά την κυρίαν σημασίαν της λέξεως καί θα κυβερνήσωσι τους λαούς, καθ' ον τρόπον το αστικόν δίκαιον των Κρατών κανονίζει τας σχέσεις των υπηκόων των προς αλλήλους.

Οι διοικούντες, εκλεγόμενοι υφ' ημών του λαού, αναλόγως του δουλικού χαρακτήρος των, δεν θα είναι πρόσωπα παρεσκευασμένα δια την διακυβέρνησιν της χώρας. Τοιουτοτρόπως θα αποβώσιν ευκόλως πεσσοί εις το παιγνίδιον μας, μεταξύ των χειρών των σοφών και πνευματωδών συμβούλων μας, των ειδικών μας, ανατραφέντων από της παιδικής των ηλικίας επί τω σκοπώ να διοικήσωσι τας υποθέσεις ολοκλήρου του κόσμου. Γνωρίζετε ότι οι ειδικοί μας έχουσιν αντλήσει τας πληροφορίας, τας αναγκαίας προς διοίκησιν, τα πολιτικά σχέδια μας, από την πείραν της ιστορίας και από την μελέτην όλων των αξιοσημείωτων γεγονότων.

Οι Χριστιανοί δεν οδηγούνται εκ των αμερολήπτων παρατηρήσεων των εξηγμένων εκ της ιστορίας, αλλά εκ μιας θεωρητικής ρουτίνας, ανικάνου να επιτύχη πραγματικών τι αποτέλεσμα. Δια τούτο ακριβώς δεν τους λαμβάνομεν ποσώς υπ' όψιν· ας διασκεδάσωσιν επί τίνα ακόμη χρόνον, ας ζήσωσι με ελπίδας με νέας τέρψεις, ή με την ανάμνησιν των διασκεδάσεων, ας έχουσιν ήδη κάμει. Ας αφήσωμεν αυτούς να πιστεύωσιν εις την υφ' ημών εμπνευσθείσαν σπουδαιότητα των νόμων της επιστήμης - των θεωριών. Επί τω σκοπώ τούτω, αυξάνομεν διαρκώς δια των δημοσιογραφικών οργάνων μας την τυφλήν πεποίθησιν των εις αυτούς τους νόμους. Η διανοουμένη τάξις των Χριστιανών θα καυχάται δια τας γνώσεις της και, χωρίς να τας εξετάζη λογικώς, θα θέτη εις ενέργειαν όλα τα διδάγματα της επιστήμης, τα συναγόμενα υπό των πρακτόρων μας, δια να οδηγώσι τα πνεύματα των Χριστιανών προς την κατεύθυνσιν,. η οποία μας είναι αναγκαία.

Μη νομίσητε ότι αι διαβεβαιώσεις μας αυταί είναι αβάσιμοι· παρατηρήσατε τας επιτυχίας, τας οποίας ηδυνήθημεν να δημιουργήσωμεν εις τον Δαρβινισμόν, εις τον Μαρξισμόν, εις τον Νιτσενισμόν. Δι' ημάς τουλάχιστον η δηλητηριώδης επιρροή των τάσεων τούτων οφείλει να είναι καταφανής.

Μας είναι αναγκαίον να λαμβάνωμεν υπ' όψιν τας ιδέας, τους χαρακτήρας, τας νεωτεριστικάς τάσεις των λαών δια να μη διαπράττωμεν λάθη εν τη πολιτική και εν τη διοικήσει των υποθέσεων. Το σύστημα μας, του οποίου τα μέρη δύνανται να διατεθώσι διαφοροτρόπως, και αναλόγως προς τους λαούς τους οποίους συναντώμεν εις τον δρόμον μας, δεν δύναται να εχει επιτυχίαν, ειμή μόνον εάν η πρακτική εφαρμογή του βασίζεται επί των αποτελεσμάτων του παρελθόντος συγκρινομένων με το παρόν.

Τα νέα Κράτη έχουσιν εις χείρας των μεγάλην δημιουργικήν δύναμιν : τον Τύπον. Ο προορισμός του τύπου είναι, να υποδεικνύη τας δήθεν απαραιτήτους απαιτήσεις, να καθιστά γνωστά τα παράπονα του λάου, να δημιουργή δυσηρεστημένους, να δίδη εις αυτούς φωνήν.

Ο τύπος ενσαρκώνει την ελευθερίαν του λόγου. Αλλά τα Κράτη δεν ηδυνήθησαν να χρησιμοποιήσωσι την δύναμιν ταύτην, και ούτω αυτή έπεσεν εις χείρας μας. Δι' αυτής επετύχομεν επιρροήν μένοντες συγχρόνως αφανείς. Χάρις εις αυτήν έχομεν συσσωρεύσει εις χείρας μας τον χρυσόν, παρ' όλους τους χειμάρρους αιμάτων και δακρύων, εν τω μέσω των οποίων εδέησε να επιτύχωμεν τούτο. Αλλά εξηγοράσθημεν θυσιάσαντες πολλούς εκ των ημετέρων. Έκαστον των θυμάτων μας αξίζει μυριάδας χριστιανών ενώπιον του θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Ο συμβολικός όφις και η σημασία του. Η αστασία της συνταγματικής πλάστιγγος. Ο τρόμος εν τοις Ανακτόροις. Η εξουσία και η φιλοδοξία. Αι κοινοβουλευτικαί ομιλιομηχαναί, οι λίβελλοι. Αι καταχρήσεις της εξουσίας. Η οικονομική υποδούλωσις. «Η αλήθεια του Λαού», Οι μονοπωληταί και η αριστοκρατία. Ο στρατός των Ιουδαίων μασώνων. Ο εκφυλισμός των Χριστιανών. Η πείνα και το δίκαιον του κεφαλαίου. Η έλευσις και η στέψις του «παγκοσμίου κυρίου». Το θεμελιώδες αντικείμενον του προγράμματος των μελλοντικών δημοτικών σχολών των μασώνων. Το μυστικόν της επιστήμης της κοινωνικής τάξεως. Γενική οικονομική κρίσις. Ασφάλεια των «ημετέρων». Ο δεσποτισμός των μασώνων είναι η βασιλεία του λογικού. Η απώλεια οδηγού. Ο μασωνισμός και η «μεγάλη» γαλλική επανάστασις. Ο βασιλεύς δεσπότης είναι εκ του αίματος της Σιών. Διατί είναι άτρωτος ο μασωνισμός. Ο ρόλος των μυστικών πρακτόρων του μασωνισμού. Η ελευθερία.

Δύναμαι ήδη να σας αναγγείλω ότι είμεθα πλησίον του σκοπού. Μετ' ολίγον ακόμη δρόμον ο κύκλος του Συμβολικού Όφεως (όστις παριστάνει τον λαόν μας) θα κλεισθή. Και όταν ο κύκλος ούτος κλεισθή, όλα τα Κράτη της Ευρώπης θα περισφιγχθώσιν εις αυτόν ως εν ισχυρώ μαγγάνω.

Η συνταγματική πλάστιγξ θα ανατραπή μετ' ου πολύ, διότι την έχομεν στρεβλώσει ίνα μη παύση κλίνουσα εκ του ενός ή εκ του άλλου μέρους έως ότου ο ζυγός φθαρή. 0ι χριστιανοί επίστευον ότι τον είχον κατασκευάσει αρκετά στερεόν, ανέμενον δε πάντοτε να ετίθεντο εις ισορροπίαν οι δίσκοι της πλάστιγγας. Αλλά τα βασιλεύοντα πρόσωπα -ο ζυγός- προστατεύονται υπό αντιπροσώπων, οίτινες ανοηταίνουσι και αφήνονται να παρασύρονται υπό της εξουσίας των άνευ ελέγχου και άνευ ευθύνης. Οφείλουσι την εξουσίαν ταύτην εις τον τρόμον, όστις επικρατεί εν τοις ανακτόροις. Τα βασιλεύοντα πρόσωπα μη έχοντα πλέον επαφήν με τον λαόν των, δεν δύνανται να συνεννοηθώσι μετ' αυτού και να ισχυροποιηθώσιν εναντίον των προσώπων, τα οποία εποφθαλμιώσι την εξουσίαν. Η οξυδερκής ισχύς των βασιλευόντων προσώπων και η τυφλή ισχύς του λάου, διαιρούμεναι υφ ημών έχουσι χάσει όλην των την σπουδαιότητα. Κεχωρισμέναι είναι τόσον ανίσχυροι όσον ο τυφλός άνευ της ράβδου του.

Δια να ωθήσωμεν τους φιλοδόξους εις το να καταχρασθώσι την εξουσίαν, έχομεν αντιτάξει προς αλλήλας όλας τας δυνάμεις, αναπτύσσοντες πάσας τας φιλελευθέρας τάσεις των προς την ανεξαρτησίαν... Έχομεν ενθαρρύνει επί τω σκοπώ τούτω πάσαν επιχείρησιν, έχομεν εξοπλίσει όλα τα κόμματα, έχομεν καταστήσει την εξουσίαν στόχον όλων των φιλοδοξιών. Έχομεν μετασχηματίσει εις κονίστρας τα Κράτη, εις τα οποία αναπτύσσονται αι πολιτικαί διαμάχαι... Ακόμη ολίγον χρόνον και αι αταξίαι, αι χρεωκοπίαι θα εμφανισθώσι πανταχού.

Οι αστείρευτοι φλύαροι έχουσι μεταβάλλει τας συνεδρίας των Κοινοβουλίων και τας διοικητικάς συγκεντρώσεις εις ρητορικάς παλαίστρας, θρασείς δημοσιογράφοι, επιτίθενται. καθ' εκάστην κατά του κυβερνητικού προσωπικού. Αι καταχρήσεις της εξουσίας θα παρασκευάσωσι τελικώς την πτώσιν όλων των πολιτευμάτων, και το παν θ' ανατραπεί υπό τα κτυπήματα του μαινόμενου πλήθους.

Οι λαοί είναι δεσμευμένοι εις την βαρείαν εργασίαν ισχυρότερον παρ' όσον εδέσμευεν αυτούς η αιχμαλωσία και η δουλεία. Ηδύνατο τις να απελευθερωθή της αιχμαλωσίας και της δουλείας κατά ένα ή άλλον τρόπον. Ηδύνατο τις να συνθηκολογήση με αυτά, αλλά δεν δύναται να απαλλαγή εκ της σθλιότητος του. Τα δίκαια, τα οποία έχομεν εγγράψει εις τας νομοθεσίας είναι εικονικά, δια τας «μάζας», και ουχί πραγματικά. Όλα ταύτα τα δήθεν «δίκαια του λάου», δεν υφίστανται παρά εις την φαντασίαν. Δεν είναι ποτέ πραγματοποιήσημα. Τι σημαίνει δια τον άπορον εργατικόν, τον κεκυρτωμένον επί της επιμόχθου εργασίας του, τον συντετριμμένον υπό της τύχης του, το εις τους φλύαρους διδόμενον δικαίωμα να φλυαρώσι, το εις τους εφημεριδογράφους διδόμενον δικαίωμα να γράφωσι παντοειδείς μωρίας, και εν ταυτώ πράγματα σοβαρά, αφού οι άποροι δεν προσπορίζονται αλλάς ωφέλειας εκ της νομοθεσίας παρά τα άθλια ψιχία, τα οποία τοις ρίπτομεν εκ της τραπέζης μας, εις αντάλλαγμα ευνοϊκής ψήφου εις τα παραγγέλματα μας, εις τα όργανα μας, εις τους πράκτορας μας; Τα δημοκρατικά δίκαια δια τους δύσμοιρους αυτούς είναι

πικρά ειρωνία· ανάγκη σχεδόν καθημερινής εργασίας δεν τοις επιτρέπει να απολαύσωσιν αυτών απεναντίας δε τοις αφαιρούσι την εγγύησιν σταθερού και ασφαλούς κέρδους, θέτοντα αυτούς υπό την εξάρτησιν των απεργιών των πατρώνων ή των συντρόφων των.

Υπό την καθοδήγησιν μας λαός έχει καταστρέψει την αριστοκρατίαν, ήτις ήτο η ποοστάτρια του και η φυσική μήτηρ τροφός του, της οποίας το συμφέρον είναι συνυφασμένον με την ευημερίαν του λαού. Τώρα, όποτε η αριστοκρατία είναι κατεστραμμένη, ο λαός έπεσεν υπό τον ζυγόν των τυχαρπάστων, τών πλουτισάντων λωποδυτών, οίτινες τον καταπιέζουσιν ανηλεώς.

Θα εμφανισθώμεν ως απελευθερωταί του εργάτου εκ του ζυγού τούτου, όταν θα του προτείνωμεν να εισέλθη εις τας τάξεις της στρατιάς των σοσιαλιστών, των κομμουνιστών, των αναρχικών, τους οποίους υποστηρίζομεν πάντοτε υπό το πρόσχημα αλληλεγγύης μεταξύ των μελών του κοινωνικού μασωνισμού ημών. Η αριστοκρατία, η οποία απήλαυε, δικαιωματικώς, της εργασίας των εργατικών, είχε συμφέρον να ήσαν ούτοι χορτασμένοι, υγιείς και ισχυροί. Το συμφέρον μας απεναντίας είναι να εκφυλίζωνται οι χριστιανοί. Η δύναμις μας έγκειται εις την χρονίαν πείναν και εις την αδυναμίαν του εργάτου, διότι πάντα ταύτα τον υποδαυλώνουσιν εις την θέλησίν μας και διότι ούτω δεν θα έχη ούτε ισχύν, ούτε ενεργητικότητα δια να αντισταθή εις την θέλησιν ταύτην. Η πείνα δίδει εις το κεφάλαιον επί του εργάτου περισσότερα δικαιώματα παρ’ όσα τοιαύτα ελάμβανεν η αριστοκρατία εκ της μοναρχικής και νομίμου εξουσίας.

Δια της αθλιότητος και του φθονερού μίσους, το οποίον η πείνα αυτή παράγει, χειριζόμενοι τα πλήθη, κάμνωμεν χρήσιν των χειρών των δια να κατασυντρίψωμεν εκείνους οι οποίοι ανθίστανται εις τους σκοπούς μας.

Όταν θα έλθη ο καιρός δια τον παγκόσμιον ηγεμόνα μας να στεφθή, αυταί αι χείρες θα σαρώσωσι παν ό,τι θα ηδύνατο να του είναι εμπόδιον.

Οι Χριστιανοί απώλεσαν την συνήθειαν να σκέπτωνται, έξω των επιστημονικών συμβουλών μας. Δια τούτο δε δεν βλέπουσι την ανάγκην επείγουσαν να κάμωσιν ό,τι ημείς θα κάμωμεν, όταν η βασιλεία μας θα έχη έλθει, δηλ. να διδάσκωσιν εις τα δημοτικά σχολεία την μόνην αληθή επιστήμην, την πρώτην όλων των επιστημών της κοινωνικής σειράς, του ανθρωπίνου βίου, της κοινωνικής υπάρξεως, ήτις απαιτεί την διαίρεσιν της εργασίας και επομένως την διαίρεσιν των ανθρώπων εις κλάσεις και εις καταστάσεις.

Είναι αναγκαίον να γνωρίζη πας τις ότι η ισότης είναι αδύνατος ένεκα των διαφορών της ικανότητος, της δραστηριότητος και του προορισμού εκάστου· ότι όλοι δεν δύνανται να είναι εξ ίσου υπεύθυνοι απέναντι του νόμου, ότι, επί παραδείγματι, η ευθύνη εκείνου, ο οποίος δια των πράξεων του εκθέτει εις κίνδυνον ολόκληρον τάξιν ανθρώπων, δεν είναι η αυτή με την ευθύνην εκείνου, ο οποίος δεν προσβάλλει παρά την τιμή του. Η αληθής επιστήμη της κοινωνικής τάξεως, το βάθος της οποίας είναι άγνωστον εις τους χριστιανούς, καθορίζει ότι η θέσις και η εργασία εκάστου οφείλουσι να είναι διάφοροι, δια να μη καθίστανται άλλως πηγή βασάνων ένεκα της ελλείψεως αναλογίας μεταξύ της ανατροφής και της εργασίας. Μελετώντες την επιστήμην ταύτην οι λαοί θα υπακούωσιν εθελουσίως εις τας εξουσίας και εις την υπ’ αυτών θεσπισθείσαν κοινωνικήν τάξιν εν τω Κράτει. Απεναντίας δε με την σημερινήν βάσιν της επιστήμης ταύτης ως ημείς την διαστρέψαμεν, ο λαός, πιστεύων τυφλώς εις τον έντυπον λόγον, τρέφει ένεκα των πλανών αι οποίαι του παρεισάγονται εν τη αμαθεία του, έχθραν εναντίον όλων των καταστάσεων τας οποίας νομίζει ανωτέρας αυτού, διότι δεν εννοεί την σπουδαιότητα εκάστης καταστάσεως.

Η έχθρα αυτή θα αυξηθή ακόμη, συνεπεία της οικονομικής κρίσεως, η οποία μετ’ ου πολύ θα σταματήση την κίνησιν του Χρηματιστηρίου και της Βιομηχανίας.

Όταν δε δι’ όλων των απόκρυφων μέσων, τα οποία διαθέτομεν, δυνάμει του χρυσίου, το οποίον είναι ολόκληρον εις χείρας μας, θα έχωμεν δημιουργήσει μίαν γενικην οικονομικήν κρίσιν, θα εξαπολύσωμεν ανά τας οδούς ολόκληρα πλήθη εργατών εις όλας ταυτοχρόνως τας χώρας της Ευρώπης.

Τα πλήθη ταύτα θα αρχίσωσι με ηδονήν να διαχύνωσι το αίμα εκείνων, τους οποίους φθονούσιν από της παιδικής των ηλικίας, εν τη απλοϊκότητα της αμαθείας των και θά λεηλατήσωσι τα υπάρχοντα των.

Δεν θα θίξωσι τας ιδικάς μας περιουσίας, διότι η στιγμή της επιθέσεως. θα μας είναι γνωστή, και ούτω θα έχωμεν λάβει όλα τα ενδεικνύομενα μέτρα, δια να τας προφυλάξωμεν.

Διεπιστώσαμεν, ότι η πρόοδος θα υπέτασσεν όλους τους Χριστιανούς εις την βασιλείαν του λογικού. Ο δεσποτισμός μας θα είναι ο εξής : Θα δυνηθή να καταπραΰνη όλας τας πολιτικάς ταραχάς δια δικαίων αυστηροτήτων, θα δυνηθή να εξολοθρεύση την φιλελευθερίαν όλων των θεσμοθεσιών.

Όταν ο λαός είδεν ότι του έκαμνον εν ονόματι της ελευθερίας τόσας παραχωρήσεις και φιλοφρονήσεις, εφαντάσθη ότι ήτο ο κύριος και ερρίφθη επί της εξουσίας, αλλά προσέκρουσε φυσικώτατα, ως ο τυφλός, εις πλείστα εμπόδια. Ήρχισε να ζητή οδηγόν, δεν έσχε την ιδέαν να επιστρέψη εις τον πρώην, και κατέθεσεν όλας τας εξουσίας του εις τους πόδας μας. Ενθυμήθητε την γαλλικήν Επανάστασιν, την οποίαν απεκάλεσαν «μεγάλην»· τα μυστικά της προπαρασκευής της μας είναι πολύ γνωστά, διότι υπήρξεν ολόκληρος έργον των χειρών μας.

Έκτοτε άγομεν τον λαόν απο μιας πλάνης εις άλλην, ίνα απαρνηθή ακόμη και ημάς, προς όφελος του βασιλέως δεσπότου εκ του αίματος της Σιών, τον οποίον ετοιμάζομεν δια τον κόσμον.

Επί του παρόντος είμεθα άτρωτοι ως διεθνής ισχύς, διότι, όταν επιτίθενται καθ' ημών εις εν Κράτος, μας υπερασπίζονται εις τα άλλα.

Η ατελεύτητος δειλία των χριστιανικών Λαών, οι οποίοι έρπουσιν ενώπιον της ισχύος, οι οποίοι είναι ανελεείς προς την αδυναμίαν και προς τα λάθη, αλλά επιεικείς προς τα εγκλήματα, οι οποίοι δεν θέλουσι να ανεχθώσι τας αντιφάσεις της ελευθερίας, οι οποίοι είναι υπομονητικοί μέχρι μαρτυρίου ενώπιον της βίας θρασέος δεσποτισμού, είναι εκείνο το οποίον ευνοεί την ανεξαρτησίαν μας. Ανέχονται εκ των σημερινών πρωθυπουργών των καταχρήσεις, δια την μικροτέραν των οποίων θα απεκεφάλιζον είκοσι βασιλείς.

Πως να εξηγήση τις εν τοιούτον φαινόμενον, μίαν τοιαύτην ασυνέπειαν των λαϊκών μαζών απέναντι γεγονότων, τα οποία φαίνονται της αύτης φύσεως;

Το φαινόμενον τούτο εξηγείται δια του ότι αυτοί οι δικτάτορες - οι πρωθυπουργοί - λέγουσι κρυφίως εις τον λαόν δια των πρακτόρων των, ότι εάν προξενούσι βλάβας εις τα Κράτη, κάμνουσι τούτο με τον απώτερον σκοπόν του να εξασφαλίσωσι την ευτυχίαν των λαών, την διεθνή αδελφότητα των, την αλληλεγγύην, τα ίσα δικαιώματα εις όλους. Φυσικώς δεν τοις λέγουσιν ότι αυτή η ενότης δεν οφείλει να γίνη παρά υπό την εξουσίαν μας.

Και ιδού ο Λαός, όστις καταδικάζει τους δικαίους και αθωώνει τους ενόχους, πείθεται επί μάλλον και μάλλον ότι δύναται να κάμνη παν ό,τι του αρέσκει. Υπό τους όρους τούτους ο Λαός καταστρέφει πάσαν σταθερότητα και δημιουργεί την αταξίαν εις παν βήμα.

Η λέξις «Ελευθερία» θέτει τας ανθρωπίνους κοινωνίας εν πάλη εναντίον πάσης ισχύος, εναντίον πάσης δυνάμεως και αυτής ακόμη της δυνάμεως του θεού και της φύσεως.

Ιδού διατί κατά την τελικήν επικράτησίν μας θα χρειασθή να απαλείψωμεν αυτήν την λέξιν εκ του ανθρωπίνου λεξιλογίου, ως κτηνώδη αρχήν, ήτις μεταβάλλει τα πλήθη εις άγρια θηρία. Είναι αληθές ότι τα θηρία ταύτα αποκοιμούνται οσάκις ποτίζονται με αίμα και ότι τότε είναι εύκολον πράγμα και να τα καθυποτάξωμεν. Αλλ' εάν δεν τοις δώση τις αίμα, δεν κοιμούνται. Παλαίουσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τα διάφορα στάδια της δημοκρατίας. Η εξωτερική όψις του μασωνισμού. Η ελευθερία καί η πίστις. Ο διεθνής συναγωνισμός του εμπορίου και της βιομηχανίας. Ο ρόλος της κερδοσκοπίας. Η λατρεία του χρυσού.

Πάσα δημοκρατία διέρχεται δια διαφόρων σταδίων.

Το πρώτον ομοιάζει με τας πρώτας ημέρας της μανίας τυφλού ριπτομένου τήδε κακείσε. Το δεύτερον είναι το της δημαγωγίας, εξ ης γεννάται η αναρχία. Έπειτα έρχεται αναποφεύκτως ο δεσποτισμός· ουχί δεσποτισμός νόμιμος και δεδηλωμένος και επομένως υπεύθυνος, αλλά δεσποτισμός αόρατος και άγνωστος πλην αισθητός· δεσποτισμός ασκούμενος υπό μυστικής οργανώσεως, ήτις ενεργεί μετά πολύ ολιγοτέρας ευσυνειδησίας, καθόσον ενεργεί υπό την σκέπην διαφόρων πρακτόρων, των οποίων η αλλαγή όχι μόνον δεν την βλάπτει, αλλά και την ενισχύει, απαλλάττουσα αυτήν από του να δαπανά τους πόρους της εις το να ανταμείβη μακράς εκδουλεύσεις.

Τις θα ηδύνατο να ανατρέψη μίαν αόρατον ισχύν; Διότι τοιαύτη είναι η ημετέρα. Η εξωτερική επιφάνεια του μασωνισμού δεν χρησιμεύει παρά εις το να καλύπτη τους σκοπούς μας· το σχέδιον της ενεργείας της αοράτου ισχύος ταύτης και επί πλέον ο τόπος της διαμονής της θα μένωσι πάντοτε άγνωστα εις τον λαόν.

Και αυτή αύτη η ελευθερία θα ηδύνατο να είναι αβλαβής και να υφίσταται εις το Κράτος χωρίς να παραβλάπτη την ευημερίαν των λαών, εάν εβασίζετο επί των αρχών της εις τον Θεόν πίστεως, της ανθρωπίνης συναδελφώσεως, εκτός της ιδέας της ισότητος της αναιρουμένης υπό των νόμων αυτής ταύτης της δημιουργίας, οίτινες εγκαθίδρυσαν την υποταγήν. Με μίαν τοιαύτην πίστιν ο λαός θα αφήνετο να κυβερνάται οιονεί ενοριακώς και θα εβάδιζε ταπεινός και ήσυχος, καθοδηγούμενος υπό του πνευματικού ποιμένος του, αποδεχόμενος την κατά θεόν διανομήν των αγαθών του κόσμου τούτου. Ιδού διατί είναι αναγκαίον να καταστρέψωμεν την πίστιν, να αποσπάσωμεν από τον νουν των χριστιανών αυτήν ταύτην την αρχήν της θεότητος και του αγίου Πνεύματος δια να υποκαταστήσωμεν εις ταύτα τους υλικούς υπολογισμούς και τας υλικάς ανάγκας.

Ίνα δε μη τα πνεύματα των χριστιανών έχουσι τον καιρόν να σκέπτωνται και να εξετάζωσι τα περί εαυτούς, πρέπει να τα περισπώμεν δια των βιομηχανιών και του εμπορίου. Κατ' αυτόν τον τρόπον όλα τα Έθνη θα επιζητώσι να κερδίζωσι και παλαίοντα έκαστον δια τα ίδια αυτών οφέλη, δεν θα αντιληφθώσι τον κοινόν εχθρόν των. Αλλά δια να δυνηθή τοιουτοτρόπως η ελευθερία να διαλύση και καταστρέψη εντελώς την κοινωνίαν των Χριστιανών, είναι ανάγκη να καταστήσωμεν την κερδοσκοπίαν βάσιν της βιομηχανίας. Ούτως ουδέν εκ των εκ της γης υπό της βιομηχανίας προσποριζομένων θα μένη εις χείρας της, αλλά θα διοχετεύεται εις κερδοσκοπικάς επιχειρήσεις, δηλ. θα πίπτη εις τα ταμεία μας.

Η ζωηρά πάλη δια την υπεροχήν, αι προσκρούσεις του οικονομικού βίου θα δημιουργήσωσι, και έχουσιν ήδη δημιουργήσει, κοινωνίας απογοητευμένας, ψυχράς και άνευ καρδίας. Αι κοινωνίαι αύται θα έχωσι μίαν απόλυτον απέχθειαν πρός την ανωτέραν πολιτικήν και προς την θρησκείαν. Ο μόνος των οδηγός θα είναι ο υπολογισμός, δηλ. το χρυσίον, πρός ο θα έχουν αληθή λατρείαν, ένεκα των υλικών απολαύσεων, ας δύναται να χορηγή. Τότε αι κατώτεραι τάξεις των Χριστιανών θα μας ακολουθήσωσιν εις την εναντίον της διανοούμενης αυτών τάξεως πάλην μας εις την εξουσίαν (τους συναγωνιστάς μας), όχι δια να κάμωσι καλόν ούτε δια να αποκτήσωσι τον πλούτον, αλλά από μίσος μόνον κατά των προνομιούχων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Δημιουργία ισχυράς συγκεντρώσεως της Κυβερνήοεως. Οι τρόποι της επικρατήσεως επί της δυνάμεως του μασωνισμού. Διατί τα κράτη δεν δύνανται να συνεννοηθώσι, «Προεκλογή» των Ιουδαίων. Το χρυσίον είναι η κινητήριος δύναμις των κρατικών μηχανισμων. Τα μονοπώλια εις το εμπόριον και την βιομηχανίαν. Αι θεσμοθεσίαι «όπως βλέπωμεν αυτάς». Απαυδήσεις εκ των διαλέξεων. Πως θα υποταχθή η δημοσία Γνώμη. Η σπουδαιότης της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Η υπέρτατη Κυβέρνησις.

Ποιάν μορφήν διοικήσεως δύναται τις να δώση εις κοινωνίας, εις ας η διαφθορά εισέδυσε πανταχού, εις τας οποίας δεν φθάνει τις εις τον πλούτον ειμή δι' εκείνων των ικανών εκπλήξεων, αίτινες είναι ημιλωποδυσίαι, εις ας βασιλεύει η ακολασία των ηθών και η ηθική δεν συγκρατείται παρά δια, τιμωριών και δια σκληρών νόμων, ουχί δε δια εκουσίως παραδεδειγμένων αρχών, εις ας τα αισθήματα της Πατρίδος και της θρησκείας καταπνίγονται υπό κοσμοπολίτικων δοξασιών; Ποίαν μορφήν Κυβερνήσεως να δώση τις εις αυτάς τας κοινωνίας, παρά την δεσποτικήν μορφήν, την οποίαν θα περιγράψω κατωτέρω; Θα κανονίσωμεν μηχανικώς όλας τας πράξεις του πολιτικού βίου των υπηκόων μας δια νέων νόμων. Οι νόμοι ούτοι θα καταργήσωσι μίαν προς μίαν όλας τας πάρα πολύ μεγάλας ελευθερίας, αίτινες εχορηγήθησαν υπό των Χριστιανών, και η βασιλεία μας θα εκδηλωθή δι' ενός δεσποτισμού τόσον επιβλητικού, ώστε να είναι εις θέσιν, εν παντί χρόνω και τόπω, να σιγήση τους Χριστιανούς, οίτινες θα θελήσωσι να μας κάμωσιν αντιπολίτευσιν και οίτινες θα είναι δυσαρεστημένοι.

Θα μας είπη τις ίσως, ότι ό δεσποτισμός περί ου ομιλώ, δεν συμβιβάζεται με τας νεωτέρας προόδους, θα αποδείξω το εναντίον.

Όταν ο λαός εθεώρει τα βασιλεύοντα πρόσωπα ως μίαν καθαράν απόρροιαν της θείας θελήσεως, υπετάσσετο άνευ ψιθύρου εις την απολυταρχίαν των βασιλέων. Αλλά από της ημέρας καθ' ην έχομεν υποβάλει εις τους ανθρώπους την ιδέαν των ιδίων αυτών δικαιωμάτων, εθεώρησαν τα βασιλεύοντα πρόσωπα ως απλούς θνητούς. Το «ελέω Θεού» έπεσεν εκ της κεφαλής των βασιλέων, αφού τοις αφηρέσαμεν την προς τον Θεόν πίστιν των· η εξουσία μετεφέρθη εις τον δρόμον, δηλ. εις ένα τόπον δημόσιον και ημείς εγενόμεθα. ούτω κύριοι αυτής.

Επί πλέον, η τέχνη του κυβερνάν τας μάζας και τα άτομα δια μέσου θεωριών και επιτηδείως συνδυαζόμενων φρασεολογίων, δια κανονισμών του κοινωνικού βίου και δια παντοειδών άλλων ευφυών τρόπων, από τα οποία οι Χριστιανοί δεν εννοούν τίποτε, αποτελεί επίσης μέρος της διοικητικής ημών μεγαλοφυΐας, της αναπτυχθείσης εν τη αναλύσει, εν τη παρατηρητικότητι, εν τη λεπτεπιλέπτω οργανωτικότητι, μοναδικοί εις ταύτα μη έχοντες αντιπάλους, όπως δεν έχομεν τοιούτους εν τη επινοήσει σχεδίων πολιτικής δράσεως και αλληλεγγύης. Μόνοι Ιησουΐται θα ηδύναντο να εξισωθώσι προς ημάς υπό την έποψιν ταύτην, αλλ' ηδυνήθημεν να τους υποτιμήσωμεν προ των οφθαλμών του ηλιθίου πλήθους, διότι αυτοί εσχημάτιζον εμφανή οργάνωσιν, ενώ ημείς εμμένομεν εν τη αφάνεια με την μυστικήν οργάνωσίν μας. Άλλως τε τί τον μέλλει τον κόσμον δια τον κύριον τον οποίον θα εχη; Τι τον μέλλει εάν ούτος είναι ο αρχηγός του Καθολικισμού ή ο δεσπότης μας εκ του αίματος της Σιών; Δι' ημάς όμως, οίτινες είμεθα ο εκλεκτός λαός, το ζήτημα πόρρω απέχει το να είναι αδιάφορον.

Παγκόσμιος συμμαχία των Χριστιανών θα ηδύνατο να μας υποτάξη επί τίνα χρόνον, αλλά προστατευόμεθα εξ αυτού του κινδύνου δια των βαθέων σπερμάτων της διχόνοιας, την οποίαν δεν δύνανται πλέον να αποσπάσωσιν εκ της καρδίας των. Αντετάξαμεν τον ένα εναντίον του άλλου, τους ατομικούς και εθνικούς απολογισμούς των Χριατιανών, τα θρησκευτικά και τα εθνικά μίση των, άτινα έχομεν καλλιεργήσει από είκοσι αιώνων. Καί δια τούτο καμμία Κυβέρνησις δεν θα εύρη πουθενά βοήθειαν. Εκάστη θα πιστεύη μίαν συνεννόησιν εναντίον ημών επιβλαβή εις τα ίδια αυτής συμφέροντα. Είμεθα πανίσχυροι. Πρέπει να μας λαμβάνωσιν υπ' όψιν. Αι δυνάμεις δεν δύνανται να συνάψωσιν ούτε την μάλλον ασήμαντον συμφωνίαν χωρίς τώρα να λαμβάνωμεν ημείς μέρος εις αυτήν.

Per me reges regnant - «Δι' εμού βασιλεύσουσιν οι βασιλείς». 0ι προφήται μας μας έχουσιν

είπει ότι είμεθα οι εκλεκτοί υπ' αυτού τούτου του θεού δια να κυριαρχήσωμεν όλης της γης. Ο θεός μας έχει δώσει την μεγαλοφυΐαν δια να δυνηθώμεν να φέρωμεν εις λύσιν αυτο το πρόβλημα. Καί αν υπήρχε μεγαλοφυΐα εις το αντίθετον στρατόπεδον, θα ηδύνατο μεν να παλαίση εναντίον ημών, αλλ' ο νέηλυς δεν ισχύει όσον ο παλαιός κάτοικος. Η μεταξύ μας πάλη θα ήτο ανηλεής, οίαν ο κόσμος δεν έχει ίδει ακόμη. Και έπειτα αυτοί οι μεγαλοφυείς άνθρωποι θα ήρχοντο παρά πολύ αργά. Όλοι οι τροχοί του κυβερνητικού μηχανισμού εξαρτώνται εκ τινος ελατηρίου, το οποίον ευρίσκεται μεταξύ των χειρών μας. Και το ελατήριον αυτό είναι το χρυσίον. Η επιστήμη της πολιτικής οικονομίας, η εξευρεθείσα υπό των σοφών μας, μας δεικνύει από πολλού το ακατανίκητον γόητρον του χρυσίου.

Το κεφάλαιον, δια να έχη τας χείρας ελευθέρας, οφείλει να επιτύχη το μονοπώλιον της βιομηχανίας και του εμπορίου· τούτο δε ακριβώς πραγματοποιεί ήδη ολοέν μία αόρατος χειρ εις όλα τα μέρη του κόσμου· η ελευθερία αυτή θα δώση την πολιτικήν ισχύν εις τους βιομηχάνους, ο δε λαός θα υποταχθή εις αυτούς. Επί των ημερών μας ενδιαφέρει περισσότερον ν' αφοπλίζωμεν τους λαούς ή να ωθώμεν αυτούς εις πόλεμον· ενδιαφέρει περισσότερον να έξυπηρειώ-μεν Ιξημμένα πάθη πρός ώφέλειάν μας, η να ΐά καταπραΰ-νωμεν ενδιαφέρει περισσότερον να γινώμεθα κύριοι των ιδεών των άλλων, σχολιάζοντες αυτάς μάλλον ή αποκρούοντες.

Το κεφαλαιώδες πρόβλημα της Κυβερνήσεως μας είναι να εξασθενήζωμεν το δημόσιον φρόνημα δια της κριτικής· να κάμνωμεν τους λαούς να χάνωσι την συνήθειαν του σκέπτεσθαι, διότι η σκέψις δημιουργεί την αντιπολίτευσιν, να μετατρέπωμεν τας δυνάμεις της σκέψεως εις αψιμαχίας ρητορικής.

Καθ' όλους τους χρόνους οι λαοί, όπως και τα άτομα, έχουσιν εκλάβει τους λόγους ως πράγματα, διότι αρκούνται εις το εξωτερικόν φαινόμενον των πραγμάτων και σπανίως λαμβάνουσι τον κόπον να παρατηρήσωσιν αν η εκπλήρωσις επηκολούθησε τας υποσχέσεις, αίτινες αφορώσι τον κοινωνικόν βίον. Δια τούτο τα εκπαιδευτήρια μας θα έχωσιν ωραίαν πρόσοψιν, ήτις θα αποδεικνύη ευγλώττως τας ευεργεσίας των εις ό,τι αφορά την πρόοδον.

Θα οικειοποιηθώμεν την φυσιογνωμίαν όλων των κομμάτων, όλων των τάσεων και θα τας διδάξωμεν εις τους ρήτοράς μας, οίτινες θα ομιλώσι τόσον, ώστε όλος ο κόσμος θα απαυδήση ακούων αυτούς.

Προς εξασφάλισιν της δημοσίας γνώμης εις χείρας μας, πρέπει να την καταστήσωμεν περίπλοκον, εκφράζοντες εκ διαφόρων μερών και επί πολύν χρόνον τόσας αντιφατικάς γνώμας, ώστε οι χριστιανοί θα χαθώσιν επί τέλους εντός του λαβυρίνθου των και θα θεωρήσωσι τελικώς ότι αξίζει πολύ καλλίτερον να μη έχη κανείς καμμίαν γνώμην εν τη πολιτική. Αυτά είναι ζητήματα άτινα η κοινωνία δεν οφείλει να γνωρίζη. Δεν είναι δεδομένον να τα γνωρίζη ή εις εκείνον όστις την διευθύνει. Αυτό είναι το πρώτον μυστικόν.

Το δεύτερον μυστικόν, αναγκαίον δια να κυβερνά τις μετ' επιτυχίας, συνίσταται εις το να πολλαπλασιάζωμεν τόσον τα ελαττώματα του λάου, τας συνήθειας, τα πάθη, τους κανόνας της από κοινού ζωής, ώστε κανείς να μη δύναται να διευκρινίζη αυτό το χάος, και οι άνθρωποι να φθάνωσιν εις σημείον ώστε να μη συνεννοούνται πλέον προς αλλήλους. Αυτή η τακτική θα εχη προσέτι ως αποτέλεσμα νά ρίπτη την διχόνοιαν εις όλα τα κόμματα, να διαλύη όλας τας συνηνωμένας δυνάμεις, αίτινες δεν θέλουσιν ακόμη να υποτάσσωνται εις ημάς· θα αποθαρρύνη πάσαν ατομικήν πρωτοβουλίαν έστω και πνευματώδη και θα είναι ισχυρότερα εκατομμυρίων ανθρώπων, παρά τοις οποίοις έχομεν διασπείρει την διχόνοιαν. Μας είναι αναγκαίον να διευθύνωμεν την ανατροπήν των χριστιανικών κοινωνιών κατά τοιούτον τρόπον, ώστε αι χείρες των να καταβάλλωνται εις μίαν απέλπιδα αδυναμίαν ενώπιον εκάστης υποθέσεως, ήτις θα απαιτή πρωτοβουλίαν.

Η προσπάθεια ήτις εξασκείται υπο το πολίτευμα της απεριορίστου ελευθερίας είναι ανίσχυρος, διότι προσκρούει εις τας ελευθέρας προσπάθειας των άλλων. Εκ τούτου δε γεννώνται οδυνηραί ηθικαί ρήξεις, πλάναι, αποτυχίαι. Θα κουράζωμεν τόσον πολύ τους χριστιανούς δια της ελευθερίας ταύτης, ώστε θα τους εξαναγκάζωμεν να μας προσφέρωσι μίαν διεθνή εξουσίαν, της οποίας η διάταξις θα είναι τοιαύτη, ώστε θα δυνηθή χωρίς να τας συντρίψη, να περιλάβη τας δυνάμεις όλων των Κρατών του κόσμου και να σχηματίση, την Υπερτάτην Κυβέρνησιν.

Εις την θέσιν των παρουσών Κυβερνήσεων θα θέσωμεν εν φόβητρον, το οποίον θα ονομάζεται Διοίκησις της Υπερτάτης Κυβερνήσεως. Αι χείρες του θα είναι τεταμμέναι πανταχόθεν

ως αρπάγαι, και ο διοργανισμός του θα είναι τόσον κολοσσιαίος, ώστε όλοι οι λαοί κατ’ ανάγκην θα υποταχθώσιν εις αυτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

ΙΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τα μονοπώλια. Αι περιουσίαι των χριστιανών εξαρτώνται εκ των μονοπωλίων τούτων. Η αριστοκρατία εστερημένη κτηματικού πλούτου. Το εμπόριον, η βιομηχανία και η κερδοσκοπία. Η πολυτέλεια. Η ύψωσις των ημερομισθίων και η ακρίβεια των ειδών πρώτης ανάγκης. Η αναρχία και η οίνοφλυγία. Η μυστική έννοια της προπαγάνδας των οικονομικών θεωριών.

Μετ’ ου πολύ θα ιδρύσωμεν παμμεγέθη μονοπώλια, δεξαμενάς των κολοσσιαίων πλούτων, εξ ων και αι μεγάλαι ακόμη περιουσίαι των Χριστιανών θα εξαρτώνται κατά τοιούτον τρόπον, ώστε θα καταβροχθισθώσιν εις αυτά, όπως η πίστις των Κρατών την επαύριον μιας πολιτικής καταστροφής... Κύριοι οικονομολόγοι, οίτινες είσθε εδώ παρόντες,. προσέξατε την σπουδαιότητα αυτού του συνδυασμού!

Μας είναι αναγκαίον ν’ αναπτύξωμεν δι’ όλων των δυνατών μέσων την σημασίαν της υπέρτατης Κυβερνήσεως μας, παριστάνοντες αυτήν ως προστάτιδα και ενισχύτριαν όλων των υποτασσομένων εις αυτήν εκουσίως.

Η αριστοκρατία των Χριστιανών ως πολιτική ισχύς, εξηφανίσθη. Δεν έχομεν πλέον να λάβωμεν αυτήν υπ’ όψιν. Αλλ’ επειδή είναι ιδιοκτήτρια εδαφικών περιουσιών, και δύναται ως εκ τούτου να μας βλάψη συνεπεία των ανεξαρτήτων πόρων της, είναι απολύτως αναγκαίον να αφαιρέσωμεν την υπ’ αυτής κατοχήν των γαιών της. Το καλλίτερον προς τούτο μέτρον είναι να αυξάνωμεν τους φόρους επί της κτηματικής περιουσίας, δια να επιβαρύνωμεν την ιδιοκτησίαν. Τα μέτρα ταύτα θα συγκρατήσωσι την κτηματικήν ιδιοκτησίαν εις κατάστασιν απολύτου υποταγής.

Οι Χριστιανοί αριστοκράται μη εθισθέντες πατροπαραδότως εις την ολιγάρκειαν, ταχέως θα καταστραφώσιν οικονομικώς. Συγχρόνως δε πρέπει να προστατεύωμεν ισχυρώς την εμπορίαν και την βιομηχανίαν και προ πάντων την κερδοσκοπίαν, ης ο ρόλος χρησιμεύει ως αντιστάθμισμα εις την βιομηχανίαν άνευ της κερδοσκοπίας η βιομηχανία θα επολλαπλασίαζε τα ιδιωτικά κεφάλαια, θα εβελτίωνε την γεωργίαν, απελευθερώνουσα την γην εκ των εκ δανείων των κτηματικών τραπεζών δημιουργηθέντων χρεών. Πρέπει η βιομηχανία ν’ αφαιρή από την γην τον καρπόν της εργασίας, όπως και του κεφαλαίου, δια της κερδοσκοπίας δε να περιέρχεται το χρήμα ολοκλήρου του κόσμου εις χείρας μας. Ριπτόμενοι ούτω εις τας τάξεις των απόρων όλοι οι Χριστιανοί, θα κύψωσιν ενώπιον μας μόνον δια να έχωσι το δικαίωμα της υπάρξεως.

Προς καταστροφήν της βιομηχανίας των Χριστιανών, δέον να αναπιύξωμεν την κερδοσκοπίαν, την ροπήν προς την πολυτέλειαν, ήτις το παν καταβροχθίζει. Θα συντελέσωμεν εις την αύξησιν των ημερομισθίων, ήτις, εν τούτοις, ουδέν όφελος θα αποφέρη εις τους εργάτας, διότι θα έχωμεν προκαλέσει συγχρόνως υπερτίμησιν των ειδών της πρώτης ανάγκης, οφειλομένην, ως θα ισχυριζώμεθα, εις την παρακμήν της γεωργίας και της κτηνοτροφίας· περιπλέον δε θα υποσκάπτωμεν επιτηδείως και βαθέως τας πηγάς της παραγωγής, συνηθίζοντες τους εργάτας εις την αναρχίαν και τα οινοπνευματώδη ποτά, και λαμβάνοντες παν μέτρον όπως απομακρύνωμεν εκ της γης τους διανοουμένους Χριστιανούς.

Ίνα δε κατορθώσωμεν να μη αντιληφθώσι πρωΐμως την κατάστασιν υπό την πραγματικήν αυτής μορφήν, θα καλύπτωμεν τους αληθείς σκοπούς μας, δια της δήθεν επιθυμίας να εξυπηρετώμεν τας εργατικάς τάξεις και να διαδίδωμεν τας μεγάλας οικονομικάς αρχάς, τας οποίας διδάσκομεν σήμερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : Διατί πρέπει να αυξάνωμεν τους εξοπλισμούς. Ζυμώσεις, διχόνοιαι και μίση εις όλον τον κόσμον. Καταναγκασμος της αντιπολιτεύσεως των «χριστιανών» δια των πολέμων και δια του γενικού πολέμου. Το μυστικόν και το εχέγγυον της επιτυχίας εν τη πολιτική. Ο Τύπος και η δημοσία γνώμη. Τα αμερικανικά, τα ιαπωνικά και τα κινεζικά τηλεβόλα.

Η αύξησις των εξοπλισμών και του προσωπικού της αστυνομίας είναι αναγκαίον συμπλήρωμα του εκτεθέντος σχεδίου. Πρέπει να μη υπάρχωσι πλέον εις όλα τα Κράτη, εκτός ημών, παρά μάζαι απόρων, εκατομμυριούχοι τινές, αφωσιωμένοι εις ημάς, αστυνομικοί και στρατιώται.

Εις όλην την Ευρώπην, όπως και εις τας άλλας Ηπείρους, οφείλομεν να διεγείρωμεν την ταραχήν, την διχόνοιαν και το μίσος. Το όφελος είναι διττόν. Αφ' ενός μεν θα κρατώμεν δι' αυτού του τρόπου εις σεβασμόν όλας τας χώρας, αίτινες θα γνωρίζουν ότι θα δυνάμεθα, οπόταν θέλωμεν να προκαλέσωμεν την αταξίαν, η ν' αποκαταστήσωμεν την τάξιν. Όλαι αυταί αι χώραι θα συνηθίσωσιν ούτω να μας θεωρώσιν ως αναγκαίον βάρος. Αφ' ετέρου δε αι μηχανορραφίαι μας θα περιπλέξωσιν όλα τα νήματα, άτινα θα έχωμεν στήσει εις τα Υπουργεία των Κρατών, τόσον δια της πολιτικής, όσον και διά των οικονομολογικών συμβάσεων και των οικονομολογικών υποχρεώσεων. Δια να φθάσωμεν τον σκοπόν μας, θα μας χρειασθή ν' σναπτύξωμεν μεγάλην πανουργίαν κατά την πορείαν των συνεννοήσεων και των διαπραγματεύσεων αλλά εις εκείνο το όποιον ονομάζεται «επίσημος γλώσσα» θα ακολουθήσωμεν τακτικήν αντίθετον και θα φανώμεν έντιμοι και συμφιλιωτικοί. Τοιουτοτρόπως δε οι λαοί και αι Κυβερνήσεις των Χριστιανών, τους οποίους έχομεν συνηθίσει να μη παρατηρώσι παρά την επιφάνειαν των πραγμάτων, άτινα τοις παρουσιάζομεν, θα μας εκλάβωσι και μίαν ακόμη φοράν ως ευεργέτας και σωτήρας του ανθρωπίνου γένους. Εις εκάστην αντίπραξιν ή άντίστασιν, θα οφείλωμεν να είμεθα εις κατάστασιν να κηρύττωμεν τον πόλεμον δια των γειτόνων της χώρας, ήτις θα ετόλμα να μας αντιπράξη· και εάν αυτοί ούτοι οι γείτονες συνεννοούντο να συμμαχήσωσιν εναντίον ημών, θα ωφείλαμεν να τους αποκρούσωμεν δια γενικού πολέμου.

Η ασφαλεστέρα οδός της επιτυχίας εν τη πολιτική είναι η μυστικότης των επιχειρήσεων της. Ο λόγος του διπλωμάτου δεν οφείλει να συμφωνεί με τας πράξεις του.

Οφείλομεν να εξαναγκάζωμεν τας χριστιανικάς Κυβερνήσεις να ενεργώσι συμφώνως προς αυτό το σχέδιον, ο έχομεν εκθέσει ευρέως, και το οποίον προσεγγίζει ήδη εις το τέρμα. Η δημοσία γνώμη θα μας βοηθήση εις αυτό, αυτή η δημοσία γνώμη, ην η «μεγάλη δύναμις», δηλαδή ο Τύπος, έχει ήδη θέσει μυστικώς εντός των χειρών μας. Πράγματι, πλην εξαιρέσεων τίνων, ας τινας είναι περιττόν να λάβωμεν υπ' όψιν, ο Τύπος είναι εντελώς εις την εξουσίαν μας. Εν μια λέξει, δια να συγκεφαλαιώσωμεν το σύστημα μας προς υποταγήν των χριστιανικών Κυβερνήσεων της Ευρώπης, θα δείξωμεν εις μεν τον ένα την δύναμίν μας δι' αποπειρών, δηλαδή δία του τρόμου, εις όλους δε, εάν όλοι εξανίσταντο εναντίον μας, θα απαντήσωμεν δια των αμερικανικών, κινεζικών ή ίαπωνκών τηλεβόλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΠΕΡΙΛΗΨΗΣ: Διφορουμένη χρήσις του δικαστού. Οι συνεργάται του μασωνικού καθεστώτος. Ιδιαίτεραι σχολαί, εντελώς ιδιαιτέρα ανωτέρα ανατροφή. Οικονομολόγοι και εκατομμυριούχοι. Εις ποίους πρέπει να εμπιστευώμεθα τας υπευθύνους θέσεις εν τη Κυβερνήσει.

Οφείλομεν να οικειοποιηθώμεν όλα τα όργανα, άτινα οι αντίπαλοι μας θα ηδύναντο να μεταχειρισθώσιν εναντίον ημών· θα δεήση να εύρωμεν εις τας λεπτότητας της εικαστικής γλώσσης μίαν δικαιολογίαν δια τας περιπτώσεις, καθ' ας θα χρειασθή να απαγγείλωμεν αποφάσεις, αίτινες δυνατόν να φανώσι πάρα πολύ θρασείς και άδικοι, διότι ενδιαφέρει να εκφράζωμεν τας αποφάσεις ταύτας δια λέξεων, αίτινες να φαίνωνται ότι είναι ηθικά γνωμικά πολύ υψηλά,, έχοντα συγχρόνως νομικόν χαρακτήρα. Το πολίτευμα μας δέον να περιβάλλεται δι' όλων των δυνάμεων του πολιτισμού, εν τω μέσω των οποίων θα οφείλη να δρα. Θα περιστοιχίζηται υπό δημοσιογράφων, πεπειραμένων νομομαθών, διοικητών, διπλωματών και τέλος υπό ανθρώπων προπαρεσκευασμένων δια ειδικής ανωτέρας ανατροφής εις ειδικάς σχολάς. Οι άνθρωποι ούτοι θα γνωρίζωσιν όλα τα μυστικά της κοινωνικής υπάρξεως, θα γνωρίζωσιν όλας τας διαλέκτους, εσχηματισμένας εκ πολιτικών γραμμάτων και λέξεων, θα έχωσι γνώσιν όλων των αδυναμιών της ανθρωπινής φύσεως, όλων των ευαίσθητων χορδών της. επί των οποίων θα χρειασθή να ηξεύρωσι να παίζωσιν. Αι χορδαί αύται, είναι η πνευματική κατάστασις των Χριστιανών, αι τάσεις των, αι ελλείψεις των, αι κακίαι των και τα προτερήματα των, αι ταξικαί καταστάσεις των.

Εννοείται βεβαίως ότι αυτοί οι ευφυείς συνεργάται της Κυβερνήσεως μας δεν θα εκλέγωνται μεταξύ των Χριστιανών, οίτινες είναι συνηθισμένοι να κάμνωσι την διοικητικήν εργασίαν των χωρίς να μεριμνώσι περί της ωφελείας της. Οι διοικηταί των Χριστιανών υπογράφουσι τα έγγραφα χωρίς να τα αναγινώσκωσιν υπηρετούσιν εκ συμφέροντος ή εκ φιλοδοξίας.

Θα περιβάλλωμεν την Κυβέρνησίν μας δι' ενός ολοκλήρου κόσμου οικονομολόγων. Ιδού διατί αι οίκονομολογικαί επιστήμαι, αι σπουδαιότεραι, προς διαπαιδαγώγησιν των Ιουδαίων. Θα περιστοιχιζώμεθα υπό ολοκλήρου πλειάδος τραπεζιτών, βιομηχάνων, κεφαλαιούχων και προ παντός εκατομμυριούχων, διότι εν συνόλω τα πάντα θα αποφασίζωνται δι' αριθμών.

Επί τίνα χρόνον, μέχρι της στιγμής καθ' ην θα είναι ακίνδυνον πράγμα να εμπιστευώμεθα τας υπευθύνους θέσεις των Κρατών μας εις τους αδελφούς μας Ιουδαίους, θα τας εμπιστευώμεθα εις άτομα των οποίων το παρελθόν και ο χαρακτήρ να είναι τοιαύτα ώστε να υπάρχη μία άβυσσος μεταξύ αυτών και του λαού, εις ανθρώπους τοιούτους, ώστε εν περιπτώσει παρακοής εις τας διαταγάς μας να μη έχωσιν ούτοι άλλο τι να αναμένωσι παρά την καταδίκην ή την εξορίαν, ίνα ούτω υπερασπίζωσι τα συμφέροντα μας μέχρι τελευταίας αναπνοής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Εφαρμογή των μασωνικών αρχών επί τω σκοπώ μεταρρυθμίσεως της ανατροφής των λαών. Το μασωνικόν σύστημα. Η σπουδαιότης του αντισημιτισμού. Η δικτατορία του μασωνισμού. Ο τρόμος. Οι εξυπηρετούντες τον μασωνισμόν. Η «διανοούμενη» ισχύς και η «τυφλή» ισχύς των χριστιανικών βασιλείων. Κοινότης της εξουσίας με τον λαόν. Ο φιλελεύθερος δεσποτισμός. Υφαρπαγή της εκπαιδεύσεως και της ανατροφής. Διερμήνευσις των νόμων.

Εφαρμόζοντες τας αρχάς μας, προσέξατε εις τον χαρακτήρα του λαού, εν τω μέσω του οποίου θα ευρίσκεσθε και, θα δράτε· γενική και ομοιόμορφος εφαρμογή των αρχών τούτων προ της αναμορφώσεως της ανατροφής του λαού δεν δύναται να έχη επιτυχίαν. Εκ της συνετής αυτών εφαρμογής εντός δεκαετίας, ως θα ιδήτε, και ο μάλλον επίμονος χαρακτήρ θα μεταβληθή και θα έχωμεν ούτω ένα λαόν επί πλέον υπό την εξάρτησίν μας.

Όταν θα έλθη η βασιλεία μας, θ' αντικαταστήσωμεν το φιλελεύθερον σύνθημα μας - «Ελευθερία, Ισότης, Αδελφότης» - ουχί δι' άλλου τοιούτου, αλλά δια των ιδίων λέξεων ηρμένων εις την τάξιν των κατά ιδέας· θα είπωμεν «το δίκαιον εν τη Ελευθερία, το καθήκον της Ισότητος, το ιδεώδες της Αδελφότητας...». Θ' αρπάξωμεν τον ταύρον εκ των κεράτων... Πραγματικώς, έχομεν ήδη καταστρέψει όλας τας Κυβερνήσεις εκτός της ιδικής μας, μόλον ότι υπάρχουσιν ακόμη πολλαί τοιαύται δικαίω. Εν ταις ημέραις μας, εάν Κράτη τινά εγείρωσι διαμαρτυρίας εναντίον ημών, τούτο γίνεται προς το θεαθήναι και τη επιθυμία δε και διαταγή ημών. Διότι ο αντισημιτισμός των μας είναι αναγκαίος όπως κυβερνώμεν τους μιχρούς αδελφούς μας. Δεν θα σας εξηγήσω τούτο σαφέστερον, διότι η υπόθεσις αυτή έχει εξετααθή πλέον η άπαξ εν ταις συνελεύσεσιν ημών.

Πράγματι δεν υπάρχουν πλέον εμπόδια ενώπιον μας. Η ανωτάτη Κυβέρνησίς μας είναι υπό συνθήκας υπερνομικάς, ας τινας είναι συμπεφωνημένον να ονομάζωμεν δια μιας λέξεως δυνατής και παραστατικής : Δικτατορίαν. Δύναμαι να είπω εν συνειδήσει, ότι είμεθα νυν νομοθέται· εκδίδομεν τας αποφάσεις της δικαιοσύνης, καταδικάζομεν εις θάνατον και απονέμομεν χάριν, είμεθα όπως ο αρχηγός όλων των στρατών μας έφιπποι επί του ίππου του αρχιστρατήγου. Θα κυβερνήσωμεν δια χειρός στερεάς, διότι έχομεν να κάμωμεν με συντρίμματα ενός κόσμου, άλλοτε μεν ισχυρού, σήμερον δε υποτεταγμένου εις ημάς. Κρατούμεν εντός των χειρών μας υπέρμετρους φιλοδοξίας, ένθερμους απληστίας, ανηλεείς εκδικήσεις, μνησικάκους έχθρας.

Ημείς είμεθα εκείνοι εκ των οποίων προέρχεται ο τρόμος, όστις έχει το παν καταλάβει. Έχομεν εις την υπηρεσίαν μας ανθρώπους όλων των αρχών, όλων των δογμάτων· επανορθωτάς της μοναρχίας, δημαγωγούς, κοινωνιστάς, στασιαστάς και παντός είδους ουτοπιστάς· έχομεν ζεύξει όλον τον κόσμον εις την εργασίαν. Έκαστος εξ αυτών υποσκάπτει τα τελευταία λείψανα της εξουσίας, προσπαθεί να ανατρέψη παν ό,τι μένει ακόμη όρθιον. Όλα τα Κράτη υποφέρουσιν εκ των τοιούτων ραδιουργιών, ζητούσι την γαλήνην, είναι έτοιμα όπως θυσιάσωσι το παν δια την ειρήνην αλλά δεν θα τοις δώσωμεν την ειρήνην εφόσον δεν θ' αναγνωρίσωσί την υπερτάτην Κυβέρνησίν μας φανερά και με ταπείνωσιν.

Ο λαός ήρχισε να κραυγάζη, ότι είναι αναγκαίον να λύσωμεν το κοινωνικόν ζήτημα δια διεθνούς συνεννοήσεως. Η διαίρεσις του λαού εις κόμματα τους έχει φέρει όλους εις την διάθεσίν μας, διότι ίνα υποστηρίξη τις μίαν πάλην συναγωνισμού, χρειάζεται χρήμα, το δε χρήμα ευρίσκεται όλον εις χείρας μας.

Θα ηδυνάμεθα να φοβώμεθα την συμμαχίαν της διανοουμένης ισχύος των βασιλευόντων προσώπων με την τυφλήν ισχύν του λαού, αλλ' έχομεν λάβει όλα τα δυνατά μέτρα εναντίον τοιούτου ενδεχομένου. Μεταξύ των δύο τούτων δυνάμεων ανηγείραμεν τείχος, δηλαδή αμοιβαίον τρόμον. Τοιουτοτρόπως δε η τυφλή ισχύς του λάου μένει στήριγμα μας και ημείς μόνοι νυν την οδηγώμεν· θα δυνάμεθα να την διευθύνωμεν ασφαλώς προς τον σκοπόν μας.

Ίνα δε η χειρ του τυφλού πλήθους μη δύναται να τραβηχθή από την διεύθυνσίν μας, οφείλομεν από καιρού εις καιρόν να τιθέμεθα εις άμεσον επικοινωνίαν με αυτόν, εάν μη προσωπικώς, τουλάχιστον δια των πρακτόρων αδελφών μας. Όταν θα είμεθα εξουσία

ανεγνωρισμένη, θα συνομιλήσωμεν μόνοι μας με τον λαόν εις τας δημοσίας πλατείας, ίνα τον πληροφορήσωμεν περί των πολιτικών ζητημάτων υπό την έννοιαν ήτις θα μας είναι αναγκαία.

Πως να ελεγξη τις παν ό,τι τον διδάσκουσιν εις τα σχολεία των χωρίων; Εκείνο όπερ θα είπη ο αντιπρόσωπος της Κυβερνήσεως ή αυτό τούτο το βασιλεύον πρόσωπον, δεν δύναται να μη γνωσθή αμέσως εις όλον το Κράτος, διότι θα διαδοθή πάραυτα δια της φωνής του λαού. Ίνα μη καταστρέψωμεν πρωίμως τα διδασκαλεία των χριστιανών, εγγίσαμεν ταύτα δια σοφής χειρός, επήραμεν εις χείρας μας τα ελατήρια του μηχανισμού των. Τα ελατήρια ταύτα ήσαν διατεθειμένα εις αυστηράν μεν αλλ' ακριβή τάξιν, ην έχομεν αντικαταστήσει δι' ενός ατάκτου συστήματος. Εθέσαμεν χείρα εις την δικαιοσύνην, εις τας εκλογάς, εις τον τύπον, εις την ατομικήν ελευθερίαν, και προ παντός εις την εκπαίδευσιν και την ανατροφήν, αίτινες είναι οι ακρογωνιαίοι λίθοι της ελευθέρας υπάρξεως.

Έχομεν αποκτηνώσει και διαφθείρει την χριστιανικήν νεολαίαν δι' ανατροφή ς, βασιζόμενης επί αρχών και θεωριών ψευδών, ως γνωρίζομεν, αλλ' αι οποίαι ενεπνεύσθησαν υφ' ημών.

Επί των υφισταμένων νόμων, χωρίς να τους μεταβάλωμεν ουσιωδώς, αλλά μεταμορφώνοντες μόνον αυτούς δι' αντιφατικών ερμηνειών, επιτύχομεν τεράστια αποτελέσματα. Τα αποτελέσματα ταύτα εξεδηλώθησαν κατ' αρχάς εις το ότι τα σχόλια έχουσιν υποκρύψει τους νόμους και μετά ταύτα τους έχουσιν εντελώς καλύψει από τους οφθαλμούς των Κυβερνήσεων, μη δυναμένων ούτω να εννοήσωσι τίποτε εις μίαν τόσον περιπεπλεγμένην νομοθεσίαν.

Εκ τούτου η θεωρία του δικαστηρίου της συνειδήσεως. Φοβείσθε ένοπλον εξέγερσιν του κόσμου εναντίον μας, εάν ούτος αντιληφθή ενωρίτερον περί τίνος πρόκειται, αλλά, δια την περίπτωσιν ταύτην, έχομεν εις τας χώρας της Δύσεως σύστημα τόσον τρομερόν, ώστε και αι θαρραλεώτεραι ψυχαι να τρέμωσιν· εντός ολίγου αι οργανώσεις μας θα έχωσιν εγκατασταθή εις όλας τας πρωτεύουσας, έτοιμοι ν' ανατινάξωσιν οιονδήποτε κρατικόν συγκρότημα εναντίον μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Η δύναμις των πραγμάτων εν τη πολιτική. Η μεγαλοφυΐα της ποταπότητος. Τι υπόσχεται το μασωνικόν πραξικόπημα. Η καθολική ψηφοφορία. Η αυτοεκτίμησις. Οι αρχηγοί των μασώνων. Ο μεγαλοφυής οδηγός του μασωνισμού. Αι οργανώσεις των και η λειτουργία των. Το δηλητήριον της φιλελευθερίας. Το σύνταγμα είναι η σχολή των κομματικών διχονοιών. Η δημοκρατική χρονολογία. Οι Πρόεδροι είναι τα δημιουργήματα του μασωνισμού. Ευθύνη των Προέδρων. Ο «Παναμάς». Ο ρόλος της Βουλής και του Προέδρου. Ο μασωνισμός είναι νομοθετική δύναμις. Το νέον δημοκρατικόν πολίτευμα. Μετάβασις εις μασωνικήν «μοναρχίαν». Η εποχή της ανακηρύξεως του «Παγκοσμίου Βασιλέως». Εγκεντρισμός ασθενειών και άλλων κακών του μασωνισμού.

Επαναλαμβάνω σήμερον ό,τι ήδη είπον, παρακαλώ δε να το ενθυμηθήτε, ότι δηλονότι αι Κυβερνήσεις και οι λαοί δεν βλέπουσι παρά την εξωτερικήν επιφάνειαν των πραγμάτων. Και πως θα διηυκρίνιζον την ενδόμυχον έννοιαν αυτών αφού οι αντιπρόσωποι των δεν σκέπτονται άλλο παρά να διασκεδάζωσιν; Ενδιαφέρει πολύ δια την πολιτικήν μας να γνωρίζωμεν την λεπτομέρειαν ταύτην. Θα μας βοηθήση όταν θα μεταβώμεν εις την συζήτησιν της διαιρέσεως της εξουσίας, της ελευθερίας του λόγου, του τύπου, της ελευθερίας της συνειδήσεως, του δικαιώματος του συνεταιρίζεσθαι, της ισότητος ενώπιον του νόμου, του απαραβίαστου της ιδιοκτησίας, του ασύλου της κατοικίας, των φόρων και της αναδρομικής ισχύος των νόμων. Όλα αυτά τα ζητήματα είναι τοιαύτα ώστε δεν πρέπει ποτέ να τα θίγωμεν κατ' ευθείαν και φανερά ενώπιον του λαού. Εις ας περιστάσεις είναι αναγκαίον να τα θίγωμεν, δεν πρέπει να τα απαριθμώ μεν, αλλά να κηρύττωμεν ολοκληρωτικώς, ότι αι αρχαί του νεωτέρου δικαίου αναγνωρίζονται υφ' ημών. Η σπουδαιότης της αποσιωπήσεως ταύτης συνίσταται εις τούτο, ότι μία αρχή, ήτις δεν κατονομάζεται, μας αφήνει την ελευθερίαν ν' αποκλείωμεν εξ αυτής τούτο ή εκείνο χωρίς να το αντιλαμβάνεται ο κόσμος, ενώ εάν τα απηριθμώμεν, θα εχρειάζετο ίνα τα παραδεχθώμεν άνευ επιφυλάξεως.

Ο λαός έχει ιδιαιτέραν αγάπην και μεγάλην εκτίμησιν προς τας πολιτικάς ευφυΐας και χαρακτηρίζει όλας τας βιαίας πράξεις των δια των εκφράσεων: «δεν είναι ηθικόν, δεν είναι καθόλου ηθικόν, αλλ' είναι ευφυέστατον!.., είναι παιγνίδιον κακόηθες κατ' ουσίαν, αλλά καλά παιγμένο!»

Σκοπεύομεν να ελκύσωμεν όλα τα έθνη εις την κατασκευήν νέου επί στερεών θεμελίων κτιρίου, του οποίου έχομεν προβλέψει το σχέδιον. Ιδού διατί μας χρειάζεται προ παντός το θράσος αυτό και η τοιαύτη πνευματική ισχύς, αίτινες εν τω προσώπω των οργάνων μας τούτων θα συντελέσωσιν εις το να συντρίψωσι παν εμπόδιον εν τη πορεία μας. Πραγματοποιούμενου του πραξικοπήματος μας θα είπωμεν εις τας λαϊκάς μάζας «όλα πήγαιναν απελπιστικά, όλοι οι άνθρωποι υπέφεραν υπέρ τας δυνάμεις των. Συντρίβομεν λοιπόν και αφανίζομεν τα αίτια της δυστυχίας σας, δηλ. τας εθνότητας, τα σύνορα, τα διάφορα νομίσματα. Αναμφιβόλως σας αφήνομεν ελευθέρους να μας δηλώσητε υπακοήν. Δύνασθε όμως εν επιγνώσει και δεδικαιολογημένως να κάμετε τούτο πριν ή δοκιμάσητε αυτό το οποίον σας προσφέραμεν; Τότε οι λαοί συνασπιζόμενοι θα μας σηκώσουν εν θριάμβω ελαυνόμενοι από ενθουσιώδεις ελπίδας και πεποιθήσεις.

Το καθολικόν δικαίωμα της ψήφου όπερ εξεμεταλλεύθημεν δια την επικράτησίν μας και προς ο έχομεν συνηθίσει τους λαούς δια της μεθόδου των συλλογικών οργανώσεων και συνεννοήσεων, θα συντέλεση δι' υστάτην φοράν εις το να εκδηλωθή ομόφωνος υπό της ανθρωπότητος η επιθυμία να μας γνωρίση εκ του πλησίον πριν ή μας κρίνη.

Προς τούτο ανάγκη να επιβάλωμεν την καθολικήν ψηφοφορίαν άνευ διακρίσεως τάξεων και άνευ απογραφής εκλογέων, να επιτευχθή η απόλυτος πλειοψηφία, ήτις είναι ανέφικτος εν αντιθέτω περιπτώσει. Δίδοντες κατά τοιούτον τρόπον εις πάντα άνθρωπον την επίγνωσιν της προσωπικής του αξίας, θ' αφανίσωμεν την επικράτησιν του χριστιανικού κόσμου και των πρωτείων του και δεν θ' αφήσωμεν να παραχθώσι αι διακρίσεις, τας οποίας αι μάζαι, παρ' ημών καθοδηγούμεναι, θ' αγνοήσωσιν απολύτως· το πλήθος θα ακούση μόνον ημάς, οι οποίοι θ' ανταμείψωμεν την υπακοήν και αφοσίωσίν του. Κατ' αυτόν τον τρόπον αι λαϊκαί μαζαι θα γίνωσι τυφλή ακατανίκητος δύναμις,

μη δυναμένη να κινηθή εν ουδεμία περιπτώσει άνευ της καθοδηγήσεως της υπό των πρακτόρων μας, δι’ ων θ’ αντικαταστήσωμεν τους άχρι τότε Κυβερνήτας των. Θα υποταχθή τυφλώς εις το πολίτευμα μας τούτο, διότι θα γνωρίζη ότι από τους νέους αυτούς αρχηγούς μας θα εξαρτάται παν κέρδος, παν όφελος, παν αγαθόν.

Εν σύστημα κυβερνήσεως δέον να προέλθη και να δοθή εντελώς έτοιμον από μίαν μόνον κεφαλήν, διότι θα παρουσίαζεν ασυναρτησίας, εάν πολλά πνεύματα διενέμοντο προς, άλληλα το έργον της συντάξεως του. Και δια τούτο θα γνωρίζωμεν εν σχέδιον εκτελέσεως, χωρίς να το συζητώμεν, ίνα μη καταστρέψωμεν την μεγαλειώδη μορφήν του, την σύνδεσιν των μερών του, την πρακτικήν δύναμιν και την μυστικήν σημασίαν εκάστου των σημείων του. Εάν η καθολική ψήφος το συζητήση και το μεταρρυθμίση, θα κρατήση τα ίχνη όλων των ψευδών αντιλήψεων των πνευμάτων, άτινα δεν θα έχωσι κατανοήσει το βάθος και την σύνδεσιν των σκοπών. Πρέπει τα σχέδια μας να είναι ισχυρά και καλώς επινοημένα. Και δια τούτο δεν οφείλομεν να ρίψωμεν την μεγαλειώδη εργασίαν του αρχηγού μας εις τους πόδας των μαζών, ούτε καν να την εμπιστευθώμεν έστω και εις περιωρισμένον κύκλον.

Τα σχέδια ταύτα δεν θ’ ανατρέψωσιν επί του παρόντος τας νεωτέρας κοινωνίας, θα μεταβάλωσι μόνον την οικονομικήν υπόστασιν των και επομένως όλην την ανάπτυξιν αυτών, ήτις θα προσαρμοσθή τοιουτοτρόπως προς τα σχέδια μας.

Τα ίδια πράγματα σχεδόν υφίστανται εις όλας τας χώρας, αλλ’ υπό διάφορα ονόματα. Η αντιπροσωπεία, τα Υπουργεία, η Γερουσία, το Συμβούλιον της Επικρατείας, το Νομοθετικόν Σώμα και το Εκτελεστικόν Σώμα. Δεν έχω ανάγκην να σας εξηγήσω τον μηχανισμόν των σχέσεων των υπηρεσιών τούτων μεταξύ των, διότι αυτό σας είναι πολύ γνωστόν· παρατηρήσατε μόνον ότι εκάστη των υπηρεσιών αυτών αφορά λειτουργίαν σοβαράν του Κράτους, και σας παρακαλώ να παρατηρήσετε προσέτι, ότι την λειτουργίαν και ουχί την υπηρεσίαν ονομάζουσι σπουδαίαν. Λοιπόν, δεν είναι σπουδαίαι αι υπηρεσίαι, αλλ’ αι λειτουργίαι των. Αι υπηρεσίαι διενεμήθησαν προς αλλήλας όλας τας λειτουργίας της Κυβερνήσεως. Διοικητική λειτουργία, Νομοθετική λειτουργία, Εκτελεστική λειτουργία. Δια τούτο δε αύται δρώσιν εν τω οργανισμώ του Κράτους όπως τα όργανα εν τω ανθρωπίνω σώματι. Εάν βλάψωμεν εν μέρος της μηχανής του Κράτους, το Κράτος θα ασθενήση, όπως το ανθρώπινον σώμα, και θα αποθάνη.

Αφ’ ότου έχωμεν εισαγάγει εν τω οργανισμώ του Κράτους το δηλητήριον της φιλελευθερίας, όλη η πολιτική του σύστασις έχει μεταβληθή. Τα Κράτη πάσχουσιν από θανάσιμον ασθένειαν την αποσύνθεσιν του αίματος· δεν υπολείπεται πλέον παρά να περιμένωμεν το τέλος της αγωνίας των.

Εκ της φιλελευθερίας εγεννήθησαν αι συνταγματικαί Κυβερνήσεις, αίτινες αντικατέστησαν δια τους Χριστιανούς την σωτήριον Μοναρχίαν, και το Σύνταγμα, όπως καλώς γνωρίζετε, δεν είναι άλλο τι παρά μία σχολή διαφωνιών, διχονοιών, συζητήσεων, διχογνωμιών, ολέθριων προστριβών των κομμάτων· εν μια λέξει, είναι η σχολή παντός ό,τι κάμνει εν Κράτος να χάση την οντότητα του και την ατομικότητα του. Το βήμα, όπως και ο τύπος, έχει καταδικάσει τους βασιλείς εις την αδράνειαν και την αδυναμίαν· τους έχει καταστήσει δι’ αυτού του τρόπου, ήκιστα χρησίμους, ανωφελείς, και τούτο εξηγεί διατί έχουσιν ανατραπή. Η εγκατάστασις της Δημοκρατίας καθίσταται τότε δυνατή. Αντικαθιστώμεν τον βασιλεύοντα δια μιας γελοίας Κυβερνήσεως, δι’ ενός προέδρου, λαμβανομένου εκ του πλήθους, από το μέσον των δημιουργημάτων μας, των αιχμαλώτων μας. Το σημείον αυτό αποτέλει το θεμέλιον της υπονόμου, ην είχομεν ανοίξει από τους πόδας του λάου των Χαστιανών, η μάλλον των χριστιανικών Εθνών.

Εις προσεχές μέλλον θα δημιουργήσωσι την ευθύνην των προέδρων.

Τότε θα διαπράξωμεν χωρίς να στενοχωρηθώμεν τα γεγονότα, δι’ α, το απρόσωπον δημιούργημα μας ενδιαφέρει, θα δώση λόγον. Τι μας ενδιαφέρει αν αι τάξεις εκείνων, οίτινες αποβλέπουσιν εις την εξουσίαν, γίνονται αραιότεραι, αν συμβαίνωσιν, ελλείψει Προέδρων, στενοχωρίαι ικαναί να παραλύσωσι εντελώς την χωράν;... Ίνα επιτύχωμεν το αποτέλεσμα τούτο, θα συντελέσωμεν εις την εκλογήν Προέδρων, οι οποίοι έχουν εις το παρελθόν των κεκρυμμένην τινά ηθικήν πληγήν, «Παναμάν» τινα. Ο φόβος των αποκαλύψεων, η επιθυμία η ιδιάζουσα εις έκαστον άνθρωπον ανελθόντα εις την εξουσίαν του να διατήρηση τα προνόμια του, τας ωφελείας και τας τιμάς, τας ανήκουσας εις την θέσιν του, θα καταστήσωσι τους Προέδρους τυφλούς εκτελεστάς των διαταγών μας. Η Βουλή θα καλύψη, θα υπερασπίση, θα εκλέξη τους Προέδρους, αλλ’ ημείς θ’ αποσύρωμεν

από αυτήν το δικαίωμα του να προτείνη νόμους ή να τους μεταβάλλη· το δικαίωμα τούτο θα απονεμηθή εις τον υπεύθυνον Πρόεδρον, όστις θα είναι εν παίγνιον μεταξύ των χειρών μας.

Η εξουσία της Κυβερνήσεως θ' αποβή αναμφιβόλως στόχος όλων των επιθέσεων. Θα δώσωμεν εις αυτήν, όπως υπερασπισθή, το δικαίωμα να κάμη έκκλησιν εις λαϊκόν δημοψήφισμα με προεξησφαλισμένην την πλειοψηφίαν, ήτις θα είναι πάντοτε τυφλή θεραπαινίς των σχεδίων μας. Θα δώσωμεν προς τούτοις, εις τον Πρόεδρον το δικαίωμα να κηρύττη τον πόλεμον. Θα δικαιολογήσωμεν δε τούτο λέγοντες ότι ο Πρόεδρος, ως αρχηγός όλου του στρατού της χώρας, οφείλει να έχη το δικαίωμα αυτό εις την διάθεσιν του, να υπερασπίζη το νέον δημοκρατικόν πολίτευμα, του οποίου είναι υπεύθυνος εκπρόσωπος.

Υπό τους όρους τούτους, ο Αρχηγός του αδύτου θα είναι εις χείρας μας και κανείς εκτός ημών δεν θα διευθύνη πλέον την νομοθετικήν δύναμιν.

Θ' αποσύρωμεν, επί πλέον, από την Βουλήν, εισάγοντες το νέον δημοκρατικόν πολίτευμα, το δικαίωμα επερωτήσεως υπό το πρόσχημα να περισώσωμεν το πολιτικόν μυστικόν. Θα περιορίσωμεν, δια του νέου πολιτεύματος, τον αριθμόν των αντιπροσώπων εις το ελάχιστον όριον, πράγμα το οποίον θα έχη ως αποτέλεσμα να ελαττώση τόσον τα πολιτικά πάθη, όσον και το πάθος προς την πολιτικήν. Εάν, παρά πάσαν προσδοκίαν, τοιαύτα πάθη διεγείρωνται και εν τω μικρώ τούτω αριθμώ των αντιπροσώπων, θα καταργήσωμεν τον θεσμόν δια μιας εκκλήσεως προς την πλειοψηφίαν του λάου.

Εκ του Προέδρου θα εξαρτάται ο διορισμός των Προέδρων και αντιπροέδρων της Βουλής και της Γερουσίας. Αντί των διαρκών κοινοβουλευτικών συνεδριάσεων, θα περιορίσωμεν τας συνεδρίας των Κοινοβουλίων εις τινας μήνας. Προς τούτοις δε, ο Πρόεδρος, ως αρχηγός της εκτελεστικής εξουσίας, θα έχη το δικαίωμα να συγκαλή ή να διαλύη το Κοινοβούλιον, και, εν περιπτώσει διαλύσεως, να αναβάλη τον χρόνον νέας συγκλήσεως. Αλλ' ίνα αι συνέπειαι όλων αυτών των πράξεων, πραγματικώς παρανόμων, μη επιπέσωσιν επί της παρ' ημών δοθείσης εις τον Πρόεδρον ευθύνης, πράγμα όπερ θα παρέβλαπτε τα σχέδια μας, θα υποβάλωμεν εις τους Υπουργούς και εις τους περί τον Πρόεδρον την ιδέαν να προβαίνωσιν εις ταύτα παρά τας διαθέσεις του δια των ίδιων αυτών μέσων· τοιουτοτρόπως θα είναι αυτοί υπεύθυνοι αντ' αυτού... Συμβουλεύομεν να εμπιστευώμεθα αυτόν τον ρόλον προ πάντων εις την Γερουσίαν, εις το Συμβούλιον της Επικρατείας, εις το Υπουργικόν Συμβούλιον μάλλον παρά εις εν άτομον.

Ο Πρόεδρος θα ερμηνεύη εκάστοτε κατά τας υποδείξεις και επιθυμίας μας τους υφισταμένους νόμους, θα τους επικυρώνη, όταν ημείς θα του υποδεικνύωμεν την τοιαύτην ανάγκην· θα έχη το δικαίωμα να προτείνη προσωρινούς νόμους (Νομοθετικά Διατάγματα) και ακόμη μεταβολήν του πολιτεύματος, υπό το πρόσχημα του υπέρτατου καλού του Κράτους.

Τα μέτρα ταύτα θα μας δώσωσι το μέσον να καταστρέψωμεν ολίγον κατ' ολίγον, βήμα προς βήμα, παν ό,τι κατ' αρχάς, κατά την υφ' ημών ανάληψιν της εξουσίας, θα έχωμεν αναγκασθή να εισαγάγωμεν εις τα πολιτεύματα των Κρατών θα μεταβώμεν τοιουτοτρόπως ανεπαισθήτως εις την κατάργησιν πάσης συνταγματικότητας, όταν θα έχη έλθει ο χρόνος να συγκεντρώσωμεν όλας τας Κυβερνήσεις υπό την Μοναρχίαν μας.

Η αναγνώρισις της Μοναρχίας μας δύναται ενδεχομένως να απέλθη προ της καταργήσεως του Συντάγματος, αν οι λαοί, απηυδισμένοι εκ των αταξιών και της κουφότητας των κυβερνητικών των, ανακράξωσιν: «Εκδιώξατε τους και δώσατε μας γενικόν βασιλέα, όστις να δύναται να μας συνενώση και να καταστρέψη τα αίτια των διαφωνιών μας, τα σύνορα των εθνών, τας θρησκείας, τους υπολογισμούς των Κρατών, βασιλέα, ο οποίος να μας έξασφαλίση την ειρήνην και την ανάπαυσιν, ας δεν δυνάμεθα ν' απολαύσωμεν δια των Κυβερνητών μας και των αντιπροσώπων μας».

Γνωρίζετε πολύ καλά και σεις οι ίδιοι ότι, ίνα καταστήσωμεν δυνατάς τοιαύτας επιθυμίας, πρέπει να διαταράττωμεν διαρκώς εις όλας τας χώρας τας σχέσεις του λάου και της Κυβερνήσεως, να κουράζωμεν όλον τον κόσμον δια του χωρισμού, της έχθρας, του μίσους και δη δια του μαρτυρίου της πείνης, του εμβολιασμού των ασθενειών, της αθλιότητος, ίνα ούτω οι Χριστιανοί μη βλέπωσιν άλλην σωτηρίαν ή την προσφυγήν εις την πλήρη και ολοκληρωτικήν ηγεμονίαν μας.

Εάν δώσωμεν εις τους λαούς τον χρόνον ν' αναπνεύσωσιν, η ευνοϊκή στιγμή δεν θα φθάση ίσως ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Το πρόγραμμα του νέου Πολιτεύματος. Λεπτομέρειαι τινές του προτεινομένου Πραξικοπήματος. Οι Χριστιανοί είναι πρόβατα. Ο μυστικός μασωνισμός και αι στοαί του της «επιφανείας».

Το Συμβούλιον της Επικρατείας θα είναι έτοιμον, ίνα καθορίση την εξουσίαν της Κυβερνήσεως. Υπό την εμφάνισιν του ως νομοθετικού σώματος θα χρησιμεύση εν τη πραγματικότητι, ως σώμα καταρτισμού των νόμων και των διαταγμάτων του Κυβερνήτου.

Ιδού λοιπόν το πρόγραμμα της νέας εγκαταστάσεως την οποίαν παρασκευάζομεν. Θα δημιουργήσωμεν τον νόμον, το δίκαιον και το δικαστήριον: 1) υπό τύπον προτάσεων εις το νομοθετικόν σώμα· 2) δια διαταγμάτων του Προέδρου υπό τύπον γενικών διατάξεων, δια πράξεων της Γερουσίας και αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας υπό τύπον υπουργικών διαταγών 3) εν περιπτώσει καθ' ην τούτο θα εκρίνετο επίκαιρον, υπό τύπον πραξικοπήματος. Ήδη οπότε έχομεν περίπου καθορίσει αυτόν τον τρόπον του ενεργείν (modus agenti), ας ασχοληθώμεν με την λεπτομέρειαν των μέτρων, άτινα θα μας χρησιμεύσωσιν εις το να περατώσωμεν τον μετασχηματισμών του Κράτους υπό την έννοιαν την οποίαν έχομεν είπει. Εννοώ δια τούτου την ελευθερίαν του τύπου, το δικαίωμα του συνεταιρίζεσθαι, την ελευθερίαν της συνειδήσεως, την αρχήν του εκλέγεσθαι και πλείστα άλλα πράγματα, άτινα είναι ανάγκη να εξαφανισθώσιν εκ του ανθρωπίνου καταλόγου ή να μεταβληθώσι ριζικώς ευθύς άμα ως το νέον Σύνταγμα θα έχη προκηρυχθη. Μόνον κατά την στιγμήν αυτήν θα μας είναι δυνατόν να εκδώσωμεν όλας τας διαταγάς μας με μιας. Μετά ταύτα πάσα επαισθητή μεταβολή θα είναι επικίνδυνος και ιδού διατί:

Εάν η μεταβολή αυτή ενεργηθή με πολύ δριμείαν αυστηρότητα, δύναται να συνεπιφέρη απελπισίαν, προκαλουμένην υπό του φόβου νέων μεταβολών της αυτής φύσεως· εάν απεναντίας εκτελεσθή υπό την έννοιαν μεταγενεστέρων ωφελειών, ο κόσμος θα είπη ότι ημείς ανεγνωρίσαμεν τα σφάλματα μας και τούτο θα εξασθενήση την αίγλην του αλάνθαστου της νέας εξουσίας, ή θα ειπή, ότι εφοβήθημεν και αναγκαζόμεθα να κάμωμεν παραχωρήσεις, δι' ας κανείς δεν θα μας ευχαριστήση, διότι θα νομίσωσιν αυτάς ως επιβαλλομένας... Αμφότερα ταύτα θα παρέβλαπτον το γόητρον του νέου Συντάγματος. Θέλομεν, ίνα κατά την ημέραν της προκηρύξεως του, οπότε οι λαοί θα είναι κατάπληκτοι εκ του πραξικοπήματος, όταν θα διατελώσιν ακόμη εν τω τρόμω και εν τη παραζάλη, θέλομεν ίνα κατ' εκείνην ακριβώς την στιγμήν αναγνωρίσωσιν ότι είμεθα τόσον ισχυροί, τόσον άτρωτοι, τόσον δυνατοί, ώστε εν ουδεμία περιπτώσει θα τους λάβωμεν ποτέ υπ' όψιν, ότι όχι μόνον δεν θα δώσωμεν καμμίαν προσοχήν εις τας γνώμας των και εις τας επιθυμίας των, αλλ' ότι είμεθα και εις θέσιν να καταστείλωμεν, μετ' απολύτου εξουσίας, πάσαν έκφρασιν, πάσαν εκδήλωσιν των επιθυμιών τούτων και γνωμών· ότι εγενόμεθα κύριοι, δια μιας, παντός ό,τι μας ήτο αναγκαίον και ότι δεν θα μοιράσωμεν, εν ουδεμία περιπτώσει, την εξουσίαν μας με αυτούς.

Τότε θα κλείσωσι τους οφθαλμούς και θ' αναμένωσι τα συμβησόμενα.

Οι Χριστιανοί είναι ποίμνιον προβάτων και ημείς είμεθα δι' αυτούς λύκοι. Ηξεύρετε δε τι συμβαίνει εις τα πρόβατα όταν οι λύκοι εισδύσωσιν εις την μάνδραν των.

Θα κλείσωσι πάλιν τους οφθαλμούς επί όλων των πραγμάτων, διότι θα τοις υποσχεθώμεν να τοις αποδώσωμεν όλας τας αφαιρεθείσας ελευθερίας, όταν οι εχθροί της ειρήνης θα καταπραϋνθώσι και τα κόμματα θα περιέλθωσιν εις αχρηστίαν.

Περιττόν να είπωμεν ότι πολύν χρόνον θα περιμείνωσι την επιστροφήν ταύτην προς το παρελθόν...

Διατί να επινοήσωμεν και να εμπνεύσωμεν εις τους Χριστιανούς όλην αυτήν την πολιτικήν, χωρίς να τοις δώσωμεν τα μέσα να την κατανοήσωσι; διατί άλλο, παρά δια να επιτύχωμεν κρυφίως εκείνο όπερ η διεσπαρμένη γενεά μας δεν ηδύνατο να επιτυχή απ' ευθείας.

Τούτο εχρησίμευσεν ως βάσις εις την υφ' ημών διοργάνωσιν του μυστικού μασωνισμού, ον ο κόσμος δεν γνωρίζει και του οποίου τους σκοπούς ούτε καν υποπτεύονται οι ηλίθιοι χριστιανοί, οι προσελκυόμενοι υφ' ημών εις την ορατήν στρατιάν των στοών, ίνα παραπλανήσωμεν τα βλέμματα των αδελφών των.

Ο θεός έχει δώσει εις ημάς, τον περιούσιον λαόν του, την διασποράν, και, εν ταύτη τη αδυναμία της γενεάς μας ευρέθη η ισχύς μας, ήτις μας έχει οδηγήσει σήμερον έως εις το κατώφλιον της παγκοσμίου κυριαρχίας.

Ολίγα πράγματα μας υπολείπονται ίνα ιδρύσωμεν την Κυβέρνησίν μας επί των στερεών τούτων βάσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Μασωνική ερμηνεία της λέξεως «ελευθερία». Το μέλλον του Τύπου εις το βασίλειον των Μασώνων. Ο έλεγχος του Τύπου, τα πρακτορεία των ανταποκριτών. Τι είναι πρόοδος κατά τους μασώνους. Η αλληλεγγύη των μασώνων εν τω συγχρόνω Τύπω. Εξέγερσις των επαρχιακών «κοινωνικών» απαιτήσεων. Το αλάνθαστον του νέου πολιτεύματος.

Την λέξιν «ελευθερία», την οποίαν δύναται τις να ερμηνεύση κατά διαφόρους τρόπους, ημείς θα την καθορίσωμεν ως έξης:

Η ελευθερία είναι το δικαίωμα του πράττειν ό,τι ο νόμος επιτρέπει. Τοιαύτη τότε ερμηνεία της λέξεως ταύτης θα κάμη, ώστε κάθε ελευθερία να είναι εις τας χείρας μας, διότι οι νόμοι θα καταστρέφωσιν ή θα δημιουργώσι παν ό,τι θα μας είναι ευάρεστον, συμφώνως προς το ανωτέρω εκτεθέν πρόγραμμα.

Έναντι του τύπου θα ενεργώμεν κατά τον εξής τρόπον. Ποίον ρόλον παίζει τώρα ο τύπος; Χρησιμεύει εις το να αναφλέγη τα πάθη ή εις το να συντηρή τους εγωισμούς των κομμάτων. Είναι μάταιος, άδικος, ψευδής, και το πλείστον των ανθρώπων δεν εννοεί καθόλου εις τι χρησιμεύει. Θα τον σαγματώσωμεν και θα του βάλωμεν ισχυρούς χαλινούς, θα κάμωμεν το αυτό και δια τα άλλα έντυπα έργα, διότι, εις τι θα μας εχρησίμευε το να απαλλαγώμεν από τον τύπον εάν επρόκειτο να χρησιμεύσωμεν ως στόχος των φυλλαδίων και των βιβλίων; Θα μεταβάλωμεν την δημοσιότητα, ήτις μας στοιχίζει ακριβά σήμερον, διότι χάρις εις αυτήν λογοκρίνωμεν τας εφημερίδας, ως πηγήν προσόδων υπέρ του Κράτους μας. Θα δημιουργήσωμεν ειδικόν φόρον επί του τύπου, θα απαιτώμεν εγγύησιν, δια την ίδρυσιν εφημερίδων ή τυπογραφείων. Ούτω θα προφυλάσσεται η Κυβέρνησίς μας από πάσαν επίθεσιν εκ μέρους του τύπου. Και επ' ευκαιρία θα επιβάλλωμεν άνευ οίκτου πρόστιμα. Χαρτόσημον, εγγυήσεις και πρόστιμα θα δίδωσι τεράστιον εισόδημα εις το Κράτος.

Είναι αληθές ότι οι εφημερίδες των κομμάτων θα ηδύναντο να είναι υπέρτεραι των χρηματικών απωλειών, θα τας παύωμεν ευθύς μετά την δευτέραν επίθεσιν. Κανείς δεν θα θίξη ατιμωρητί την αίγλην του κυβερνητικού μας αλανθάστου.

Το πρόσχημα της παύσεως εφημερίδος τινός θα είναι ότι το περί ου ο λόγος όργανον εξεγείρει τα πνεύματα άνευ αιτίου και άνευ λόγου. Σας παρακαλώ να σημειώσητε ότι μεταξύ εκείνων, οίτινες θα μας επιτίθενται, θα υπάρχουσι και όργανα δημιουργηθέντα υφ' ημών, αλλά ταύτα θα προσβάλλωσιν αποκλειστικώς σημεία, των οποίων ημείς θα επιθυμούμεν την μεταβολήν.

Τίποτε δεν θα κοινοποιείται εις το κοινόν άνευ του ελέγχου μας. Το αποτέλεσμα τούτο επετεύχθη ήδη εις τας ημέρας μας δια του γεγονότος, ότι όλαι αι ειδήσεις λαμβάνονται υπό πλείστων πρακτορείων, τα οποία τας συγκεντρώνουν από όλα τα μέρη του κόσμου. Τα πρακτορεία ταύτα θα είναι τότε εξ ολοκλήρου ιδικά μας και δεν θα δημοσιεύωσι, παρά ό,τι θα τοις επιτάσσομεν.

Εάν από τώρα ηδυνήθημεν να γίνωμεν κύριοι των σκέψεων των χριστιανικών κοινωνιών εις τοιούτον βαθμόν, ώστε σχεδόν όλοι οι άνθρωποι να αντιλαμβάνωνται τα παγκόσμια γεγονότα δια των χρωματιστών φακών των διοπτρών, τας οποίας θέτωμεν προ των οφθαλμών των, εάν από τώρα εις ουδέν Κράτος υπάρχουσι συρτάρια, τα οποία να μας αποκρύπτωσι τα υπό των Χριστιανών ανοήτως καλούμενα μυστικά του Κράτους, τι θα γίνη όταν ημείς θα είμεθα οι ανεγνωρισμένοι κύριοι του σύμπαντος εν τω προσώπω του παγκοσμίου βασιλέως ημών;

Όστις θα θελήση να γίνη εκδότης, βιβλιοθηκάριος ή τυπογράφος, θα υποχρεωθή να απόκτηση εν δίπλωμα, το οποίον εν περιπτώσει καθ' ην ο κάτοχος του θα καθίστατο ένοχος μιας οιασδήποτε κακής πράξεως, θα αφηρείτο αμέσως. Με τοιαύτα μέτρα το όργανον της σκέψεως θα καταστή εν μέσον αγωγής εις τας χείρας της Κυβερνήσεως μας, η οποία δεν θα επιτρέπη πλέον εις λαϊκάς μάζας να παρεκτρέπωνται επί των αγαθών της προόδου.

Τις εξ ημών αγνοεί ότι αυτά τα απατηλά αγαθά άγουσιν απ' ευθείας εις παράλογα όνειρα; Εκ των ονείρων τούτων γεννώνται αι αναρχικαί σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ αυτών και της εξουσίας, διότι η πρόοδος ή μάλλον η ιδέα της προόδου έχει δώσει την ιδέαν παντοειδών χειραφετήσεων χωρίς να ορίση τα όρια αυτών... Όλοι εκείνοι τους οποίους ονομάζομεν φιλελευθέρους είναι αναρχικοί, εάν μη εμπράκτως, τουλάχιστον κατά την σκέψιν. Έκαστος εξ αυτών επιδιώκει τας

φαντασιοπληξίας της ελευθερίας και καταλήγει εις την αναρχίαν, διαμαρτυρόμενος απλώς δια την ευχαρίστησιν του διαμαρτύρεσθαι.

Ας επανέλθωμεν εις τον τύπον. Θα πλήξωμεν τούτον όπως και παν έντυπον με δασμούς εις χαρτόσημα κατά φύλλον και με ενέχυρα. Τα βιβλία, κάτω των 30 φύλλων, θα φορολογώνται διπλασίως. Θα τα κατατάξωμεν εις την κατηγορίαν των φυλλαδίων, αφ' ενός ίνα ελαττώσωμεν τον αριθμόν των περιοδικών, άτινα είναι το χειρότερον των δηλητηρίων, αφ' ετέρου δε, ίνα υποχρεώσωμεν τους συγγραφείς να παράγωσι συγγράμματα τόσον μικρά, ώστε ολίγοι να τα αναγινώσκωσι και προ παντός λόγω της ακριβείας των. Τουναντίον δε ό,τι θα εκδίδωμεν ημείς οι ίδιοι προς πνευματικήν ωφέλειαν, εντός πλαισίου καθωρισμένου, θα είναι ευθηνόν και θα αναγινώσκηται από όλον τον κόσμον. Ο δασμός θα κατασιγάση την κενήν επιθυμίαν του γράφειν και ο φόβος της τιμωρίας θα θέση τους λογογράφους υπό την εξάρτησίν μας.

Εάν ευρεθώσι πρόσωπα επιθυμούντα να γράψωσιν εναντίον ημών, δεν θα ευρεθή ουδείς, όστις να εκτυπώση τα συγγράμματα των. Πριν παραδεχθή να εκτυπώση εν σύγγραμμα ο εκδότης ή ο τυπογράφος, θα υποχρεούται να πηγαίνει εις τας Αρχάς δια να επιτύχη την έγκρισιν προς τούτο. Κατ' αυτόν τον τρόπον θα γνωρίζωμεν εκ των προτέρων τας παγίδας, ας τινας μας στήνουσι και θα τας καταστρέφωμεν, δίδοντες εκ των προτέρων εξηγήσεις επί της διαπραγματευόμενης υποθέσεως.

Η φιλολογία και η δημοσιογραφία είναι αι δύο σπουδαιότεραι παιδαγωγικάι δυνάμεις, και δια τούτο η Κυβέρνησίς μας θα είναι ιδιοκτήτρια των περισσοτέρων εφημερίδων. Δι' αυτού του τρόπου η επιβλαβής επιρροή του ιδιωτικού τύπου θα εξουδετερούται και θ' αποκτήσωμεν μεγίστην επιρροήν επί της κοινής γνώμης. Εάν εγκρίνωμεν την έκδοσιν δέκα εφημερίδων, θα ιδρύσωμεν τριάκοντα ιδικάς μας και ούτω καθ' εξής.

Το κοινόν δεν θα υποπτευθή τι. Όλαι αι παρ' ημών εκδιδόμεναι εφημερίδες θα έχωσι κατ' επίφασιν τας πλέον αντιθέτους τάσεις και γνώμας, πράγμα το οποίον θα εμπνεύση την εις αυτάς εμπιστοσύνην και θα ελκύση προς ημάς τους αντιπάλους μας άνευ δυσπιστίας, θα πέσωσιν εις την παγίδα και θα καταστώσιν αβλαβείς.

Τα επισήμου χαρακτήρος όργανα θα είναι εις την πρώτην σειράν, θα επαγρυπνώσι πάντοτε επί των συμφερόντων μας, και δια τούτο η επιρροή των θα είναι μηδαμινή.

Εις δευτέραν γραμμήν θα έρχωνται τα ημιεπίσημα όργανα, των οποίων ο ρόλος θα είναι να προσελκύωσι τους αδιαφόρους και τους χλιαρούς.

Εις την τρίτην γραμμήν θα θέσωμεν την υποτιθεμένην αντιπολίτευσίν μας. Εν ελάχιστον όργανον θα είναι ο αντίπους των ιδεών μας. Οι αντίπαλοί μας θα εκλάβωσι τον ψευξοαντίπαλον μας τούτον ως σύμμαχόν των και θα μας αποκαλύψωσι το παιγνίδιόν των.

Αι εφημερίδες μας θα είναι όλων των αποχρώσεων. Αι μεν θα είναι αριστοκρατικαί, αι δε δημοκρατικαί, επαναστατικαί ή και αναρχικαί ακόμη, εφ' όσον εννοείται θα ζη το Σύνταγμα.

Θα έχουν, όπως ο Ινδός θεός Vichnou, εκατόν χείρας, εκάστη των οποίων θα επισπεύδη την μεταβολήν της κοινωνίας· αι χείρες αύται θα οδηγώσι την κοινήν γνώμην πρός την διεύθυνσιν, ήτις αρμόζει προς τους σκοπούς μας, διότι πάρα πολύ τεταραγμένος άνθρωπος χάνει την δύναμιν του λογικεύεσθαι και παραδίδεται ευκόλως εις την υποβολήν. Οι ηλίθιοι, οίτινες θα πιστεύωσιν ότι επαναλαμβάνωσι την γνώμην της εφημερίδος του κόμματος των, θα επαναλαμβάνωσιν απλώς την γνώμην μας ή την γνώμην, η οποία θα μας αρέσκη. Θα φαντάζωνται ότι ακολουθούσι το όργανον του κόμματος των και θα ακολουθώσιν εν τη πραγματικότητι την σημαίαν, την οποίαν θα υψώσωμεν δι' αυτούς.

Ίνα οδηγώμεν εις την κατεύθυνσιν ταύτην την στρατιάν των δημοσιογράφων μας, θα χρειασθή να διοργανώσωμεν το έργον τούτο με εντελώς ιδιαιτέραν φροντίδα. Υπό το όνομα «κεντρικόν γραφείον του τύπου» θα διοργανώσωμεν φιλολογικάς συγκεντρώσεις, εις τας οποίας οι πράκτορες μας θα δίδωσι, χωρίς κανείς να το αντιλαμβάνεται, το σύνθημα και τα σημεία. Τα όργανα μας, συζητούντα και καταπολεμούντα την πρωτοβουλίαν μας δι' ενός τρόπου επιπολαίου, χωρίς να φθάνωσιν εις το βάθος των πραγμάτων, θα έχωσι, μίαν ματαίαν πολεμικήν κατά των επισήμων εφημερίδων και τούτο δια να μας δίδωσι την αφορμήν να εκφραζώμεθα σαφέστερον παρ' όσον θα ηδυνάμεθα να κάμωμεν ταύτα κατά τας πρώτας επισήμους δηλώσεις μας.

Αι επιθέσεις αύται θα παίζωσι προσέτι και τον εξής ρόλον· ότι οι υπήκοοι μας θα πιστεύωσιν ότι είναι βέβαιοι, ότι δύνανται να ομιλώσιν ελευθέρως· τούτο θα επιτρέψη αφ' ετέρου εις τους

πράκτορας μας να λέγωσι και να διαβεβαιώσιν ότι τα όργανα, άτινα κηρύσσονται εναντίον ημών δεν κάμνουσιν άλλο τι παρά να φλυαρώσιν, εφ' όσον δεν ευρίσκουσι πραγματικά επιχειρήματα, ίνα ανασκευάσωσι σοβαρώς τα μέτρα μας.

Οι μη αντιληπτοί από την κοινήν γνώμην, αλλ' ασφαλείς ούτοι τρόποι, θα επισύρωσι βεβαίως προς ημάς την προσοχήν και εμπιστοσύνην του κοινού. Χάρις εις τους τρόπους τούτους, θα διεγείρωμεν ή θα καταπραΰνωμεν, αναλόγως των περιστάσεων, τα πνεύματα εις τα πολιτικά ζητήματα, πείθοντες ή αποπλανώντες αυτά, σημειούντες οτέ μεν την αλήθειαν, οτέ δε το ψεύδος, επιβεβαιούντες τα γεγονότα ή αμφισβητούντες αυτά, αναλόγως της εντυπώσεως ην προκαλούσιν εις το κοινόν, ψηλαφούντες πάντοτε συνετώς το έδαφος, πριν ή θέσωμεν εις αυτό τον πόδα... Θα νικήσωμεν ασφαλώς, συνεπεία των μέτρων τα οποία ανεφέραμεν, τους αντιπάλους μας, διότι δεν θα έχωσιν εις την διάθεσίν των δημοσιογραφικά όργανα, δια των οποίων να δύνανται να εκφράζωσι μέχρι τέλους, τας γνώμας των. Ούτω δεν θα έχωμεν καν ανάγκην να τους αντικρούσωμεν εκ βάθρων.

Εν περιπτώσει ανάγκης θ' αντικρούσωμεν δραστηρίως δια του ημιεπισήμου ημών τύπου τας δοκιμαστικάς σφαίρας τας εκσφενδονιζομένας υφ' ημών εν τη τρίτη κατηγορία του τύπου μας, προς σφυγμομέτρησιν του κοινού.

Ήδη από τούδε, τουλάχιστον εν τω Γαλλικώ τύπω, υφίσταται μία μασωνική αλληλεγγύη. Όλα τα όργανα του τύπου είναι συνδεδεμένα προς άλληλα δια του επαγγελματικού μυστικού· όπως εις τους αρχαίους μάντεις, κανέν εκ των μελών δεν προδίδει το μυστικόν των πληροφοριών του, εάν δεν λάβη διαταγήν προς τούτο. Κανείς δημοσιογράφος δεν θ' αποφασίση να προδώση το μυστικόν τούτο, διότι ουδείς εξ αυτών θα γίνεται δεκτός εις τον σύνδεσμον, εάν δεν έχη ρυπαράν τινα κηλίδα εις το παρελθόν του. Αι κηλίδες αύται θ' απεκαλύπτοντο αμέσως. Εφ' όσον αι κηλίδες αύται είναι το μυστικόν μερικών, η αίγλη του δημοσιογράφου ελκύει την γνώμην της πλειονότητας της χώρας και ακολουθείται μετ' ενθουσιασμού.

Τα συμφέροντα μας εκτείνονται προ παντός εις τας επαρχίας. Είναι αναγκαίον να διεγείρωμεν αυτόθι ελπίδας και βλέψεις αντιθέτους προς τας της πρωτευούσης, εις την οποίαν θα τας παρουσιάζωμεν ως γνησίας επαρχιακάς. Είναι φανερόν ότι η πηγή αυτών θα είναι πάντοτε η αυτή, θα προέρχηται εξ ημών. Εφόσον δεν θ' απολαύσωμεν εισέτι πλήρους εξουσίας, θα έχωμεν ενίοτε ανάγκην αι πρωτεύουσαι να περιβάλλωνται με τας γνώμας του λαού, δηλ. της πλειοψηφίας, καθοδηγούμενης υπό των πρακτόρων μας. Μας είναι αναγκαίον αί πρωτεύουσαι, κατά την ψυχολογικήν στιγμήν, ίνα μη συζητώσι το επελθόν γεγονός δια τον λόγον, ότι τούτο θα είναι ήδη παραδεκτόν παρά της επαρχιακής πλειοψηφίας.

Όταν θα εισέλθωμεν εις το νέον καθεστώς το οποίον θα προπαρασκευάση την βασιλείαν μας, δεν θα επιτρέψωμεν την υπό του τύπου αποκάλυψιν της δημοσίας ατιμίας. Πρέπει να γίνη πιστευτον ότι το νέον καθεστώς έχει τόσον καλώς ικανοποιήσει όλον τον κόσμον, ώστε και τα εγκλήματα ακόμη εξηφανίσθησαν. Αι περιπτώσεις εκδηλώσεως της εγκληματικότητας, πρέπει να είναι γνωσταί μόνον εις τα θύματα της και τους τυχόν μάρτυράς των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : Η ανάγκη του επιούσιου άρτου. Τα πολιτικά ζητήματα. Τα βιομηχανικά ζητήματα. Αι διασκεδάσεις. Οι οίκοι ανοχής. Η αλήθεια είναι μία. Τα μεγάλα προβλήματα.

Η ανάγκη του επιουσίου άρτου εξαναγκάζει εις σιωπήν τους χριστιανούς, και καθιστά αυτούς ταπεινούς θεράποντας ημών. Οι δια τον τύπον μας πράκτορες μας λαμβανόμενοι μεταξύ αυτών, θα συζητώσι κατ' επιταγήν μας παν ό,τι δέν θα ήτο ενδεδειγμένον να εκτυπώσωμεν απ' ευθείας εις επίσημα έγγραφα και κατά το διάστημα τούτο επωφελούμενοι του προκαλουμένου θορύβου εκ των συζητήσεων τούτων, θα λάβωμεν τα μέτρα, άτινα θα κρίνωμεν πρόσφορα και θα τα παρουσιάσωμεν εις το κοινόν, ως γεγονός τετελεσμένον. Ουδείς θα έχη το θράσος να απαιτήση την ακύρωσιν παντός ό,τι θα έχη αποφασισθή, εφ' όσον μάλιστα θα παρουσιάσωμεν τούτο ως πρόοδον. Ο τύπος άλλως τε θα ελκύη αμέσως την προσοχήν επί νέων ζητημάτων (έχομεν, όπως γνωρίζετε, συνηθίσει τους ανθρώπους να ζητώσι πάντοτε το νέον). Ηλίθιοι τινές, φανταζόμενοι εαυτούς ως όργανα του πεπρωμένου, θα επιληφθώσι των νέων τούτων ζητημάτων χωρίς ν' αντιληφθώσιν ότι ουδέν εννοούσι εξ εκείνων, τα όποια θέλουσι να συζητήσωσι. Τα ζητήματα της πολιτικής δεν είναι προσιτά εις ουδένα άλλον, πλην εκείνων οι οποίοι την έχουν δημιουργήσει προ πολλών ήδη αιώνων, και οι οποίοι την διευθύνουσιν.

Εξ όλων τούτων θα ίδητε ότι επιζητούντες την γνώμην του πλήθους, διευκολύνομεν την εκπλήρωσιν μόνον των σκοπών μας, και δύνασθε να παρατηρήσητε ότι δεν επιζητούμεν την έγκρισιν των πράξεων μας, αλλά των λόγων μας, των εκφωνηθέντων κατά ταύτην ή εκείνην την ευκαιρίαν. Διακηρύττομεν συνεχώς, ότι εις όλα τα μέτρα μας λαμβάνομεν ως οδηγόν την ελπίδα ηνωμένην με την βεβαιότητα του να είμεθα ωφέλιμοι προς το καλόν πάντων.

Ίνα παραπλανήσωμεν τους πλέον ανησύχους δια τα πολιτικά ζητήματα ανθρώπους, θα προτάξωμεν, των δήθεν νέων ζητημάτων, τα βιομηχανικά ζητήματα. Ας εξαντλώσι την προσοχήν των επί των ζητημάτων τούτων. Αι μάζαι θα συγκατατεθώσι να παραμείνωσιν αδρανείς, ν' αναπαυθώσιν εκ της δήθεν πολιτικής δραστηριότητος των (εις την οποίαν τους έχομεν συνηθίσει ημείς οι ίδιοι, ίνα μέσω αυτών παλαίωμεν προς τας Κυβερνήσεις των Χριστιανών), επί τω όρω να έχωσι νέας ασχολίας· θα υποδείξωμεν εις αυτούς σχεδόν την ιδίαν πολιτικήν κατεύθυνσιν. Ίνα δέ μη κατορθώνωσι τίποτε δια της σκέψεως, θα τους αποτρέπωμεν εκ ταύτης δια διασκεδάσεων, δια παιγνίων, τέρψεων, παθών, οίκων ανοχής....

Μετ' ου πολύ θα προτείνωμεν δια του τύπου διαγωνισμούς τέχνης, αθλητισμού κλπ. Το ενδιαφέρον τούτων θ' αποτρέψη οριστικώς το πνεύμα των εκ ζητημάτων, εφ' ων θα ηναγκαζόμεθα να παλαίσωμεν εναντίον των. Χάνοντες ολίγον κατ' ολίγον την έξιν του σκέπτεσθαι εξ ιδίας πρωτοβουλίας, θα καταλήξωσι να ομιλώσι περί συνταυτίσεως των ιδεών μας, διότι θα είμεθα οι μόνοι, οίτινες θα προτείνωμεν νέας κατευθύνσεις της σκέψεως μέσω τοιούτων προσώπων, ώστε να μη θεωρώνται ταύτα ως αλληλέγγυα προς ημάς.

Ο ρόλος των Φιλελευθέρων ουτοπιστών θα λήξη οριστικώς όταν το πολίτευμα μας θα αναγνωρισθή. Έως τότε θα μας παρέχωσι καλάς υπηρεσίας. Δια τούτο θα ωθώμεν τα πνεύματα να εφευρίσκωσι παντοειδείς φανταστικάς θεωρίας, νέας και δήθεν προοδευτικάς, διότι υπετάξαμεν αυτούς τους βλακοχριστιανούς μετά πλήρους επιτυχίας δια της λέξεως «πρόοδος» και δεν υπάρχει ούτε εις μεταξύ αυτών, ο οποίος να βλέπη ότι υπό την λέξιν ταύτην κρύπτεται πλάνη εις όλας τας περιστάσεις, καθ' ας δεν πρόκειται περί υλικών εφευρέσεων, αφού η αλήθεια είναι μία και μόνη και δεν δύναται να έχη πρόοδον. Η πρόοδος, ως ψευδής ιδέα, χρησιμεύει εις το να επισκοτίζη την αλήθειαν, ίνα μηδείς την γνωρίζη, πλην ημών των εκλεκτών του Θεού και φυλάκων αυτής.

Όταν θα έλθη η βασιλεία μας, οι ρήτορες μας θα συζητήσωσι τα μεγάλα προβλήματα, τα οποία συνεκίνησαν την ανθρωπότητα δια να την καθοδηγήσωσι τελικώς εις το σωτήριον πολίτευμα μας. Τις θα υποπτευθή τότε ότι όλα αυτά τα προσχήματα είχον επινοηθή υφ' ημών συμφώνως προς πολιτικόν σχέδιον, το οποίον κανείς δεν εμάντευσεν επί πολλούς αιώνας;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Η θρησκεία του μέλλοντος. Η δουλεία του μέλλοντος. Αδύνατον να γνωσθώσι τα μυστήρια της θρησκείας του μέλλοντος. Η πορνογραφία και το μέλλον του εντύπου λόγου.

Όταν θα έλθη η βασιλεία μας δεν θ' αναγνωρίσωμεν την ύπαρξιν άλλης θρησκείας πλην της του ενός Θεού ημών, με τον οποίον η ειμαρμένη μας είναι συνδεδεμένη, διότι είμεθα ο εκλεκτός λαός και δια του οποίου η αυτή ειμαρμένη είναι ηνωμένη με τα πεπρωμένα του κόσμου. Δια τούτο ακριβώς οφείλομεν να καταστρέψωμεν πάσαν πίστιν. Εάν το τοιούτον γεννά τους συγχρόνους άθεους, η μεταβατική αύτη κατάστασις δεν θα παρενοχλήση τας προθέσεις μας, αλλά θα χρησιμεύση ως παράδειγμα εις τας μέλλουσας γενεάς, αι οποίαι θα εννοήσωσι τα κηρύγματα μας, επί της θρησκείας του Μωϋσέως, ης το επιτηδείως συλληφθέν στοϊκόν σύστημα θα καταλήξη εις την κατάκτησιν όλων των λαών. Θα δείξωμεν εν τούτω, την απόκρυφον αλήθειάν της, εν τη οποία θα λέγωμεν, στηρίζεται όλη η μορφωτική της δύναμις. Τότε θα δημοσιεύωμεν εν πάση ευκαιρία άρθρα, εις τα οποία θα συγκρίνωμεν το σωτήριον πολίτευμα μας προς το του παρελθόντος. Τα πλεονεκτήματα ησυχίας επί τευχθείσης δια μακροχρονίων ταραχών, θα καταδείξωσι τον ευεργετικόν χαρακτήρα της κυριαρχίας ημών. Τα σφάλματα των χριστιανικών διοικήσεων θα περιγράφωνται παρ' ημών με τα μελανώτερα χρώματα. Θα διεγείρωμεν τοιαύτην απέχθειαν προς αυτά, ώστε οι λαοί θα προτιμώσι την ησυχίαν της δουλείας από τα δικαιώματα της διαβόητου ελευθερίας, η οποία τόσον τους εβασάνισεν, η οποία τοις αφήρεσε τα μέσα της υπάρξεως, η οποία τους παρέδωκε προς εκμετάλλευσιν εις συμμορίαν τυχοδιωκτών μη γνωριζόντων τί έπραττον... Αι ανωφελείς μεταβολαί Κυβερνήσεων, εις τας οποίας ωθούντο οι χριστιανοί όταν υπεσκάπτομεν τα κυβερνητικά των οικοδομήματα, θα έχωσιν επί τοσούτον κουράσει τους λαούς κατά την εποχήν εκείνην, ώστε θα προτιμώσι να υποφέρωσι το παν παρ' ημών από τον κίνδυνον νέων ταραχών. Θα εξαίρωμεν όλως ιδιαιτέρως τα ιστορικά σφάλματα των χριστιανικών Κυβερνήσεων, αίτινες ελλείψει του πραγματικού καλού, εβασάνισαν επί τόσους αιώνας την ανθρωπότητα δια της επιδιώξεως φανταστικών αγαθών, χωρίς ν' αντιληφθώσιν ότι τα σχέδια των δεν έκαμνον άλλο τι ή να επιδεινώνουν αντί να βελτιώνωσι τας γενικάς σχέσεις της ανθρωπίνης ζωής...

Οι φιλόσοφοι μας θα συζητώσιν όλα τα ελαττώματα των χριστιανικών δοξασιών, αλλά κανείς δεν θ' αμφισβητή ποτέ την θρησκείαν μας από της πραγματικής της απόψεως, διότι κανείς δεν θα γνωρίζη αυτήν κατά βάθος πλην των ημετέρων, οι οποίοι ουδέποτε θα τολμήσωσι να προδώσωσι τα μυστικά της.

Εις τας χώρας, τας οποίας καλούσι προωδευμένας, εδημιουργήσαμεν φιλολογίαν ρυπαράν, αποτρόπαιον. Θα την υποθάλπωμεν επί τίνα χρόνον ακόμη μετά την έλευσίν μας εις την εξουσίαν, ίνα εξαίρωμεν την αντίθεσιν των λόγων και προγραμμάτων μας από τας αθλιότητας ταύτας.

Οι σοφοί μας παιδαγωγηθέντες όπως διευθύνωσι τους χριστιανούς, θα συνθέτωσι λόγους, σχέδια, άρθρα, υπομνήματα, άτινα θα μας δώσωσι την επιρροήν επί των πνευμάτων και θα μας επιτρέψωσι να τους διευθύνωμεν προς τας ιδέας και γνώσεις, τας οποίας θα θελήσωμεν να επιβάλωμεν εις αυτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : Παγκόσμιον πραξικόπημα εν μια ήμερα. Αι εις θάνατον καταδίκαι. Η μέλλουσα τύχη των Χριστιανών μασώνων. Ο μυστικός χαρακτήρ της εξουσίας. Πολλαπλασιασμός των μασωνικών στοών. Η κεντρική διοίκησις των Σοφών. Η υπόθεσις Azeff. Ο μασωνισμός είναι ο οδηγός όλων των μυστικών οργανώσεων. Η σπουδαιότης της δημοσίας επιτυχίας. Ο Κομμουνισμός. Τα θύματα. Αι θανατικαί καταδίκαι των μασώνων. Κατάπτωσις του γοήτρου των νόμων και της εξουσίας. Η προεκλογή. Συντομία και σαφήνια των νόμων της μελλούσης βασιλείας. Υπακοή εις την εξουσίαν. Μέτρα εναντίον της καταχρήσεως εξουσίας. Σκληρότης των ποινών. Όριον ηλικίας δια τους δικαστάς. Ο φιλελευθερισμός των δικαστών και της Αρχής. Το παγκόσμιον χρήμα. Η απολυταρχία του μασωνισμού. Ακυρωτικόν Δίκαιον. Πατριαρχική «άποψις» της μελλοντικής «Κυβερνήσεως». Θεοποίησις της Κυβερνήσεως. Το δίκαιον του ισχυροτέρου ως το μόνον δίκαιον. Ο Βασιλεύς του Ισραήλ είναι ο Πατριάρχης του κόσμου.

Όταν τέλος δια πραξικοπημάτων παρεσκευασμένων παντού και κατά την αυτήν ημέραν, μετά την εριστικήν ομολογίαν της μηδαμινότητος όλων των υφισταμένων Κυβερνήσεων (και θα παρέλθη πολύς καιρός ακόμη, ίσως αιών ολόκληρος, μέχρι της στιγμής εκείνης) αρχίσωμεν να βασιλεύωμεν, θα προσπαθήσωμεν να μη υπάρχωσι συνομωσίαι εναντίον ημών. Επί τω σκοπώ τούτω θέλομεν καταδικάζει εις θάνατον όσους θ' αντιταχθώσιν ενόπλως κατά την εις την Αρχήν άνοδόν μας. Πάσα νέα δημιουργία οιασδήποτε μυστικής οργανώσεως θα τιμωρήται επίσης δια θανάτου. Όσαι υφίστανται εις τας ημέρας μας και μας είναι γνωσταί και μας έχουσιν εξυπηρετήσει και μας εξυπηρετούσιν εισέτι, θα καταργηθώσι και θ' αποσταλώσιν εις τας απομεμακρυσμένας της Ευρώπης ηπείρους. Κατά τον αυτόν τρόπον θα μεταχειρισθώμεν και τους χριστιανούς μασώνους, τους γνωρίζοντας περισσότερα του δέοντος. Εκείνοι των οποίων θα φεισθώμεν δι' ένα οιονδήποτε λόγον, θα διατελώσιν υπό τον διηνεκή τρόμον της εξορίας.

Θα ψηφίσωμεν νόμον, δυνάμει του οποίου όλα τα αρχαία μέλη των μυστικών οργανώσεων θα οφείλωσι να εγκαταλείψωσι την Ευρώπην, κέντρον της Κυβερνήσεως μας.

Αι αποφάσεις της Κυβερνήσεως μας θα είναι εριστικαί και ανέκκλητοι.

Εις τας χριστιανικάς κοινωνίας εις τας οποίας έχομεν ενσπείρει τόσον βαθείας ρίζας διαφωνιών και διαμαρτυριών, δεν είναι δυνατόν ν' αποκατασταθή η τάξις ειμή μόνον δι' αμειλήκτων μέτρων μαρτυρούντων άκαμπτον εξουσίαν. Είναι ανωφελές να δίδεται προσοχή εις τα θύματα, άτινα πίπτουσιν υπέρ του μελλοντικού καλού.

Το καθήκον πάσης Κυβερνήσεως, η οποία συναισθάνεται ότι υφίσταται, δεν είναι μόνον το ν' απολαμβάνη των προνομίων της, αλλά το να εξασκή τα καθήκοντα της και να επιτυγχάνη το καλόν έστω και δια των μεγαλυτέρων θυσιών.Δια να είναι ακλόνητος Κυβέρνησίς τις πρέπει να ενδυναμώνη την αίγλην της ισχύος της, και η αίγλη αύτη επιτυγχάνεται μόνον δια μεγαλειώδους ακαμψίας της Αρχής, ήτις οφείλει να φέρη σημεία απαραβιάστου και θείας εκλογής. Τοιαύτη ήτο μέχρις εσχάτων η ρωσική Μοναρχία ο μόνος σοβαρός εχθρός ημών εν ολοκλήρω τω κόσμω, μετά την Παπωσύνην. Ενθυμήθητε το παράδειγμα της πλημμυρισμένης με αίμα Ιταλίας, ήτις δεν έθιξεν ούτε τρίχα της κεφαλής του Σύλλα, ο οποίος είχε χύσει το αίμα εκείνο. Ο Σύλλας εθεοποιείτο δια της δυνάμεως του εις τους οφθαλμούς του λαού του τυραννουμένου υπ' αυτού, και η θαρραλέα επιστροφή του εις την Ιταλίαν τον καθίστα απαραβίαστον... Ο λαός δεν θίγει εκείνον όστις τον υπνωτίζει, διά του θάρρους και της ψυχικής του δυνάμεως.

Αλλ' αναμένοντες την ανάρρησίν μας θα δημιουργώμεν και θα πολλαπλασιάζωμεν τας μασωνικάς στοάς εις πάσαν χώραν της οικουμένης· θα προσελκύωμεν εν αυταίς όλους εκείνους, οίτινες είναι ή δύνανται να γίνωσιν υπέροχοι πράκτορες μας. Αι στοαί αυταί θ' αποτελώσι το κυριώτερον γραφείον πληροφοριών μας και το έχον την μεγαλυτέραν επιρροήν μέσον μας. Θα συγκεντρώσωμεν όλας αυτάς τας στοάς εις μίαν διοίκησιν γνωστήν μόνον εις ημάς και αποτελεσθησομένην από τους Σοφούς μας. Αι στοαί θα έχωσι τον αντιπρόσωπόν των, όπισθεν του οποίου θα κρύπτεται η διοίκησις περί ης ομιλούμεν, και παρά των αντιπροσώπων τούτων θα

δίδωνται αι διαταγαί και τα συνθήματα. Θα δημιουργήσωμεν εντός των στοών αυτών τον πυρήνα: όλων των επαναστατικών και φιλελευθέρων στοιχείων. Τα μέλη αυτών θ' ανήκωσιν εις όλα τα κοινωνικά στρώματα. Τα μυστικώτερα πολιτικά σχέδια θα περιέρχωνται εις γνώσιν μας και θα τίθενται υπό την διεύθυνσίν μας ευθύς από της στιγμής της εμφανίσεως των.

Μεταξύ των μελών των στοών τούτων θα συγκαταλέγωνται και πάντες οι πράκτορες της εθνικής και της διεθνούς αστυνομίας (όπως εις την υπόθεσιν Azeff), διότι η υπηρεσία των είναι δι' ημάς αναντικατάστατος, δεδομένου ότι η Αστυνομία δύναται όχι μόνον να λαμβάνη μέτρα εναντίον των ίσχυρογνωμόνων, αλλά και να δημιουργή αφορμάς δυσαρεσκειών κ.λ.π.... Οι μετέχοντες των μυστικών οργανώσεων είναι συνήθως φιλόδοξοι τυχοδιώκται και εν γένει άνθρωποι, κατά το πλείστον κουφοί, με τους οποίους δεν θα δυσκολευθώμεν να συνεννοηθώμεν δια την εκπλήρωσιν των σκοπών μας.

Εάν εκδηλωθώσιν ανωμαλίαι, τούτο θα σημαίνη ότι παρίστατο ανάγκη να κλονισθή ίνα καταστραφή μία αλληλεγγύη λίαν ισχυρά. Εάν εις τους κόλπους της εξυφανθή συνομωσία τις, αρχηγός αυτής θα είναι εις εκ των πλέον πιστών μας θεραπόντων. Είναι φυσικόν να είμεθα ημείς και ουχί άλλος τις, εκείνοι οίτινες θα καθοδηγώσι τας υποθέσεις του μασωνισμού, διότι γνωρίζομεν που βαίνομεν, γνωρίζομεν τον τελικόν σκοπόν πάσης ενέργειας, ενώ οι Χριστιανοί ουδέν γνωρίζουσι, ούτε καν το άμεσον αποτέλεσμα. Ικανοποιούνται συνήθως με την στιγμιαίαν επιτυχίαν της φιλαυτίας των εν τη εκτελέσει του σχεδίου των, χωρίς καν να διακρίνωσιν ότι το σχέδιον τούτο δεν προέρχεται εκ της πρωτοβουλίας των, αλ' υπεβλήθη εις αυτούς παρ' ημών.

Οι Χριστιανοί γίνονται μέλη των στοών εκ περιεργείας με την ελπίδα ν' απολαύσωσι δημόσιον τι καλόν δια της βοηθείας αυτών, τίνες δε εξ αυτών και ίνα δύνανται να εκφράσωσι προ του κοινού τα απραγματοποίητα όνειρά των, άτινα δεν στηρίζονται εις τίποτε. Επιθυμούσι την συγκίνησιν της επιτυχίας και των χειροκροτημάτων, άτινα πάντοτε χορηγούμεν αφθόνως. Παρέχομεν εις αυτούς την επιτυχίαν ταύτην δια να επωφεληθώμεν της εξ αυτής προκαλούμενης ικανοποιήσεως του εαυτού των, χάρις εις την οποίαν οι άνθρωποι δέχονται τας υποβολάς μας χωρίς να προφυλάσσωνται εξ αυτών, πεπεισμένοι πλήρως ότι όντες αλάνθαστοι εκφράζουσιν ατομικάς των ιδέας, ανίκανοι όντες να οικειοποιηθώσι τας ιδέας των άλλων... Δεν δύνασθε να φαντασθήτε πως δύνανται να περιαχθώσι και οι νοημονέστεροι των χριστιανών εις ασυνείδητον απλοϊκότητα, επί τω όρω να είναι, ευχαριστημένοι από τον εαυτόν των, και συγχρόνως πόσον ευκόλως αποθαρρύνονται εκ της παραμικροτέρας αποτυχίας, έστω και δια μόνης της παρεμποδίσεως των χειροκροτημάτων, καταλήγοντες είτα εις δουλικήν υπακοήν προς τον σκοπόν νέων επιτυχιών.

Όσω οι ημέτεροι, αρκούμενοι εις το να φέρωσιν εις πέρας τα σχέδια των, περιφρονούσι την επιτυχίαν, τόσω οι Χριστιανοί ίνα έχωσι προ παντός επιτυχίας, είναι έτοιμοι να θυσιάσωσί πάντα τα σχέδια των. Η ψυχολογία αυτή διευκολύνει τεραστίως το έργον μας του να διευθύνωμεν αυτούς. Αυτοί, οι κατά το φαινόμενον τίγρεις, έχουσι ψυχήν προβάτων και αι κεφαλαί των είναι εντελώς κεναί. Έχομεν ρίψει εις αυτούς ως δόλωμα το όνειρον της απορροφήσεως της ανθρωπίνης ατομικότητος υπό της συμβολικής ενότητας του συνόλου. Δεν διείδον μέχρι τούδε και δεν θα διείδωσιν ούτε προσεχώς, ότι το δόλωμα τούτο είναι καταφανής παραβίασις του σπουδαιοτέρου των νόμων της φύσεως, ήτις από της πρώτης στιγμής της δημιουργίας εδημιούργησεν εν έκαστον των όντων διάφορον των άλλων, ακριβώς ίνα αποδεικνύη την ατομικότητα του.

Το ότι ηδυνήθημεν ν' αγάγωμεν αυτούς εις την δεινήν αυτήν τυφλότητα, δεν αποδεικνύει με καταπληκτικήν σαφήνειαν μέχρι τίνος σημείου το πνεύμα των είναι περιωρισμένον εν συγκρίσει με το ιδικόν μας; Η περίπτωσις αυτή είναι η κυριωτέρα εγγύησις της επιτυχίας μας. Πόσον οξυδερκείς υπήρξαν οι παλαιοί σοφοί μας, λέγοντες ότι, ίνα επιτύχη τις σκοπού τινός δεν πρέπει να διστάζη προ των μέσων ούτε και να υπολογίζη, τον αριθμόν των θυσιασθέντων θυμάτων. Ουδέποτε υπελογίσαμεν τα θύματα των κτηνών χριστιανών, και μολονότι έχομεν θυσιάσει πολλούς εκ των ημετέρων, έχομεν δώσει εις τον λαόν μας τοιαύτην δύναμιν επί της γης, οίαν δεν θα ετόλμα να ονειρευθή καν άλλοτε.

Ο θάνατος είναι το αναπόφευκτον τέλος εκάστου. Είναι προτιμότερον να επισπεύδωμεν το τέλος εκείνων, οι οποίοι παρεμβάλουσι προσκόμματα εις το έργον ημών, παρά το τέλος ημών, οίτινες εδημιουργήσαμεν το έργον τούτο. Καταδικάζομεν εις θάνατον τους μασώνους κατά τρόπον τοιούτον, ώστε ουδείς, πλην των αδελφών των, δύναται να υποπτευθή τι, ούτε και αυτά τα ίδια

θύματα των καταδικών μας· αποθνήσκουσιν όλοι, όταν τούτο είναι αναγκαίον, ως από φυσικήν ασθένειαν... Αυτή αύτη η Αδελφότης, γνωρίζουσα το τοιούτον, δεν τολμά να διαμαρτυρηθή. Τα μέτρα ταύτα εξωλόθρευσαν εκ του κόλπου του μασωνισμού παν σπέρμα διαμαρτυριών. Ενώ κηρύσσομεν εις τους Χριστιανούς τον φιλελευθερισμόν, συγκρατούμεν τον λαόν και τους πράκτορας μας εις πλήρη υπακοήν.

Δια της επιρροής μας η εκτέλεσις των νόμων των Χριστιανών έχει περιορισθή εις το ελάχιστον. Το γόητρον των νόμων υποσκάπτεται δια των φιλελευθέρων ερμηνειών, ας έχομεν εισαγάγει εις αυτούς. Εις τας εξουσίας και εις τα ζητήματα πολιτικής και αρχών, τα δικαστήρια αποφασίζουν ό,τι προδιαγράφομεν εις αυτά, αντιλαμβάνονται τα πράγματα υπό την άποψιν, υπό την οποίαν τοις τα παρουσιάζομεν. Χρησιμοποιούμεν προς τούτο την μεσολάβησιν προσώπων προς α νομίζει τις οτι ουδέν κοινόν έχομεν, την γνώμην των εφημερίδων και άλλα μέσα ακόμη. Και αυτοί οι γερουσιασταί ως και η ανωτέρα διοίκησις παραδέχονται τυφλώς τας συμβουλάς μας. Το καθαρώς ζωώδες πνεύμα των Χριστιανών, δεν είναι ικανόν ν' αναλύση και να παρατηρήση καν, και ακόμη περισσότερον ίνα προΐδη εις τί δύναται να καταλήξη η υπό ωρισμένην τινά μορφήν παρουσίασις του ζητήματος.

Εν τη διαφορά ταύτη της ικανότητος περί το σκέπτεσθαι μεταξύ των Χριστιανών και ημών, αντιλαμβάνεται τις ευκρινώς την σφραγίδα της εκλογής ημών και το ανθρωπιστικών ημών σήμα. Το πνεύμα των Χριστιανών είναι ενστικτώδες, ζωώδες. Βλέπουσιν, αλλά δεν βλέπουσι και ούτε εφευρίσκουσιν (εκτός υλιστικών πραγμάτων). Εκ τούτου φαίνεται καθαρά ότι αυτή αύτη η φύσις προώρισεν ημάς όπως διοικήσωμεν τον κόσμον.

Όταν θα επιστή ο καιρός να κυβερνήσωμεν φανερώς και να διδάξωμεν τ' αγαθά της διοικήσεως μας, θα επανιδρύσωμεν όλας τας νομοθεσίας. Οι νόμοι μας θα είναι σύντομοι, σαφείς, ακλόνητοι, άνευ σχολίων, ώστε έκαστος να δύναται ευκόλως να τους μανθάνη. Το δεσπόζον χαρακτηριστικόν των νόμων τούτων θα είναι η υπακοή εις τας αρχάς εξικνουμένη εις βαθμόν μεγαλειώδη. Τότε όλαι αι καταχρήσεις θα εξαφανισθώσι συνεπεία της ευθύνης όλων μέχρι και του τελευταίου έναντι της ανωτέρας εξουσίας του αντιπροσώπου του πολιτεύματος. Αι καταχρήσεις εξουσίας των κατωτέρων υπαλλήλων θα τιμωρώνται τόσον αυστηρώς, ώστε ουδείς θα τολμήση ν' αναμέτρηση την δύναμίν του. Θα παρακολουθώμεν με άκαμπτον βλέμμα πάσαν πράξιν διοκητικήν, εξ ης εξαρτάται η λειτουργία της κυβερνητικής μηχανής, διότι η παράλυσις της διοικήσεως προκαλεί παγκόσμιον παράλυσιν. Πάσα περίπτωσις παρανομίας ή καταχρήσεως θα τιμωρήται παραδειγματικώς. Η δωροδοκία και η αλληλέγγυος συνενοχή μεταξύ των υπαλλήλων της διοικήσεως θα εξαφανισθώσι μετά τα πρώτα παραδείγματα αυστηροτάτης τιμωρίας. Η αίγλη της αρχής μας απαιτεί αποτελεσματικάς τιμωρίας, δηλαδή σκληράς, δια την ελαχίστην παράβασιν των νόμων, διότι πάσα παράβασις θίγει το γόητρον της ανωτέρας αρχής. Ο καταδικασθείς, έστω και αν τιμωρηθή αυστηρότερον δια το σφάλμα του, θα πέση ως στρατιώτης επί του πεδίου της διοικητικής μάχης δια την Αρχήν, τους Νόμους και τας θεωρίας, άτινα δεν επιτρέπουσιν όπως το ιδιωτικόν συμφέρον υπερισχύη της δημοσίας λειτουργίας έστω και εκ μέρους εκείνων, οίτινες διευθύνουσι το άρμα της κοινωνίας.

Οι δικασταί μας γνωρίζουσιν ότι, θέλοντες να καυχηθώσι δι' ανόητον τινά ευσπλαγχνίαν, παραβιάζουσι τον νόμον της δικαιοσύνης, η οποία συνεστήθη, ίνα συγκρατή τους ανθρώπους, τιμωρούσα τα σφάλματα και ουχί δια να δεικνύη ο δικαστής την ψυχικήν του αγαθότητα. Επιτρέπεται να επιδεικνύη τις τα προτερήματα ταύτα εν τω ιδιωτικώ βίω, ουχί όμως και επί του δημοσίου εδάφους, το οποίον είναι η βάσις της διαπαιδαγωγήσεως του ανθρωπίνου βίου.

Το δικαστικόν μας προσωπικόν δεν θα υπηρέτη πέραν των 55 ετών, πρώτον μεν διότι οι γέροντες επιμένουσι μετά περισσοτέρου πείσματος εις τας προεσχηματισμένας γνώμας των και είναι ολιγώτερον επιδεκτικοί υπακοής επί των νέων διατάξεων, δεύτερον δε διότι θα μας επιτρέπη ν' ανανεώνωμεν ευκολώτερον το προσωπικόν, όπερ ούτω θα υποτάσσηται καλλίτερον εις ημάς. Εκείνος, όστις θα θέλη την διατήρησιν της θέσεως του, θα υπόκηται εις τυφλήν υπακοήν δια να είναι άξιος της ευνοίας ταύτης.

Εν γένει οι δικασταί μας θα εκλέγωνται υφ' ημών μόνον μεταξύ εκείνων, οίτινες θα γνωρίζωσι καλώς ότι η αποστολή των είναι να εφαρμόζωσι τους νόμους και να τιμωρώσι και όχι να δεικνύωσι γενναιοφροσύνην προς ζημίαν του Κράτους, όπως φαντάζωνται σήμερον οι Χριστιανοί.

Αι προαγωγαί θα χρησιμεύσωσιν επίσης δια την διάλυσιν της συνεκτικής συναδελφικής αλληλεγγύης και θα ωθήσωσιν ούτω όλους εις το ν' αφοσιωθώσιν εις τα συμφέροντα της Κυβερνήσεως, εξ ης θα εξαρτάται η τύχη των. Η νέα γενεά των δικαστών θα εκπαιδευθή κατά τοιούτον τρόπον, ώστε να μη παραδέχεται καταχρήσεις, θιγούσας την καθεστηκυίαν τάξιν εις τας μεταξύ ημών και των υπηκόων μας σχέσεις.

Επί των ημερών μας οι χριστιανοί δικασταί, επειδή δεν έχουσιν ακριβή αντίληψιν του προορισμού των, δεικνύουσιν επιείκειαν εις όλα τα εγκλήματα και τούτο, διότι οι σήμερον κυβερνώντες, διορίζοντες τους δικαστάς εις τ' αξιώματα των δεν λαμβάνουσι φροντίδα, ίνα τοις εμπνεύσωσι το αίσθημα του καθήκοντος και την συνείδησιν του έργου, όπερ θ' αξιώσωσι παρ' αυτών.

Όπως τα θηρία αποστέλλουσι τα μικρά των εις αναζήτησιν λείας, ούτω και οι χριστιανοί τοποθετούσι τους υπηκόους των εις θέσεις προσοδοφόρους χωρίς καν να σκεφθώσι να εξηγήσωσιν εις αυτούς τον λόγον υπάρξεως της θέσεως ταύτης. Ένεκα τούτου αι Κυβερνήσεις των καταστρέφονται δια των ιδίων των δυνάμεων, δια των πράξεων της ιδίας των διοικήσεως.

Ας εξαγάγωμεν λοιπόν εκ των αποτελεσμάτων των πράξεων τούτων εν επί πλέον δίδαγμα δια το πολίτευμα μας. Θα εξοβελίσωμεν τον φιλελευθερισμόν από όλας τας σπουδαίας θέσεις της διοικήσεως μας, εκ των οποίων θα εξαρτάται η μόρφωσις των υποτελών μας κατά τον επιβαλλόμενον τρόπον της κοινωνικής μας τάξεως. Θα γίνωνται δεκτοί εις τας θέσεις ταύτας εκείνοι μόνον, τους οποίους θα έχωμεν διαπαιδαγωγήσει ημείς οι ίδιοι δια την διοικητικήν εξουσίαν. Δύναται τις να μας παρατηρήση ότι η αποπομπή των παλαιών υπαλλήλων θα στοιχίση ακριβά εις το θησαυροφυλάκιον. Θ' απαντήσωμεν εις τούτο, ότι πρώτον μεν θα εξεύρωμεν δι' αυτούς μίαν ιδιωτικήν υπηρεσίαν αντί της δημοσίας τοιαύτης, την οποίαν θα χάσωσι· δεύτερον δε ότι εφ' όσον όλος ο χρυσός του κόσμου θα είναι συγεντρωμένος εις χείρας μας, η Κυβέρνησίς μας δεν θα φοβήται τας υπερβολικάς δαπάνας.

Η απολυταρχία μας θα είναι συνεπής καθ' όλα. Δια τούτο δε, το μέγα θέλημα μας θα είναι σεβαστόν και ό,τι θα διατάττωμεν θα εκτελήται άνευ αντιρρήσεων. Δεν θα λαμβάνη υπ' όψιν ουδένα ψίθυρον, ουδεμίαν δυσαρέσκειαν και θα καταπνίγη δια παραδειγματικής τιμωρίας πάσαν εξέγερσιν.

Θα καταργήσωμεν το δικαίωμα της αναιρέσεως, την οποίαν θα διατηρήσωμεν ημείς μόνον οι κυβερνώντες, διότι δεν πρέπει να επιτρέψωμεν να σχηματίση ο λαός την ιδέαν ότι είναι δυνατόν να εξεδόθη άδικος τις απόφασις παρά δικαστών διορισθέντων υφ' ημών. Αν συνέβαινε τοιούτον τι, θ' ακυρώσωμεν ημείς οι ίδιοι την απόφασιν, τιμωρούντες όμως τόσον παραδειγματικώς τον δικαστήν, όστις δεν αντελήφθη το καθήκον του και τον προορισμόν του, ώστε ουδέποτε πλέον να επαναληφθώσι τοιαύται περιπτώσεις. Επαναλαμβάνω και πάλιν, ότι θα γνωρίζωμεν και την μικροτέραν λεπτομέρειαν της διοικήσεως μας και ότι αρκεί μόνον να επαγρυπνώμεν, ίνα μένη ο λαός ευχαριστημένος από ημάς, διότι θα ευρίσκεται εν δικαίω, απαιτών από καλήν Κυβέρνησιν καλόν υπάλληλον.

Η Κυβέρνησίς μας θα έχη την όψιν Πατριαρχικής και Πατρικής επιτροπείας εκ μέρους του Κυβερνήτου μας. Ο λαός μας και οι υπήκοοι μας θα βλέπωσιν εν τω προσώπω του πατέρα, όστις μεριμνά περί όλων των αναγκών, περί όλων των πράξεων, περί όλων των αμοιβαίων σχέσεων των υπηκόων μεταξύ αλλήλων και της Κυβερνήσεως. Τότε θα εμποτισθώσιν επί τοσούτον υπό της σκέψεως, ότι εφ' όσον θέλουσι να ζώσιν εν ειρήνη και ησυχία, είναι αδύνατον ν' απορρίψωσι την κηδεμονίαν και την καθοδήγησιν ταύτην, ώστε θ' αναγνωρίσωσι την απολυταρχίαν της Κυβερνήσεως μας μετά σεβασμού προσεγγίζοντος την λατρείαν, ιδίως όταν θα πεισθώσιν ότι η εξουσία αυτής δεν αντικαθίσταται υπό της τοιαύτης των υπαλλήλων της, οίτινες εκτελούσι τυφλώς τας οδηγίας της. Θα είναι κατευχαριστημένοι, διότι θα έχωμεν κανονίσει τα πάντα εν τη ζωή των, όπως οι φρόνιμοι γονείς, οίτινες θέλουσι ν' αναθρέψωσι τα τέκνα των εις το αίσθημα του καθήκοντος και της υπακοής. Διότι οι λαοί, αναφορικώς πρός τα μυστικά της πολιτικής μας, είναι παιδία αιωνίως ανήλικα όπως και αι Κυβερνήσεις των...

Όπως βλέπετε, βασίζω τον δεσποτισμόν μας επί του δικαιώματος και του καθήκοντος. Το δικαίωμα του απαιτείν την εκπλήρωσιν του καθήκοντος είναι το πρώτιστον δικαίωμα Κυβερνήσεως, ήτις φέρεται πατρικώς προς τους υπηκόους της. Κέκτηται το δίκαιον του

ισχυροτέρου και οφείλει να το χρησιμοποιήση δια να κατευθύνη την ανθρωπότητα προς την υπό της φύσεως καθωρισμένην τάξιν, την υπακοήν. Το παν εν τω κόσμω υπακούει αν όχι εις τους ανθρώπους, τουλάχιστον εις τας περιστάσεις ή εις την ιδίαν αυτού φύσιν, και εν πάση περιπτώσει εις τον ισχυρότερον. Ας καταστώμεν λοιπόν οι ισχυρότεροι, ίνα επιτύχωμεν το αγαθόν.

Πρέπει να γνωρίζωμεν να θυσιάζωμεν αδιστάκτως μεμονωμένα τινά άτομα, παραβιάζοντες την καθεστηκυίαν τάξιν, διότι εν τη παραδειγματική τιμωρία του κακού, υπάρχει μεγάλη μορφωτική δύναμις.

Εάν ο βασιλεύς του Ισραήλ θέση επί της ιεράς του κεφαλής το στέμμα, όπερ θα προσφέρη εις αυτόν η Ευρώπη, θ' αποβή ο Πατριάρχης του κόσμου. Τ' αναγκαιούντα θύματα, άτινα λόγω της χρησιμότητας των θα θυσιάση, ουδέποτε θα φθάσωσι τον αριθμόν των θυμάτων των προσφερθέντων επί αιώνας, εις την μανίαν των μεγαλείων υπό της αντιζηλείας των χριστιανικών Κυβερνήσεων.

Ο βασιλεύς μας θα ευρίσκεται εις διαρκή επικοινωνίαν μετά του λαού. Θ' απευθύνη προς αυτόν από του βήματος λόγους, τους οποίους πάραυτα η φήμη θα φέρη ανά τα πέρατα της οικουμένης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : Τα Πανεπιστήμια καθιστάμενα ακίνδυνα. Η αντικατάστασις του κλασικισμού. Η μόρφωσις και το επάγγελμα. Κήρυξις της εξουσίας «του κυβερνώντος» εις τας σχολάς. Κατάργησις της ελευθέρας εκπαιδεύσεως. Αι νέαι θεωρίαι. Η ανεξαρτησία της σκέψεως. Η διδασκαλία δια των παραστάσεων.

Εν τω σκοπώ του να καταστρέψωμεν πάσαν ξένην προς ημάς συγκεντρωτικήν δύναμιν, θα καταργήσωμεν τα Πανεπιστήμια, άτινα αποτελούσι τον πρώτον σταθμόν του συγκεντρωτισμού και θα ιδρύσωμεν νέα τοιαύτα υπό νέαν μορφήν. Οι Πρυτάνεις των και οι καθηγηταί των θα προπαρασκευάζωνται μυστικώς δια το έργον των δια μυστικών και λεπτομερών προγραμμάτων ενεργείας και πράξεων, εκ των οποίων δεν θα δύνανται να παρεκκλίνωσιν ουδέ κατά κεραίαν. Θα διορίζωνται με εντελώς ιδιαιτέραν προσοχήν και θα εξαρτώνται εξ ολοκλήρου εκ της Κυβερνήσεως.

Αποκλείομεν εκ της διδασκαλίας το πολιτικόν δίκαιον, ως και παν ό,τι αφορά τα πολιτικά ζητήματα. Τα ζητήματα ταύτα θα διδάσκωνται μόνον εις δεκάδας τινάς προσώπων, εκλεγομένων λόγω εξεχόντων προσόντων.

Εκ των Πανεπιστημίων δεν πρέπει ν' αποφοιτώσι παιδάρια συντάσσοντα συνταγματικά νομοσχέδια, καθ' ον τρόπον θα συνέθετον κωμωδίας ή τραγωδίας και ασχολούμενα με πολιτικά ζητήματα, από τα οποία και οι γονείς των ακόμη δεν αντιλαμβάνονται. Η κακή γνώσις, την οποίαν οι περισσότεροι των ανθρώπων έχουσι περί των πολιτικών ζητημάτων, δημιουργεί ουτοπιστάς και κακούς πολίτας. Δύνασθε και μόνοι σας ν' αντιληφθήτε εις ποίαν κατάστασιν έφερε τους Χριστιανούς η γενική μόρφωσίς των. Ηναγκάσθημεν να εισαγάγωμεν εις την μόρφωσίν των όλας τας αρχάς, αίτινες τόσον καλώς εξησθένησαν την κοινωνικήν των τάξιν. Όταν θα ευρισκώμεθα όμως εν τη αρχή θ' αποκλείσωμεν από την εκπαίδευσιν παν ό,τι δύναται να προκαλέση ταραχάς και θα δημιουργήσωμεν από την νεολαίαν παίδας υπακούοντας εις τους Νόμους και αγαπώντας τον κυβερνώντα, αυτούς, ως εν στήριγμα και ελπίδα ειρήνης και ευτυχίας.

Θ' αντικαστατήσωμεν τον Κλασικισμόν, καθώς και πάσαν μελέτην της αρχαίας Ιστορίας, ήτις παρασκευάζει περισσότερα κακά παρά καλά παραδείγματα δια της μελέτης του προγράμματος του μέλλοντος. Θα διαγράψωμεν από την μνήμην των ανθρώπων όλα τα μη ευχάριστα εις ημάς γεγονότα των παρελθόντων αιώνων, διατηρούντες εξ αυτών μόνον εκείνα τα οποία ζωγραφίζουσι τα σφάλματα των χριστιανικών κυβερνήσεων. Ο πρακτικός βίος της φυσικής κοινωνικής τάξεως, αι σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ των, η μη υποχρέωσις του αποφεύγειν τα κακά εγωϊστικά παραδείγματα, τα οποία σπείρουσι τον σπόρον του κακού και άλλα όμοια παιδαγωγικού χαρακτήρας παραδείγματα, θα είναι εις την πρώτην γραμμήν του εκπαιδευτικού προγράμματος, όπερ θα διαφέρη δι' εκάστον επάγγελμα και εν ουδεμία προφάσει θα γενικεύη την εκπαίδευσιν. Ο τρόπος ούτος της θέσεως του ζητήματος έχει όλως ιδιαιτέραν σπουδαιότητα.

Εκάστη κοινωνική τάξις οφείλει να διαπαιδαγωγήται εντός αυστηρώς καθωρισμένων ορίων, αναλόγως του προορισμού ή της εργασίας δια τα οποία προώρισται. Αι τυχόν μεγαλοφυΐαι κατώρθωσαν και θα κατορθώνουν πάντοτε να διολισθαίνωσιν από τάξεως εις τάξιν. Το να επιτραπή η εις ξένας κλάσεις διείσδυσις ατόμων άνευ αξίας και η παρ' αυτών κατάληψις θέσεων, αίτινες λόγω γεννήσεως και επαγγέλματος ανήκουσιν εις τας κλάσεις ταύτας, ένεκα αυτών των εξαιρετικών περιστάσεων, είναι αληθής τρέλλα. Γνωρίζετε εις τι κατέληξε το τοιούτον παρά τοις χριστιανοίς, οι οποίοι επέτρεψαν τον δεινόν τούτον παραλογισμόν.

Ίνα η Κυβέρνησις καταλάβη την αρμόζουσαν αυτή θέσιν εις τας καρδίας και τα πνεύματα των υπηκόων της, οφείλει, εφ' όσον θα διαρκή, να διδάσκη εις όλον τον λαόν εν τοις σχολείοις και ταις δημοσίαις πλατείαις ποία είναι η σπουδαιότης αυτής, ποία τα καθήκοντα της, δια τίνος μέσου ή δραστηριότης της, φέρει το καλόν του λαού.

Θα καταργήσωμεν πάσαν ελευθέραν μόρφωσιν. Οι φοιτηταί θα έχωσι το δικαίωμα να συναθροίζωνται μετά των γονέων των εις τα σχολικά ιδρύματα όπως εις τας λέσχας. Κατά τας συγκεντρώσεις ταύτας και κατά τας εορτάς οι καθηγηταί θα κάμνωσι διαλέξεις δήθεν ελευθέρας περί των

σχέσεων των ανθρώπων προς αλλήλους, περί των Νόμων της μιμήσεως, περί των υπό του άνευ ορίων ανταγωνισμού προκαλουμένων κακών, τέλος περί της φιλοσοφίας των νέων θεωριών, των αγνώστων εισέτι εις τον κόσμον. Τας θεωρίας αυτάς θα αναγάγωμεν εις δόγμα και θα τας χρησιμοποιήσωμεν προς τον σκοπόν του να φέρωμεν τους ανθρώπους εις την πίστιν μας. Όταν θα τελειώσω την έκθεσιν του προγράμματος ενεργείας μας εν τω παρόντι και τω μέλλοντι, θα σας είπω τας βάσεις των θεωριών τούτων.

Εν ολίγοις γνωρίζοντες εκ της πείρας πολλών αιώνων, ότι οι άνθρωποι ζώσι και διευθύνονται υπό ιδεών και ότι αι ιδέαι αύται μεταδίδονται εις αυτούς δια μορφώσεως διδομένης μετά ίσης καθ' όλους τους αιώνας επιτυχίας, αλλά με διαφορετικά, εννοείται, μέσα, θ' απορροφήσωμεν και θα προσαρμόσωμεν προς το συμφέρον μας τας τελευταίας αναλαμπάς της ελευθέρας σκέψεως, την οποίαν από μακρού χρόνου ήδη κατευθύνομεν προς τα πράγματα και ιδέας, αίτινες μας χρειάζονται. Το σύστημα της καταπνίξεως της σκέψεως ετέθη ήδη εν εφαρμογή δια της μεθόδου, ήτις εκλήθη «διδασκαλία δι' εικόνων» και ήτις θα μεταβάλη τους χριστιανούς εις πειθήνια ζώα μη σκεπτόμενα και αναμένοντα την δι' εικόνων παράστασιν των πραγμάτων δια να τα αντιληφθώσιν...

Εις την Γαλλίαν εις εκ των καλλιτέρων πρακτόρων μας, ο Bourgeois, εκήρυξεν ήδη το νέον πρόγραμμα της δι' εικόνων εκπαιδεύσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Το δικηγορικόν επάγγελμα. Η επιρροή των Χριστιανών ιερέων. Η ελευθερία της συνειδήσεως. Ο βασιλεύς των Ιουδαίων. Πατριάρχης και Πάπας. Μέσα πάλης κατά της υφισταμένης Εκκλησίας. Προβλήματα του συγχρόνου Τύπου. Οργάνωσις της αστυνομίας. Η εθελοντική αστυνομία. Η επί τη βάσει του προτύπου της ιουδαϊκής κοινωνίας κατασκοπεία. Αι καταχρήσεις της εξουσίας.

Το δικηγορικόν επάγγελμα δημιουργεί ανθρώπους ψυχρούς, σκληρούς, πείσμονας και άνευ αρχών, οίτινες εν πάση περιπτώσει παραμένουσιν εντός απροσώπου και καθαρώς νομικού επιπέδου. Συνειθίζουσι να εκμεταλλεύωνται τα πάντα προς όφελος της υπερασπίσεως και όχι προς το κοινωνικόν καλόν. Δεν αποποιούνται γενικώς καμμίαν υπεράσπισιν και προσπαθούσι να επιτύχωσι την αθώωσιν πάση θυσία εκμεταλλευόμενοι τας ελαστικότητας της δικονομίας. Δι' αυτού του τρόπου αποθαρρύνουσι το δικαστήριον. Ως εκ, τούτου θα επιτρέπωμεν την εξάσκησιν του επαγγέλματος τούτου εντός στενών ορίων και θα μεταβάλωμεν τα μέλη του εις εκτελεστικά όργανα. Οι δικηγόροι όπως και οι δικασταί θα στερούνται του δικαιώματος να επικοινωνώσι μετά των υποδίκων· θα λαμβάνωσι τας δικαστικάς υποθέσεις, θα τας αναλύωσι κατά τα υπομνήματα και τα στοιχεία των δικαστικών ανακρίσεων, θα υπερασπίζονται τους πελάτας των μετά την προ του δικαστηρίου ανάκρισίν των και αφου διευκρινισθώσι τα γεγονότα. Θ' αμοίβωνται ανεξαρτήτως του αποτελέσματος της υπερασπίσεως. Ούτω θα έχωμεν υπεράσπισιν τιμίαν, αμερόληπτον και καθοδηγουμένην υπό πειστηρίων και ουχί υπό συμφέροντος. Το τοιούτον θα καταπαύση, μεταξύ άλλων και την σημερινήν διαφθοράν των δικαστικών Παρέδρων, οίτινες δεν θα συγκατατίθενται πλέον να δίδωσι δίκαιον μόνον εις εκείνον, όστις πληρώνει.

Ελάβομεν ήδη μέριμναν να καταστρέψωμεν την επιρροήν της χριστιανικής ιερατικής τάξεως και να προκαλέσωμεν ούτω την αποτυχίαν της αποστολής της, διότι άλλως θα ηδύνατο επί του παρόντος να μας ενοχλή επί πολύ. Η επιρροή της επί των λαών καταπίπτει καθημερινώς. Η ελευθερία της συνειδήσεως έχει διακηρυχθή ήδη πανταχού. Ελάχιστα συνεπώς έτη υπολείπονται ακόμη μέχρι της πλήρους καταρρεύσεως της χριστιανικής θρησκείας. Ευκολώτερον ακόμη θα καταβάλωμεν και τας άλλας θρησκείας, με τας οποίας όμως είναι ακόμη πολύ ενωρίς ν' ασχοληθώμεν. Θα περιορίσωμεν τον κλήρον και τους κληρικούς εντός πλαισίων τόσον στενών, ώστε η επιρροή των να είναι μηδαμινή εν συγκρίσει προς εκείνην, την οποίαν είχον άλλοτε.

Όταν θα επιστή η στιγμή να καταστρέψωμεν τελειωτικώς την Παπικήν αυλήν, ο δάκτυλος αοράτου χειρός θα δείξη εις τους λαούς την αυλήν ταύτην. Αλλ' όταν οι λαοί θα επιπέσωσι κατ' αυτής, θα εμφανισθώμεν ως υπερασπισταί της δια να μη επιτρέψωμεν να χυθή αίμα. Δια του αντιπερισπασμού τούτου θα διεισδύσωμεν εις το εσωτερικόν του φρουρίου, οπόθεν δεν θα εξέλθωμεν ειμή όταν το καταστρέψωμεν καθ' ολοκληρίαν.

Ο βασιλεύς των Ιουδαίων θα είναι ο αληθής Πάπας της οικουμένης, ο Πατριάρχης της διεθνούς Εκκλησίας.

Εφ' όσον όμως η νεολαία, δεν έχει ανατραφή εισέτι με τας νέας μεταβατικάς δοξασίας κατ' αρχάς και με τας δικάς μας κατόπιν, δεν θα θίξωμεν φανερά τας υπαρχούσας Εκκλησίας, αλλά θα αγωνισθώμεν εναντίον αυτών δια της κριτικής και της διεγέρσεως διχονοιών.

Εν γένει ο σύγχρονος τύπος μας θα αποκαλύπτη τας υποθέσεις του Κράτους, τας θρησκείας, την ανικανότητα των Χριστιανών, και πάντα ταύτα με τας πλέον κακοήθεις λέξεις δια να τους δυσφημήση παντοιοτρόπως, όπως μόνον η μεγαλοφυής φυλή ημών γνωρίζει να πράττη.

Το πολίτευμα μας θα είναι η ενσάρκωσις της βασιλείας του Vichnou, ο οποίος θα είναι το σύμβολον μας. Δι' εκάστης εκ των εκατόν χειρών μας θα κρατώμεν και εν ελατήριον της κοινωνικής μηχανής. Θα αντιλαμβανόμεθα τα πάντα άνευ της βοηθείας της επισήμου Αστυνομίας, ήτις, όπως την έχομεν διοργανώσει δια τους χριστιανούς, εμποδίζει σήμερον τας Κυβερνήσεις να βλέπωσιν.

Εις το πρόγραμμα μας το τρίτον των υπηκόων μας θα επιβλέπωσι τους άλλους εκ καθήκοντος, δια να υπηρετήσωσιν εκουσίως το Κράτος, Δεν θα θεωρήται τότε άτιμον το να είναι τις

κατάσκοπος και καταδότης· απεναντίας αυτό θα είναι επαινετόν, αι αβάσιμοι όμως καταγγελίαι θα τιμωρώνται σκληρώς, ίνα μη γίνεται κατάχρησις του δικαιώματος τούτου.

Οι πράκτορες μας θα λαμβάνωνται εξ ίσου εκ της ανωτέρας κοινωνίας όσον και εκ των κατωτέρων τάξεων, εκ του κύκλου της διοικητικής τάξεως, ήτις διασκεδάζει και μεταξύ των εκδοτών, τυπογράφων, βιβλιοπωλών, υπαλλήλων, εργατών, αμαξηλατών, θαλαμηπόλων κλπ.

Η εστερημένη δικαιωμάτων Αστυνομία, μη εξουσιοδοτούμενη να ενεργή αυτή η ιδία, και επομένως άνευ δυνάμεως, θα μαρτυρή μόνον και θα καταγγέλλη· η έξακρίβωσις των καταθέσεων της και αι συλλήψεις θα εξαρτώνται εξ υπευθύνου ομίλου ελεγκτών των αστυνομικών υποθέσεων· αυταί αι συλλήψεις θα ενεργώνται υπό της Χωροφυλακής και της δημοτικής Αστυνομίας. Ο μη αναφέρων ό,τι είδεν ή ήκουσεν αναφορικώς πρός πολιτικά ζητήματα των, θα θεωρήται εξ ίσου ένοχος συμμετοχής και αποκρύψεως ως εάν απεδεικνύειο ότι διέπραξε τα δύο ταύτα εγκλήματα.

Όπως σήμερον οι αδελφοί μας είναι υποχρεωμένοι, υπό ιδίαν αυτών ευθύνην, να καταγγέλλωσιν εις την κοινότητα, των τους αποστάτας, ή τα πρόσωπα τα οποία αναλαμβάνουσί τι εναντίον της κοινότητος των, ούτω και εις το παγκόσμιον Κράτος μας θα είναι υποχρεωμένοι πάντοτε αι υπήκοοι μας να εξυπηρετώσι το Κράτος εις πασαν περίπτωσιν..

Τοιαύτη τις οργάνωσις θα εξαφανίση τας καταχρήσεις της εξουσίας, την διαφθοράν και παν ό, τι τα συμβούλια μας και αι θεωρίαι μας περί υπεράνθρωπων δικαιωμάτων εισήγαγον εις τας συνήθειας των Χριστιανών... Πώς άλλως όμως θα ηδυνάμεθα να επιτύχωμεν τον πολλαπλασιασμόν των αταξιών εν τη διοικήσει των; Δια τίνων άλλων μέσων;... Μεταξύ των σπουδαιότερων τοιούτων είναι και τα όργανα, εις τα οποία έχει ανατεθή η διατήρησις και αποκατάστασις της τάξεως. Είς ταύτα θα παρέχωμεν την δυνατότητα ν' αναπτύσσωσι και ν' αποδεικνύωσι τας κακάς έξεις και ιδιοτροπίας των και να καταχρώνται επί τέλους της δυνάμεως των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Μέτρα ασφαλείας. Επιτήρησις των συνωμοτών. Η φανερά φρουρά είναι καταστρεπτική δια την Αρχήν. Η φρουρά του βασιλέως των Ιουδαίων. Το μυστικόν γόητρον της εξουσίας, Σύλληψις επί τη ελαχίστη υπονοία.

Όταν θα λάβωμεν ανάγκην να ενισχύσωμεν τα μέτρα της αστυνομικής ασφαλείας (άτινα φθείρουσι τάχιστα το γόητρον της εξουσίας), θα υποκινήσωμεν φαινομενικάς ταραχάς, εκδηλώσεις δυσαρεσκείας, εκφραζομένας υπό επιτηδείων ρητόρων. Τα πρόσωπα άτινα θα τρέφωσι τα ίδια αισθήματα, θα ενωθώσι με αυτούς. Τούτο θα μας χρησιμεύση ως δικαιολογία δια να διατάξωμεν κατ' οίκον έρευνας και επιτηρήσεις, χρησιμοποιούντες προς τούτο τους πράκτορας, τους οποίους έχομεν μεταξύ των χριστιανικών Αστυνομιών.

Επειδή οι πλείστοι των συνωμοτών ενεργούσιν εξ έρωτος προς το επάγγελμα και την φλυαρίαν, δεν θα διαταράσσωμεν αυτούς πριν δράσωσι καθ' οιονδήποτε τρόπον θ' αρκεσθώμεν να εισαγάγωμεν εντός του κύκλου των όργανα επιτηρήσεως... Δεν πρέπει να λησμονώμεν ότι το γόητρον της εξουσίας μειούται όταν ανακαλύπτη συχνάκις συνωμότας εναντίον της. Το τοιούτον αποδεικνύει ομολογίαν της αδυναμίας της, η, όπερ χειρότερον, το άδικον της υποστάσεως της. Γνωρίζετε ότι κατεστρέψαμεν το γόητρον των βασιλευόντων προσώπων των χριστιανών δια συχνών αποπειρών, διοργανωμένων υπό των πρακτόρων μας, τυφλών προβάτων του ποιμνίου μας. Είναι εύκολον να εξωθήται τις εις το έγκλημα δια τίνων ελευθερίων φράσεων, αρκεί να υπάρχη πολιτική τις χροιά· θα εξαναγκάσωμεν τας Κυβερνήσεις ν' αναγνωρίζωσι την αδυναμίαν των δια των εμφανών μέτρων ασφαλείας, άτινα θα λαμβάνωσι και δια του τρόπου τούτου θα καταστρέφωμεν το γόητρον της εξουσίας.

Η Κυβέρνησίς μας θα φρουρήται υπό φρουράς σχεδόν αδιόρατου, διότι δεν παραδεχόμεθα ούτε την σκέψιν καν, ότι δύναται να υπάρχη εναντίον αυτής δύναμίς τις, καθ' ης να μη είναι εις κατάστασιν να παλαίση, ώστε να είναι υποχρεωμένη να κρύπτεται.

Εάν παραδεχόμεθα την σκέψιν ταύτην, όπως έκαμνον και κάμνουν ακόμη οι Χριστιανοί, θα υπεγράφομεν την εις θάνατον καταδίκην, εάν όχι αυτού του άρχοντος, τουλάχιστον της δυναστείας του, εν λίαν προσεχεί μέλλοντι.

Κατά τα αυστηρώς τηρούμενα προσχήματα, ο Κυβερνήτης μας δεν θα χρησιμοποιή την εξουσίαν του παρά δια το καλόν του λαού και ουδαμώς δια τα προσωπικά ή τα δυναστικά του ωφελήματα. Ιδού διατί δια της τηρήσεως του διακόσμου τούτου η εξουσία του θα εκτιμάται και θα περισώζηται από τους ιδίους υπηκόους του. Θα τον λατρεύωσιν επί τη ιδέα, ότι η ευημερία εκάστου πολίτου θα εξαρτάται εξ αυτού, διότι εξ αυτού θα εξαρτάται η τάξις της κοινωνικής οικονομίας.

Εμφανής φρούρησις του βασιλέως, ισοδυναμεί με αναγνώρισιν της αδυναμίας της κυβερνητικής οργανώσεως.

Ο βασιλεύς μας, όταν θα ευρίσκεται μεταξύ του λαού, θα περιστοιχίζηται πάντοτε υπό μεγάλου αριθμού ανδρών και γυναικών, οίτινες θα εκλαμβάνωνται ως περίεργοι και θα καταλαμβάνωσι τυχαίως δήθεν τας πρώτας σειράς πέριξ αυτού, θα συγκρατώσι δε και τας σειράς των άλλων, δια να διατηρώσι τάχα την τάξιν. Τούτο θα είναι παράδειγμα συγκρατήσεως της τάξεως. Εάν ευρέθη τις εκ του λαού εκλιπαρών και προσπαθών να παρουσιάση αναφοράν τίνα, διανοίγων δίοδον δια μέσου των γραμμών, αι πρώται σειραί οφείλουσι να δεχθώσι την αναφοράν ταύτην και υπό τα όμματά του να παραδώσωσιν αυτήν εις τον βασιλέα, ίνα αντιλαμβάνωνται πάντες, ότι παν ό,τι παρουσιάζει τις φθάνει, εις τον προορισμόν του, και ότι υπάρχει επομένως έλεγχος και αυτού του Άρχοντος. Η αίγλη της εξουσίας απαιτεί να δύναται ο λαός να λέγη: «Εάν ο βασιλεύς το εγνώριζε» ή «ο βασιλεύς θα το μάθη».

Δια της συγκροτήσεως επισήμου φρουράς εξαφανίζεται το μυστικόν γόητρον της εξουσίας. Πας όστις είναι ωπλισμένος με αρκετόν θάρρος, θεωρεί τον εαυτόν του κύριον της εξουσίας. Ο ταραχοποιός γνωρίζει την δύναμίν του και ενεδρεύει την ευκαιρίαν να προβή εις απόπειραν κατά της εξουσίας ταύτης. Διδάσκομεν άλλα εις τους χριστιανούς, βλέπομεν όμως που έχουν περιαγάγει

αυτούς τα φανερά μέτρα ασφαλείας.

Θα συλλαμβάνωμεν τους εγκληματίας επί τη πρώτη υπονοία, εντελώς ή και ελαχίστα βασίμου. Ο φόβος μη απατηθώμεν, δεν δύναται να είναι λόγος αποχρών, ώστε να δώσωμεν τα μέσα διαφυγής εις άτομα ύποπτα δι' έγκλημα κοινόν ή πολιτικόν και έναντι των οποίων θα φανώμεν όντως αμείλικτοι. Εάν επί τέλους είναι δυνατόν, παραβιάζοντες ολίγον την σημασίαν των πραγμάτων, να παραδεχθώμεν την εξέτασιν των αιτίων εις τα κοινά εγκλήματα, δεν είναι δυνατόν όμως να υπάρχη τοιαύτη ελαφρυντική περίπτωσις δι' άτομα ασχολούμενα με ζητήματα, από τα οποία ουδείς, πλην της Κυβερνήσεως, είναι εις θέσιν ν' αντιλαμβάνηται το ελάχιστον. Και αι Κυβερνήσεις ακόμη όλαι δεν είναι εις θέσιν ν' αντιλαμβάνωνται την αληθινήν πολιτικήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : Το δικαίωμα υποβολής αναφορών και νομοσχεδίων. Τα πολιτικά εγκλήματα δικαζόμενα υπό των δικαστηρίων. Η διαφήμισις εις τα πολιτικά εγκλήματα.

Εάν δεν παραδεχώμεθα όπως ο καθείς ασχολήται απ’ ευθείας με την πολιτικήν, θα προκαλούμεν όμως πάσαν αναφοράν και αίτησιν, δι’ ης θα εκαλείτο η Κυβέρνησις να βελτιώση την κατάστασιν του λαού. Τούτο θα μας επιτρέπη να αντιλαμβανώμεθα τα ελαττώματα ή τας φαντασίας των υπηκόων μας, εις ους θα απαντώμεν δια της εκτελέσεως των περί ων ο λόγος σχεδίων ή δια δικαιολογημένης αρνήσεως, ήτις θα αποδεικνύη την άγνοιαν των συντακτών των.

Αι στάσεις δεν είναι δυνατόν να χαρακτηρισθώσιν άλλως πως η ως υλακή κυναρίου εναντίον ελέφαντος. Δια καλώς διοργανωμένην Κυβέρνησιν, ουχί από απόψεως αστυνομικής οργανώσεως, αλλ’ από κοινωνικής τοιαύτης, ο μικρός κύων φωνασκεί εναντίον του ελέφαντος, διότι αγνοεί την ιδίαν του θέσιν και αξίαν. Αρκεί να αποδείξη τις δι’ ενός αξίου παραδείγματος την αξίαν της μιας ή της άλλης, δια να παύσωσι τα κυνάρια να υλακτώσι και να συνηθίσωσι να κινώσι την ουράν των άμα τη εμφανίσει του ελέφαντος.

Δια ν’ αφαιρέσωμεν το γόητρον της ανδρείας από το πολιτικόν έγκλημα, θα καθίζωμεν αυτούς επί του εδωλίου των κατηγορουμένων παραπλεύρως με τους κλέπτας, τους δολοφόνους και τους παντοειδώς ευτελείς και χαμερπείς εγκληματίας. Τότε η δημοσία γνώμη θα συγχύση, εν τη σκέψει της, την κατηγορίαν ταύτην των εγκληματιών με την καταισχύνην των άλλων και θα περιβάλη τούτους με την ιδίαν περιφρόνησιν. Είμεθα διατεθειμένοι (και ελπίζω ότι έχομεν κατορθώσει τούτο) να εμποδίσωμεν τους χριστιανούς να καταπολεμήσωσι τας στάσεις κατ’ αύτον τον τρόπον.

Επί τω σκοπώ τούτω, δια του τύπου, των δημοσιευομένων λόγων μας και των ωραίων εγχειριδίων της ιστορίας, έχομεν διαφημίσει το μαρτύριον, όπερ δήθεν προτίμησαν οι στασιασταί δια το κοινόν καλόν. Η διαφήμισις αυτή ηύξησε τας τάξεις των φιλελευθέρων και έρριψε χιλιάδας Χριστιανών εις τας τάξεις του ποιμνίου μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : Το οικονομικόν πρόγραμμα. Ο προοδευτικός δασμός. Προοδευτικαί εισπράξεις δια χαρτοσήμων. Ταμιευτικαί Τράπεζαι και στασιμότης του χρυσού. Ελεγκτικόν συνέδριον. Κατάργησις της αντιπροσωπείας. Στασιμότης των κεφαλαίων. Έκδοσις γραμματίων. Ανταλλαγή του χρυσού. Συναλλαγή της αξίας της εργασίας, Ο προϋπολογισμός. Τα κρατικά δάνεια. Η σειρά αξιών (τίτλων) προς 1% τόκον. Αι βιομηχανικαί αξίαι (τίτλοι). Οι κυβερνήται των Χριστιανών. Οι ευνοούμενοι. Οι πράκτορες του μασωνισμού.

Θα ομιλήσωμεν σήμερον περί του οικονομικού προγράμματος, το οποίον εκράτησα δια το τέλος της εκθέσεως μου, ως το δυσκολώτερον, το υψηλότερον και το αποφασιστικώτερον σημείον του προγράμματος μας. Αρχόμενος της εξετάσεως του θα σας υπενθυμήσω ότι το σύνολον των πράξεων μας είναι ζήτημα ποσών.

Όταν θα έλθη η βασιλεία μας, η απολυταρχική Κυβέρνησίς μας, δια λόγους προφυλάξεως της θ' αποφυγή να επιβαρύνη υπερβολικώς δια φόρων τας λαϊκάς μάζας και δεν θα λησμονήση τον ρόλον της ως πατρός και προστάτου. Αλλ' επειδή η κυβερνητική οργάνωσις στοιχίζει ακριβά, πρέπει μολαταύτα να ευρεθώσι τα αναγκαία μέσα. Αυτός είναι ο λόγος, δια τον οποίον θα παρασκευάσωμεν επιμελώς την οικονομικήν ισορροπίαν.

Εις το κράτος μας, ο βασιλεύς θα είναι η νομική εκπροσώπησις της νομίμου ιδιοκτησίας παντός ό,τι ευρίσκεται εις το Κράτος του (πράγμα το οποίον είναι εύκολον να πραγματοποιηθή). Θα δύναται λοιπόν να καταφεύγη εις την νόμιμον κατάσχεσιν όλων των χρηματικών ποσών, τα οποία θα κρίνη αναγκαία δια τον διακανονισμόν της κυκλοφορίας του χρήματος εντός του Κράτους. Εξ αυτού καταφαίνεται ότι η φορολογία πρέπει κυρίως να συνίσταται εις προοδευτικήν φορολογίαν της ιδιοκτησίας. Κατ' αυτόν τον τρόπον οι φόροι θα εισπράττωνται άνευ στενοχωρίας και καταστροφών εν αναλογία επί τοις εκατόν σχετική προς την ιδιοκτησίαν. Οι πλούσιοι οφείλουσι να εννοήσουν ότι πρέπει να θέτωσι μέρος του πλεονάσματος των εις την διάθεσιν του Κράτους, αφού τούτο εξασφαλίζει εις αυτούς το υπόλοιπον και το δικαίωμα εντίμου κέρδους, λέγω εντίμου κέρδους, διότι ο έλεγχος της περιουσίας θα καταργήση πάσαν νόμιμον ληστείαν.

Η κοινωνική αυτή μεταρρύθμισις να προέλθη εκ των άνω, διότι επέστη ο καιρός της, και είναι αναγκαία, ως εχέγγυον ειρήνης. Η φορολογία των πτωχών είναι σπορά επαναστάσεως και είναι επομένως καταστρεπτική δια το Κράτος, το οποίον χάνει μεγάλα κέρδη, επιδιώκον μικρά ωφελήμα-τα. Ανεξαρτήτως τούτου η φορολογία των κεφαλαιούχων θα ελαττώση την αύξησιν του πλούτου παρά τοις ιδιώταις, εις τας χείρας των οποίων έχομεν νυν συγκεντρώσει τούτον, ίνα χρησιμεύση ως αντιστάθμισμα κατά της κυβερνητικής ισχύος των Χριστιανών, δηλαδή των οικονομικών του Κράτους.

Φορολογία προοδευτική θα δώση πολύ μεγαλύτερον εισόδημα από την αναλογικήν φορολογίαν της σήμερον, ήτις μας είναι χρήσιμον μόνον δια να διεγείρωμεν ταραχάς και δυσαρέσκειας μεταξύ των Χριστιανών.

Η ισχύς επί της οποίας θα στηρίζηται ο βασιλεύς ημών, θα έγκηται εις την ισσοροπίαν και την εγγύησιν της ειρήνης. Είναι επάναγκες όπως οι κεφαλαιούχοι θυσιάσωσι μικρόν μέρος των εισοδημάτων των δια να εξασφαλίσωσι την λειτουργίαν της κυβερνητικής μηχανής. Αι ανάγκαι του Κράτους, πρέπει να πληρώνωνται παρ' εκείνων, ων τα πλούτη επιτρέπουσι τούτο ακόπως.

Το μέτρον τούτο θα εξαφανίση το μίσος του πτωχού εναντίον του πλουσίου, εν τω προσώπω του οποίου θα βλέπη οικονομικήν δύναμιν ωφέλιμον εις το Κράτος, την διατήρησιν της ειρήνης και της ευημερίας, διότι θ' αντιλαμβάνεται ότι ο πλούσιος είναι ο εφοδιάζων τ' αναγκαία μέσα προς επίτευξιν των αγαθών τούτων. Ίνα δε μη βαρυθυμήση υπερβολικά η μορφωμένη τάξις δια τας νέας πληρωμάς, θα κοινοποιήται αυτή απολογισμός του προορισμού των ποσών, άτινα θα διατίθενται δια τας ανάγκας του θρόνου και των κυβερνητικών θεσμών.

Το βασιλεύον πρόσωπον δεν θα έχη ατομικήν περιουσίαν εφ' όσον παν ό,τι υπάρχει εντός του Κράτους ανήκει εις αυτό, διότι άλλως θα παρουσιάζετο αντίφασις εις τούτο. Αι ατομικαί πρόσοδοι θα εξεμηδένιζον το δικαίωμα ιδιοκτησίας της περιουσίας όλων. Οι συγγενείς του βασιλεύοντος

προσώπου, εξαιρέσει των διαδόχων του, οίτινες θα συντηρούνται επίσης δαπάναις του Κράτους, οφείλουσι ν' αναλαμβάνωσι κρατικήν υπηρεσίαν, η να εργάζωνται δια ν' αποκτήσωσι το δικαίωμα ιδιοκτησίας. Το προνόμιον του ν' ανήκωσιν εις την βασιλικήν οικογένειαν δεν πρέπει να χρησιμεύση ως πρόσχημα λεηλασίας του κρατικού θησαυροφυλακίου.

Η αγορά ιδιοκτησίας τινός, η αποδοχή κληρονομιάς, θα επιβαρύνωνται με δικαίωμα προοδευτικής χαρτοσημάνσεως. Η μεταβίβασις ιδιοκτησίας τινός είτε εις χρήματα, είτε άλλως πως, προς αποφυγήν της χαρτοσημάνσεως ταύτης, αναγκαστικώς ονομαστικής, θα φορολογήται με ανάλογον φόρον, όστις θα επιβάλλεται εις βάρος του παλιού ιδιοκτήτου, από της ημερομηνίας της μεταβιβάσεως μέχρι της ημέρας της αποκαλύψεως της απάτης. Οι τίτλοι μεταβιβάσεως θα παρουσιάζωνται καθ' εβδομάδα εις το ταμείον του διαμερίσματος με ένδειξιν του επωνύμου, ονόματος οικογενείας και κατοικίας του παλιού και νέου ιδιοκτήτου. Η καταγραφή αυτή θα επιβάλλεται μόνον δια ποσά υπερβαίνοντα τα συνήθη έξοδα αγοράς και πωλήσεως των χρειωδών, εις τα οποία θα επιβάλλεται δικαίωμα χαρτοσήμου πολύ μικρόν δι' εκάστην μονάδα.

Υπολογίσατε κατά πόσον οι φόροι ούτοι θα υπερβώσι τα εισοδήματα των χριστιανικών Κρατών. Το ταμείον του Κράτους θα οφείλη να κρατή εφεδρικόν τι κεφάλαιον, αποθεματικόν, και το υπόλοιπον θα τίθεται εις κυκλοφορίαν. Δια των αποθεματικών τούτων κεφαλαίων θα εκτελούνται δημόσια έργα. Η έναρξις της εκτελέσεως των έργων τούτων, εκ των πόρων του Κράτους, θα προκαλέση την αφοσίωσιν της εργατικής τάξεως εις τα συμφέροντα του Κράτους και των βασιλευόντων προσώπων. Μέρος των ποσών τούτων θ' απονέμεται εις βραβεία δια τας εφευρέσεις και την παραγωγήν.

Δεν πρέπει κατ' ουδένα τρόπον, πλην των ορισμένων και με αφθονίαν υπολογισθέντων ποσών, να μείνη εις το κρατικόν ταμείον έστω και εν νόμισμα επιπλέον, διότι το χρήμα έγινε δια να κυκλοφορή και πάσα στασιμότης του χρήματος έχει ολεθρίαν επίδρασιν επί της λειτουργίας του κρατικού μηχανισμού, δια την λίπανσιν των τροχών του οποίου προορίζεται. Η στέρησις λιπάνσεως δύναται να σταματίση την κανονικήν λειτουργίαν του μηχανισμού.

Η αντικατάστασις μέρους τινός των χρημάτων, δια χάρτινων αξιών, παρήγαγεν ακριβώς τοιαύτην τινά στασιμότητα. Αι συνέπειαι του γεγονότος τούτου έχουσιν ήδη γίνει αρκετά αισθηταί.

Θα έχωμεν προς τούτοις εν ελεγκτικόν Συνέδριον, και ο Κυβερνήτης θα ευρίσκη δι' αυτού εις πάσαν στιγμήν πλήρη απολογισμόν των εσόδων και εξόδων του Κράτους, εξαιρέσει του απολογισμού του τρέχοντος μηνός, καθώς και του τοιούτου του παρελθόντος μηνός, όστις δεν θα έχη παραδοθή ακόμη.

Το μόνον άτομον, το οποίον δεν έχει ίσως συμφέρον να διαρπάση το κρατικόν ταμείον, είναι ο ιδιοκτήτης του, δηλαδή ο Κυβερνήτης. Ως εκ τούτου ο έλεγχος των θά καταστήση αδύνατον την απώλειαν και την σπατάλην.

Αι παρουσιάσεις, αίτινες καταναλίσκουσι πολύτιμον χρόνον του Κυβερνήτου δια των δεξιώσεων, αι οποίαι επιβάλλονται υπό της εθιμοτυπίας, θα καταργηθώσιν, ίνα μένη εις αυτόν καιρός να ελέγχη και να σκέπτεται. Η δύναμίς του δεν θα εξαρτάται πλέον από τους ευνοουμένους, οίτινες περιστοιχίζουσι τον θρόνον, ίνα προσδώσωσιν εις αυτόν λάμψιν και επιβάλλον, φροντίζαντες όμως μόνον δια τα συμφέροντα των και ουχί δια τα τοιαύτα του Κράτους.

Προεκαλέσαμεν παρά τοις Χριστιανοίς οικονομικάς κρίσεις επί τω μοναδικώ σκοπώ ν' αποσύρωμεν τον χρυσόν εκ της κυκλοφορίας. Τεράστια κεφάλαια έμενον στάσιμα, αποσύροντα και το χρήμα των Κρατών, άτινα υπεχρεούντο ούτω ν' απευθύνωνται εις αυτά ταύτα τα κεφάλαια όπως εξεύρωσι χρήματα. Τα δάνεια ταύτα επεβάρυνον τα οικονομικά των Κρατών δια της πληρωμής τόκων· υπεδούλωσαν αυτά εις το κεφάλαιον. Η συγκέντρωσις της βιομηχανίας εις χείρας των κεφαλαιοκρατών, οίτινες κατέστρεφαν την μικράν βιομηχανίαν, απερρόφησεν όλας τας δυνάμεις του λαού και συγχρόνως του Κράτους.

Η σημερινή κυκλοφορία του χρήματος δεν ανταποκρίνεται γενικώς προς το κατ' άτομον καταναλισκόμενον ποσόν και συνεπώς δεν δύναται να επαρκέση δι' όλας τας ανάγκας των εργασιών. Η κυκλοφορία του χρήματος πρέπει να είναι ανάλογος προς την αύξησιν του πληθυσμού, και πρέπει να συμπεριλαμβάνη εν τω υπολογισμώ τούτω και τα παιδία, διότι ταύτα καταναλίσκουσι και στοιχίζουσιν ευθύς από της γεννήσεως των.

Η αναθεώρησις της κοπής νομισμάτων είναι ζήτημα ουσιώδες δι' ολόκληρον τον κόσμον.

Γνωρίζετε ότι η ανταλλαγή του χρυσού υπήρξεν ολεθρία δια τα Κράτη, άτινα την υιοθέτησαν, διότι δεν δύναται να επαρκέση εις την κατανάλωσιν του χρήματος, τόσον μάλλον καθ' όσον είχομεν αποσύρει της κυκλοφορίας την μεγαλυτέραν δυνατήν ποσότητα χρυσού.

Οφείλομεν να εισαγάγωμεν νόμισμα βασιζόμενον επί της εργασίας, το οποίον θα είναι είτε χάρτινον είτε ξύλινον. Θα εκδίδωμεν ανάλογον προς τας συνήθεις ανάγκας ποσότητα εξ αυτού, αυξάνοντες αναλόγως των εκάστοτε γεννήσεων και ελαττoύντες αυτήν αναλόγως των εκάστοτε θανάτων.

Έκαστον διαμέρισμα και εκάστη περιφέρεια θα τηρή τους σχετικούς λογαριασμούς της εις την υπόθεσιν ταύτην. Δια να μη επέρχεται καθυστέρησις εις την καταβολήν χρημάτων δια τας ανάγκας του Κράτους, τα ποσά και η χρονολογία της καταβολής των θα ορίζωνται δια διατάγματος, της Κυβερνήσεως. Ούτω θα καταργηθή το προτεκτοράτον του υπουργείου των Οικονομικών, το ποίον δεν θα δύναται να ευνοή επαρχίαν τινά εις βάρος άλλης.

Θα παρουσιάσωμεν τας μεταρρυθμίσεις ταύτας, τας οποίας σχεδιάζομεν, κατά τοιούτον τρόπον, ώστε να μη θορυβήσωμεν κανένα, θα καταδείξωμεν την ανάγκην των μεταρρυθμίσεων συνεπεία του κυκεώνος, εις τον οποίον κατέληξαν αι οικονομικαί αταξίαι των Χριστιανών. Η πρώτη αταξία, θα είπωμεν, συνίσταται εις τούτο, το ότι δηλ. άρχονται δια της συντάξεως απλού τινος προϋπολογισμού, όστις αυξάνεται από έτους εις έτος και ιδού διατί. Παρελκύουσι τον προϋπολογισμόν τούτον μέχρι του ημίσεως του έτους· έπειτα ζητούσιν επανορθωτικόν προϋπολογισμόν, τον οποίον σπαταλώσιν εντός τριών μηνών· έπειτα ζητούσι συμπληρωματικήν τοιούτον και πάντα ταύτα καταλήγουσιν εις προϋπολογισμόν εκκαθαρίσεως. Επειδή δε ο προϋπολογισμός του επομένου έτους συντάσσεται επί τη βάσει του συνόλου του Γενικού Προϋπολογισμού, η κανονική ετησία διαφορά είναι 50%, και ο ετήσιος προϋπολογισμός τριπλασιάζεται κάθε δεκαετίαν. Χάρις εις τας τοιαύτας μεθόδους, γενομένας παραδεκτάς λόγω της αφροντησίας των χριστιανικών Κρατών, τα ταμεία των είναι κενά. Τα επακολουθήσαντα δάνεια κατεβρόχθησαν τα υπόλοιπα και ήγαγον όλα τα Κράτη εις χρεωκοπίαν.

Παν δάνειον αποδεικνύει την αδυναμίαν του Κράτους και την μη κατανόησιν των δικαιωμάτων αυτού. Τα δάνεια επικρέμονται ως η σπάθη του Δαμοκλέους επί της κεφαλής των κυβερνώντων, οίτινες αντί να λαμβάνωσιν ό,τι αναγκαιοί αυτοίς δια πρόσκαιρου φορολογίας παρά των υπηκόων των, έρχονται με τεταμένας τας χείρας να ζητώσιν ελεημοσύνην παρά των τραπεζιτών μας. Τα εξωτερικά δάνεια είναι βδέλλαι, τας οποίας εις ουδεμίαν περίπτωσιν είναι δυνατόν ν' αποσπάση τις από του σώματος του Κράτους, εάν δεν αποσπασθώσι μόναι των ή δεν τας απορρίψη αυτό τούτο το Κράτος ριζικώς. Τα χριστιανικά όμως Κράτη δεν τας αποσπώσιν, αλλ' εξακολουθούσι να επιθέτωσι νέας τοιαύτας εις το σώμα των, ούτως ώστε αμετακλήτως θα καταστραφώσιν εξ αιτίας της εκουσίας ταύτης αφαιμάξεως.

Πραγματικώς τι άλλο παριστά το δάνειον και ιδίως το εξωτερικόν; Το δάνειον είναι η έκδοσις κυβερνητικών τραπεζογραμματίων υπεχόντων υποχρέωσιν ωρισμένου τινός τόκου, αναλόγου προς το ποσόν του δανεισθέντος κεφαλαίου. Εάν το δάνειον έχη τόκον 5%, εντός είκοσιν ετών το Κράτος έχει πληρώσει άνευ ουδεμιάς ωφελείας τόκον ίσον προς το δάνειον, εντός 40 ετών διπλάσιον, εντός 60 ετών τριπλάσιον ποσόν και το χρέος παραμένει πάντοτε χρέος ανεξόφλητον!

Βλέπομεν εκ τούτου ότι υπό το πρόσχημα ατομικής φορολογίας το Κράτος αφαιρεί και τον τελευταίον οβολόν των πτωχών φορολογουμένων δια να εξοφλση με τους πλουσίους ξένους, παρ' ων εδανείσθη, αντί να συλλέξη τα πλούτη του δια τας ανάγκας του χωρίς να πληρώνη τόκους.

Εφ όσον τα δάνεια παρέμεναν εσωτερικά, οι Χριστιανοί δεν έκαμνον άλλο από του να μεταθέτωσι το χρήμα εκ του θυλακίου του πτωχού εις τα θυλάκια του πλουσίου. Όταν όμως εξηγοράσαμεν τα πρόσωπα άτινα εχρειάζοντο δια να μεταφέρωμεν τα δάνεια επί του εξωτερικού εδάφους, όλα τα πλούτη των Κρατών διωχετεύθησαν εις τα ταμεία μας και όλοι οι Χριστιανοί ήρχισαν να καταβάλωσιν εις ημάς φόρον υποτέλειας. Εάν η επιπολαιότης των βασιλευόντων Χριστιανών εις ό,τι αφορά, τας κρατικάς υποθέσεις, εάν η διαφθορά των υπουργών ή η οικονομική άγνοια άλλων κυβερνητών επέβαλεν εις τας χώρας των φορτία χρεών, άτινα αδυνατούν να εξοφλήσουν εις τα ταμεία μας, πρέπει να γνωρίζετε ότι το τοιούτον μας εστοίχισεν ακριβά εις χρήμα και προσπάθειας!

Δεν θα επιτρέψωμεν την στασιμότητα του χρήματος, και δια τουτο δεν θα υφίστανται υπο-

χρεώσεις του Κράτους, εξαιρέσει σειράς υποχρεώσεων προς 1%, ίνα μη η πληρωμή των τόκων παραδίδη την δύναμιν του Κράτους εις την εκμύζησιν των βδελλών. Το δικαίωμα εκδόσεως αξιών θα επιφυλάσσεται αποκλειστικώς δια τας βιομηχανικάς εταιρίας, αίτινες δεν δυσκολεύονται να καταβάλλωσι τους τόκους, ως εκ των κερδών άτινα επιτυγχάνουσιν, ενώ το Κράτος ουδέν κέρδος επιτυγχάνει από το χρήμα όπερ εδανείσθη, εφ' όσον δανείζεται δια να εξοδεύση και ουχί δια να κάμη επιχειρήσεις.

Τα βιομηχανικά χρεώγραφα θ' αγοράζωνται παρά του Κράτους, το οποίον από φόρου υποτελείας, ως είναι σήμερον, θα μεταβληθή εις συμφεροντολόγον δανειστήν. Παρόμοιον μέτρον θα καταργήση την στασιμότητα του χρήματος, τον παρασιτισμόν και τον τύπον, άτινα μας ήσαν χρήσιμα, εφ' όσον οι Χριστιανοί ήσαν ανεξάρτητοι, αλλά δεν είναι επιθυμητά και από το πολίτευμα μας.

Πόσον καταφανής είναι η έλλειψις κρίσεως εις τους καθαρώς ζωώδεις εγκεφάλους των Χριστιανών! Εδανείζοντο παρ' ημών επί τόκω και χωρίς να σκέπτωνται ότι θα εχρειάζετο ν' αφαιρέσωσι το χρήμα τούτο βεβαρυμένον με τους επιπλέον τόκους από τα θυλάκια του Κράτους δια να εξωφλήσωσι με ημάς! Υπήρχε τι το απλούστερον από του να λαμβάνωσι το χρήμα, του οποίου είχον ανάγκην, από τους φορολογουμένους των;...

Τούτο αποδεικνύει την γενικήν υπεροχήν του πνεύματος μας, διότι κατωρθώσαμεν να τοις παρουσιάσωμεν την υπόθεσιν των δανείων υπό τοιαύτην μορφήν, ώστε να διαβλέπωσιν εν αυτή και κέρδη ακόμη δια τον εαυτόν τους.

Οι λογαριασμοί, τους οποίους όταν έλθη η ώρα θα παρουσιάσωμεν φωτιζόμενους από το φως της πείρας αιώνων, της οποίας το υλικόν επρομήθευσαν εις ημάς τα χριστιανικά Κράτη, θα διακρίνωνται δια την σαφήνειάν των και την ακρίβειαν των και θα καταδείξωμεν εις πάντας πασιφανώς την χρησιμότητα των καινοτομιών μας. Θα θέσωμεν τέρμα εις τας καταχρήσεις, χάρις εις ας εκρατούμεν τους Χριστιανούς εις την διάθεσίν μας, αλλ' αι οποίαι δεν είναι δυνατόν να επιτρέπωνται εις το Κράτος μας.

Θα καταστρώσωμεν τόσον καλώς το λογιστικόν σύστημα μας, ώστε ούτε η Κυβέρνησις, ούτε ο ελάχιστος υπάλληλος να δύνανται να παρεκτρέψωσιν ουδέ το ελάχιστον ποσόν εκ του προορισμού του χωρίς τούτο να γίνη αντιληπτόν και επί πλέον να το διαθέση εις προορισμόν διάφορον εκείνου, όστις θα έχη καθορισθή άπαξ δια παντός εν τω ημετέρω σχεδίω ενεργείας.

Είναι αδύνατον το κυβερνάν άνευ καθωρισμένου σχεδίου. Και αυτοί ακόμη οι ήρωες, οίτινες ακολουθούσιν οδόν τίνα άνευ ωρισμένων προφυλάξεων, καταστρέφονται καθ' οδόν.

Οι Χριστιανοί αρχηγοί, εις τους οποίους συνεβουλεύσαμεν άλλοτε να διασκεδάζωσι τας κρατικάς φροντίδας δι' επισήμων δεξιώσεων δια της εθιμοτυπίας, δια διασκεδάσεων, ήσαν μόνον προπετάσματα της Κυβερνήσεως ημών. Αι αναφοραί των ευνοουμένων, οίτινες ανεπλήρωνον τούτους εις τας υποθέσεις, συνέτασσοντο δι' αυτούς υπό των πρακτόρων μας και ικανοποιούν εκάστοτε τα ήκιστα διορατικά πνεύματα δι' υποσχέσεων, ότι το μέλλον θα επέφερεν οικονομίας και βελτιώσεις. -Οικονομίας από τι; Από τα νέα δάνεια;.. θα ηδύναντο να ερωτήσωσι, δεν ηρώτων όμως εκείνοι οίτινες ανεγίνωσκον τους απολογισμούς μας και τας σχέδιας μας.

Γνωρίζετε που ωδήγησεν αυτούς η αμεριμνησία των αυτή και εις ποίαν οικονομικήν αταξίαν περιήλθον παρ' όλην την θαυμασίαν ενεργητικότητα των λαών των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τα εσωτερικά δάνεια. Το παθητικόν και οι φόροι. Αι μετατροπαί. Τα αποταμιευτήρια και το εισόδημα. Κατάργησις του χρηματιστηρίου. Φορολογία των βιομηχανικών αξιών.

Θα προσθέσω εις ό,τι σας είπον εις την προηγουμένην συνεδρίασιν μιαν λεπτομερή εήγησιν των εσωτερικών δανείων. Περί των εξωτερικών δανείων δεν θα είπω πλέον τίποτε, διότι αυτά εγέμιζον τα χρηματοκιβώτια μας με το εθνιόν χρήμα των Χριστιανών, δια το κράτος μας όμως δεν θα υπάρχη πλέον ξένον, δηλαδή εξωτερικόν.Επωφελήθημεν της διαφοράς των διοικούντων και της αμελείας των κυβερνώντων δια να λάβωμεν ποσά διπλάσια, τριπλάσια και έτι μεγαλύτερα, δανείζοντες εις τας Κυβερνήσεις των Χριστιανών χρήμα, το οποίον ουδόλως ήτο αναγκαίον εις το Κράτος. Τις θα ηδύνατο να κάμη το ιδίον και έναντι ημών; Δια τούτο θα εκθέσω λεπτομερώς τα των εσωτερικών δανείων μόνον.

Όταν εκδίδουσι δάνειόν τι τα Κράτη, ανοίγουσιν έγγραφάς δια την αγοράν των ομολογιών των. Δια να είναι αυταί προσιταί εις όλους, εκδίδουν ομολογίας αξίας από 100 μέχρι 1000 μονάδων. Εν ταυτώ παρέχουσιν όφελός τι εις τους πρώτους εγγραφομένους. Την επομένην δημιουργείται τεχνητή ύψωσις τιμών, διότι δήθεν όλος ο κόσμος ρίπτεται επ' αυτών. Ημέρας τινάς αργότερον, τα ταμεία του Κράτους είναι υπερπλήρη, λέγουσι, και δεν γνωρίζουσι πλέον που να βάλωσι το χρήμα (διατί τότε το λαμβάνωσι;). Η εγγραφή υπερβαίνει πλειστάκις το ποσόν του δανείου. Τοιαύτη είναι η εμπιστοσύνη, την οποίαν έχει ο κόσμος δια τας κυβερνητικάς συναλλαγάς.

Όταν όμως παιχθή η κωμωδία, ευρίσκονται ενώπιον παθητικού και μάλιστα παθητικού βαρυτάτου. Δια να πληρωθούν οι τόκοι πρέπει να καταφύγωσιν εις νέα δάνεια, άτινα δεν απορροφούν, αλλά μόνον αυξάνουν τα πρώτα χρέη. Όταν η πίστωσις εξαντληθή, πρέπει δια νέων δανείων να καλυφθή ουχί το δάνειον, αλλά μόνον οι τόκοι των δανείων. Οι φόροι αυτού είναι παθητικοί, χρησιμοποιούμενοι πρός κάλυψιν του παθητικού.

Έρχεται κατόπιν ο καιρός των πληρωμών, αίτινες ελαττώνουσι μόνον την πληρωμήν των τόκων και δεν καλύπτουσι τα δάνεια και αίτινες επί πλέον, δεν εκτελούνται άνευ της συγκαταθέσεως των δανειστών. Αγγέλλοντες πληρωμήν τινα προσφέρονται να αποδώσωσι το χρήμα εις όσους δεν συγκατατίθενται να μετατρέψωσι τας αξίας των. Εάν πάντες εξέφραζον την επιθυμίαν ν' αναλάβωσι το χρήμα των, αι Κυβερνήσεις θα συνελαμβάνοντο εις τα ίδια δίκτυα των και θα ευρίσκοντο εν αδυναμία να πληρώσωσι το χρήμα, το οποίον προσφέρουσιν. Ευτυχώς οι υπήκοοι των χριστιανικών Κρατών, ελάχιστα γνώσται των οικονομικών υποθέσεων, επροτίμησαν πάντοτε απώλειαν της τιμής αξιών και των τόκων των, αντί του κινδύνου νέας τοποθετήσεως των χρημάτων των, και δια του τρόπου αυτού παρέχουν εις τας Κυβερνήσεις την δυνατότητα του ν' απαλλάσσωνται παθητικού πολλών εκατομμυρίων.

Με τα εξωτερικά ήδη δάνεια οι Χριστιανοί δεν σκέπτονται να πράξωσι τοιούτον τι, γνωρίζοντες ότι θα απαιτήσωμεν όλον το χρήμα των.

Ούτω ανεγνωρισμένη πτώχευσις θα καταδείξωσι εριστικώς εις τας χώρας την έλλειψιν συνδέσμου μεταξύ των συμφερόντων των λαών και των Κυβερνήσεων των.

Εφιστώ όλην την προσοχήν υμών επί του γεγονότος τούτου, καθώς και επί του εξής: Σήμερον όλα τα εσωτερικά δάνεια εξυπηρετούνται υπό χρεών χαρακτηριζομένων δια του ονόματος: κυμαινομέρων χρεών, δηλ. χρεών των οποίων η λήξις είναι μάλλον ή ήττον προσεχής. Τα χρέη ταύτα σύγκεινται εκ των χρημάτων, άτινα κατατίθενται εις εφεδρικόν ταμείον ή εις το ταμιευτήριον. Επειδή τα κεφάλαια ταύτα παραμένουσιν επί πολύν χρόνον εις τας χείρας της Κυβερνήσεως εξατμίζονται δια την πληρωμήν των τόκων των εξωτερικών δανείων και εις την θέσιν αυτών θέτουσιν ίσα ποσά εκ των αποταμιευμάτων των προσόδων.

Αι τελευταίαι αύται είναι οι πόροι, δι' ων φράσσονται αι οπαί των κρατικών ταμείων παρά τοις Χριστιανοίς.

Όταν θ' ανέλθωμεν επί του θρόνου του κόσμου, όλοι αυτοί οι οικονομικοί συνδυασμοί θα

καταργηθώσι χωρίς να αφήσουν ίχνος, διότι δεν ανταποκρίνονται προς τα συμφέροντα μας· θα καταργήσωμεν επίσης όλα τα χρηματιστήρια, διότι δεν παραδεχόμεθα όπως το γόητρον της ισχύος μας κλονισθή δια της αυξομειώσεως των τιμών των αξιών μας. Ούτω δια νόμου θ' αναγνωρισθή τιμή ίση προς την αξίαν των άνευ διακυμάνσεων (η ύψωσις προκαλεί την μείωσιν, δια του τρόπου δε τούτου κατά την έναρξιν της εκστρατείας μας επαίξαμεν με τα χρεώγραφα των Χριστιανών).

Θ' αντικαταστήσωμεν τα χρηματιστήρια δια μεγάλων ειδικών πιστωτικών ιδρυμάτων, ων ο προορισμός θα είναι: να καθορίζωσι την τιμήν των βιομηχανικών αξιών συμφώνως προς τας βλέψεις της Κυβερνήσεως. Τα ιδρύματα ταύτα θα είναι εις θέσιν να ρίπτωσιν επί της αγοράς εν μια ήμερα 500 εκατομμύρια βιομηχανικών αξιών. Κατ' αυτόν τον τρόπον όλαι αι βιομηχανικαι επιχειρήσεις θα εξαρτώνται εξ ημών. Δύνασθε να φαντασθήτε οποίαν δύναμιν θ' αποκτήσωμεν δια του μέσου τούτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : Το μυστικόν του μέλλοντος. Η προαιώνιος δυστυχία βάσις της μελλούσης ευτυχίας. Η αίγλη της εξουσίας και η μυστική λατρεία αυτής.

Εις παν ό,τι εξέθεσα προς υμάς μέχρι τούδε, προσεπάθησα να σας δείξω το μυστικόν των παρελθόντων και των παρόντων γεγονότων, ταύτα αγγέλλουσι το μέλλον, όπερ πλησιάζει να πραγματοποιηθή. Σας εφανέρωσα το μυστικόν των σχέσεων μας μετά των Χριστιανών και των οικονομικών μας επιχειρήσεων. Υπολείπεται να προσθέσω ολίγα τινά ακόμη επί του αντικειμένου τούτου.

Έχομεν εις χείρας μας την μεγαλυτέραν δύναμιν της σήμερον, τον χρυσόν. Δυνάμεθα εν δυσίν ημέραις ν' αποσύρωμεν εκ του ταμείου μας, οιανδήποτε ποσότητα αυτού θελήσωμεν.

Είναι ανάγκη ν' αποδείξωμεν και δι' άλλων ακόμη, ότι ο Θεός μας προώρισε δια την κυριαρχίαν του κόσμου; Μήπως δεν απεδείξαμεν δια του τοιούτου πλούτου, οτι το κακόν, το οποίον ηναγκάσθημεν να διαπράξωμεν επί τόσους αιώνας, εχρησίμευσεν επί τέλους πρός το αληθές καλόν, το να τακτοποιήσωμεν το παν; Ιδού η σύγχυσις του ιρισμού του καλού και του κακού. Η τάξις θ' αποκατασταθή κάπως δια της βίας, αλλ' επί τέλους θ' αποκατασταθή. Θα δυνηθώμεν ν' αποδείξωμεν ότι είμεθα ευεργέται ημείς, οίτινες απεδώσαμεν εις τον βασανισμένον κόσμον το πραγματικόν καλόν, την ελευθερίαν του ατόμου, όπερ θα δύναται ν' απολαύση της αναπαύσεως, της ειρήνης, της αξιοπρεπείας των σχέσεων, υπό τον όρον, εννοείται, να τηρή τους παρ' ημών εγκατασταθέντας νόμους. Θα εξηγήσωμεν συγχρόνως ότι η ελευθερία δεν έγκειται εις την ακολασίαν και το δικαίωμα της ισχύος. Ωσαύτως η αξία και η ισχύς του ανθρώπου δεν συνίσταται εις το δικαίωμα του καθενός να διακηρύττη καταστρεπτικάς αρχάς, όπως το δικαίωμα της συνειδήσεως, το δίκαιον της ισότητος και άλλα παρόμοια. Ωσαύτως το δίκαιον του ατόμου ουδόλως έγκειται εν τω δικαιώματι του να διεγείρη αυτός εαυτόν και τους άλλους, επιδεικνύων τα ρητορικά προτερήματα του εις θορυβώδεις συγκεντρώσεις. Η αληθής ελευθερία έγκειται εις το απαραβίαστον του προσώπου, το οποίον τηρεί τιμίως και ακριβώς όλους τους νόμους της κοινής ζωής. Η ανθρωπίνη αξία πρέπει να έγκειται εν τη συνειδήσει των δικαιωμάτων, άτινα κέκτηται, και ταυτοχρόνως των δικαιωμάτων τα οποία δεν κέκτηται, και ουχί εν μόνη τη φανταστική αναπτύξει του θέματος του «ΕΓΩ» μου.

Το κράτος μας θα είναι ένδοξον, διότι θα είναι ισχυρόν, θα διοική και θα διευθύνη, και δεν θα ρυμουλκήται από αρχηγούς κομμάτων και ρήτορας, οίτινες απαγγέλλουσιν ανοήτους λέξεις, ας καλούσι μεγάλας αρχάς, και αίτινες εν τη πραγματικότητι είναι ουτοπίαι. Το κράτος μας θα είναι ο αποκαταστάτης της τάξεως, ήτις είναι το άπαντον της ευτυχίας των ανθρώπων. Η αίγλη του τοιούτου κράτους θα προσπορίση εις αυτό μυστικήν λατρείαν και τον σεβασμόν του λαού. Η αληθής ισχύς δεν υποχωρεί προ ουδενός δικαιώματος, ακόμη και προ του Θεού. Ουδείς τολμά να προσβάλη ταύτην, ίνα αφαιρέση απ' αυτής και το ελάχιστον της δυνάμεως της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : Μείωσις της παραγωγής ειδών πολυτελείας. Η μικρά βιομηχανία. Η απεργία. Απαγόρευσις της μέθης. Καταδίκν εις θάνατον της παλαιάς κοινωνίας και ανάστασις αυτής υπό νέαν μορφήν. Ο εκλεκτός του Θεού.

Δια να συνηθίσωσιν οι λαοί εις την υπακοήν, πρέπει να τους εξασκήσωμεν εις την μετριοφροσύνην και να ελαττώσωμεν συνεπώς την παραγωγήν των αντικειμένων πολυτελείας. Δια του μέσου τούτου θα βελτιώσωμεν τα διεφθαρμένα ήθη ανταγωνιζόμενοι την πολυτέλειαν. Θα επανιδρύσωμεν την μικράν βιομηχανίαν, ήτις θα μειώση τα ιδιωτικά κεφάλαια των εργοστασιαρχών. Το τοιούτον επιβάλλεται επίσης και διότι οι μεγάλοι εργοστασιάρχαι διευθύνουσι συχνάκις, είναι αληθές, χωρίς να το αντιλαμβάνωνται, το πνεύμα των μαζών εναντίον της Κυβερνήσεως. Λαός, όστις ασχολείται με την μικράν βιομηχανίαν, δεν γνωρίζει τας απεργίας, είναι προσηλωμένος εις την υφισταμένην τάξιν, και συνεπώς εις την ισχύν της Αρχής. Η απεργία είναι το επικινδυνωδέστερον πράγμα δια την Κυβέρνησιν. Δι' ημάς ο ρόλος της θα λήξη, ευθύς ως η εξουσία περιέλθη εις χείρας μας. Η μέθη θ' απαγορευθή ωσαύτως δια νόμων και θα τιμωρήται ως έγκλημα εναντίον της ανθρωπότητας, εφ' όσον οι άνθρωποι, οίτινες κατακυριεύονται υπ' αυτής υπό την επίδρασιν του οινοπνεύματος μεταμορφώνονται εις κτήνη.

Οι υπήκοοι, επαναλαμβάνω και πάλιν, υπακούουσι τυφλώς εις στιβαράν χείρα εντελώς ανεξάρτητον εξ αυτών, και εν η αντιλαμβάνονται ξίφος δια την υπεράσπισίν των και στήριγμα κατά των κοινωνικών ρευμάτων. Τις η ανάγκη να βλέπωσιν εν τω προσώπω του βασιλέως των ψυχήν αγγελικήν; Οφείλουσι να διακρίνωσιν εν αυτώ την προσωποποίησιν της ισχύος και της δυνάμεως.

Ο άρχων αυτός θα λάβη την θέσιν των σήμερον υφισταμένων Κυβερνήσεων, αίτινες σύρουσι την υπαρξίν των εν τω μέσω των αποθαρρυνθεισών παρ' ημών κοινωνιών, αίτινες απηρνήθησαν ακόμη και αυτήν την δύναμιν του Θεού και εις τους κόλπους των οποίων υψούται πανταχόθεν το πυρ της αναρχίας, ενώ ούτος οφείλει προ παντός άλλου να κατασβέση την αδηφάγον ταύτην φλόγα. Αυτή είναι η αιτία, δι' ην θα υποχρεωθή να καταδικάση εις θάνατον τας τοιαύτας κοινωνίας, ακόμη και αν οφείλη να πνίξη ταύτας εν τω ιδίω αυτών αίματι, δια ν' αναστήση υπό μορφήν στρατιάς, κανονικώς οργανωθείσης και αγωνιζομένης ευσυνειδήτως εναντίον πάσης μολύνσεως ικανής να μολύνη το κρατικόν σώμα.

Ο εκλεκτός ούτος του Θεού εκλήθη άνωθεν, όπως θραύση τας ασυνέτους δυνάμεις, τας κινουμένας δια του ενστίκτου και ουχί του λογικού, δια της κτηνωδίας και ουχί του ανθρωπισμού. Αι δυνάμεις αύται θριαμβεύουσιν ήδη, λεηλατούσι και προβαίνουσιν εις παντός είδους βιαιοπραγίας υπό το πρόσχημα της ελευθερίας και του δικαίου. Αύται κατέστρεψαν πάσαν τάξιν εν τη κοινωνία, δια να υψώσωσιν επί των ερειπίων των τον θρόνον του βασιλέως του Ισραήλ. Τότε θα χρειασθή να τους απομακρύνωμεν από τον δρόμον του, επί του οποίου δεν πρέπει να υπάρχη ούτε το ελάχιστον εμπόδιον.

Θα δυνηθώμεν τότε να είπωμεν εις τους λαούς: Ευχαριστήσατε τον Θεόν και υποκλίθητε ενώπιον εκείνου, όστις φέρει επί του προσώπου του την σφραγίδα της προχρίσεως, προς την οποίαν αυτός ούτος ο Θεός καθωδήγησε τον αστέρα του, ώστε να μη δυνηθή άλλος, πλην αυτού, να σας απελευθερώση από όλων των δυνάμεων και όλων των δεινών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Ενίσχυσις των ριζών του βασιλέως Δαβίδ. Προπαρασκευή του βασιλέως. Απομάκρυνσις των απ' ευθείας διαδόχων. Ο βασιλεύς και οι τρεις αυτού σύμβουλοι. Ο βασιλεύς - Πεπρωμένον. Το άσπιλον των εξωτερικών ηθών του βασιλέως των Ιουδαίων...

Τώρα θα διαλάβω τα μέσα της εξασφαλίσεως των δυναστικών ριζών του βασιλέως.

Αι αυταί αρχαί, αίτινες έδωσαν μέχρι σήμερον εις τους Σοφούς μας την διεύθυνσιν των παγκοσμίων υποθέσεων, θα μας οδηγήσωσι να διευθύνωμεν την σκέψιν ολοκλήρου της ανθρωπότητας.

Πλείστα μέλη της φυλής του Δαβίδ θα προπαρασκευάζωσι τους βασιλείς και τους διαδόχους των, εκλέγοντες τους τελευταίους τούτους ουχί αναλόγως του κληρονομικού δικαιώματος, αλλά λόγω των εξόχων επιδεξιοτήτων αυτών. Θα μυώσιν αυτούς εις τα απόκρυφα μυστικά της πολιτικής, τα σχέδια της Κυβερνήσεως, επί τω όρω πάντοτε κανείς να μη γνωρίζη αυτά τα μυστικά. Ο σκοπός του τοιούτου τρόπου ενεργείας είναι το να γνωρίση όλος ο κόσμος ότι η Κυβέρνησις δεν δύναται να εμπιστευθή τους μη μεμυημένους εις τα μυστήρια της τέχνης της.

Μόνον εις τα πρόσωπα ταύτα θα διδαχθή η εφαρμογή των πολιτικών σχεδίων, η μόρφωσις της πείρας των αιώνων, όλαι αι παρατηρήσεις μας επί των πολιτικοοικονομικών και των κοινωνικών νόμων, εν μια λέξει, όλον το πνεύμα των νόμων τούτων, ους αυτή αύτη η φύσις έχει εγκαταστήσει ακλονήτως δια να κανονίση τας σχέσεις των ανθρώπων.

Οι άμεσοι διάδοχοι συχνάκις θ' αποκλείωνται του θρόνου εάν, κατά τον χρόνον των σπουδών των, δείξωσι κουφότητα, μαλακότητα και τας λοιπάς ιδιότητας τας ολεθρίας δια την αρχήν, αίτινες καθιστώσιν αυτούς ανικάνους να διοικήσωσι και αίτινες είναι καταστρεπτικαί δια το βασιλικόν αξίωμα.

Μόνον εκείνοι οίτινες θα είναι απολύτως ικανοί δια στιβαράν διοίκησιν και άκαμπτοι μέχρι σκληρότητας, θα αναλάβωσι τα ηνία παρά των Σοφών μας.

Εν περιπτώσει ασθενείας, ήτις θα προυξένη εξασθένησιν της θελήσεως, οι βασιλείς θα οφείλωσι, συμφώνως προς τον νόμον, να παραδώσωσι τα ηνία της Κυβερνήσεως εις χείρας ικανάς προς τούτο.

Τα σχέδια ενεργείας του βασιλέως, τα άμεσα τοιαύτα και κατά μείζονα λόγον τα απώτερα τοιαύτα, θα είναι άγνωστα ακόμη και προς εκείνους, οίτινες θα φέρωσι το όνομα «πρώτος σύμβουλος».

Μόνος ο βασιλεύς και οι τρεις μύσται αυτού θα γνωρίζωσι το μέλλον.

Εν τω προσώπω του βασιλέως, κυρίου ευατού και της ανθρωπότητος, χάρις εις την ακλόνητον αυτού θέλησιν, πάντες θα πιστεύωσιν ότι βλέπουσι το Πεπρωμένον με τας αγνώστους οδούς αυτού. Ουδείς γνωρίζει τι θέλει να επιτύχη δια των διαταγών του ο βασιλεύς και δια τούτο ουδείς θα τολμά να ίσταται εις το μέσον αγνώστου δρόμου.

Πρέπει, εννοείται, η ευφυΐα του βασιλέως να ανταποκρίνεται προς το σχέδιον της Κυβερνήσεως, η οποία τον εμπιστεύεται. Και δια τούτο δεν θα ανέρχεται επί του θρόνου παρά μόνον αφού δοκιμασθή υπό των Σοφών, περί ων ωμιλήσαμεν. Ίνα δε ο λαός γνωρίζη και αγαπά τον βασιλέα του, είναι επάναγκες να συνεννοείται μετά των υπηκόων του επί των δημοσίων πλατειών. Τούτο επιφέρει την αναγκαίαν ένωσιν των δύο δυνάμεων, τας οποίας έχομεν σήμερον χωρίσει δια του τρόμου.

Η τρομοκρατία αυτή μας ήτο εκάστοτε απαραίτητος, ίνα αι δύο αύται δυνάμεις πέσωσι κεχωρισμένως υπό την επιρροήν μας.

Ο βασιλεύς των Ιουδαίων δεν πρέπει να υποταχθή εις τα πάθη του και ιδίως το της ηδυπαθείας. Δεν πρέπει να επιτρέψη εις τα κτηνώδη ένστικτα να επιβληθούν του πνεύματος ουδέ κατ' ελάχιστον. Η ηδυπάθεια επενεργεί κατά τρόπον ολέθριον επί των πνευματικών ιδιοτήτων και της διαύγειας της αντιλήψεως, μεταστρέφουσα τας σκέψεις προς το χειρότερον και ζωωδέστερον μέρος της ανθρωπίνης ενεργείας.

Ο εν τω προσώπω του οικουμενικού Άρχοντος της αγίας σποράς του Δαβίδ στύλος της

ανθρωπότητας, πρέπει να θυσιάζη όλας τας ατομικάς ορέξεις δια τον λαόν του.

Ο Άρχων ημών πρέπει να είναι παραδειγματικώς άμεμπτος.

ΤΕΛΟΣ